

# War and Peace

Stephen Cho

# War and Peace

July 18, 2025

Stephen Cho  
Стивен Джо

# Contents

---

|          |     |
|----------|-----|
| ENGLISH  | 4   |
| FRANÇAIS | 38  |
| ESPAÑOL  | 76  |
| РУССКИЙ  | 113 |
| 코리아어     | 154 |

English

# War and Peace

War and peace are incompatible. War is war, and peace is peace. No grey area exists between war and peace.

Warmongering forces seek war; peace-loving forces strive for peace. The former ignite war, and the latter stand in defense of peace. There can be no coexistence between the two.

Imperialism is the root cause of all modern and contemporary wars.

Peace cannot be preserved without fighting against the warmongering schemes of imperialism and its fascist puppets.

We must change war into the eve of revolution—a decisive moment for establishing lasting peace.

## 1. World War 3 caused by imperialism

The storm of World War 3, ignited by imperialism, is sweeping from Eastern Europe through West Asia (the Middle East) to East Asia and the Western Pacific.

Both World War 1 and 2 were also caused by imperialism. Since World War 2, every war—the Korean War in the 1950s, the Vietnam War in the 1960s and '70s, the Yugoslav Wars of the 1990s, the war in Afghanistan beginning in 2001, the war in Iraq in 2003, and the Libyan war in 2011—was launched by imperialist forces. To take just the Korean War as an example: US imperialism massacred over 1.23 million peaceful civilians and destroyed nearly all factories, homes, and other structures.

The same holds true for the war in Ukraine, which began with the Maidan coup in 2014, continued through eight years of conflict in Donbas, and escalated into full-scale war in 2022—and for the war in Palestine, which began in 1948 and has since erupted five times.

Imperialism provoked the war in Ukraine in Eastern Europe in February 2022, and the war in Palestine in West Asia in October 2023. It then sought to launch a war in the ‘Republic of Korea (ROK)’ in East Asia between September and December 2024. Had the DPRK not possessed war deterrent capabilities and not kept its “strategic patience” in the face of US imperialism and its fascist puppet Yoon Suk-yeol regime’s provocations, and had the people in the ‘ROK’ not risen up in heroic resistance against a military coup, the war in the ‘ROK’ would undoubtedly have broken out.

Wars in the ‘ROK’ and in Taiwan in East Asia are structurally connected: if one breaks out, the other is set to erupt simultaneously. Should these wars in the ‘ROK’ and Taiwan break out, Japan and the Philippines would immediately join, escalating it into a full-scale war in East Asia; the involvement of Australia and others would inevitably expand it into the Western Pacific war.

If war breaks out in East Asia, countries like Russia and Iran would abandon their “strategic patience” and respond to the provocations of imperialism and its fascist puppets not with limited wars seen thus far, but with full-scale war.

Put simply, the current situation represents the most perilous juncture of our time: World War 3 has already begun, and we are standing on the brink of its full-scale escalation.

Human history can be described as the history of wars. War, along with the development of the productive forces, served as a decisive moment for the transition from primitive communal society to non-communal society. An epoch of non-communal society—the ancient slavery society, medieval feudal society, modern capitalist society—is defined by national and class contradictions, intertwined with military conquest, political repression, and economic exploitation. Yet humanity, having endured the tragedies of non-communal society, continues its steadfast struggle to realize the dream and ideal of a peaceful world free from war, and of a new, people-centered communal formation—a higher form of society in which the popular masses become the true masters of politics and the economy.

Imperialism is the external expression of monopoly capital, and its two forms

of domestic rule against people are social democracy and fascism. It is no coincidence that the German Nazi Party, in its transition from social democracy to fascism, consolidated its power and launched wars of aggression not only against socialist states but also against rival imperialist powers.

In response, the socialist Soviet Union formed a world anti-fascist front alongside the imperialist United States and Britain, and achieved final victory with overwhelming superiority. As a result, the socialist state that had emerged with World War 1 expanded on a global scale, ushering in a period of great revolutionary upsurge.

It was during this same period that the national liberation camp emerged, forming a unified anti-imperialist front with the socialist camp. In 1955, it convened the Bandung Conference, moved forward into the Non-Aligned Movement, and came to constitute one of the important historical foundations of ALBA (the Bolivarian Alliance for the Peoples of Our America) in Latin America in the 2000s.

In order to overcome the intensifying political crisis brought about by the transformations in the global situation following World War 2, as well as the ongoing economic crisis that had persisted since the Great Depression of 1929, the imperialist camp devised the “Cold War” strategy, implemented the Marshall Plan and organized ASEAN. It also established NATO in 1949, and finally launched the Korean War in 1950. The Korean War, which claimed the lives of some five million Koreans and reduced the entire peninsula to ashes over the course of three years, turned the “Cold War” strategy into reality. Thereafter, the imperialist camp waged a “Cold War” against the socialist camp, which possessed nuclear deterrence, while unleashing “hot wars” on national liberation forces that lacked it.

If we are to distinguish the wars waged by imperialism by their intensity, the “Cold War” was a low-intensity war, whereas the “hot war” represents a high-intensity war.

For over three decades since the 1990s, imperialism has waged a “war without gunfire,” an “invisible war,” against the DPRK—one that continues to this day. The basic form of such warfare is the joint war exercises, rehearsals for aggression, conducted by multinational forces under the leadership of US imperialism. US imperialism has been accelerating such aggressive war drills against the DPRK, conducting 132 exercises from 2003 to 2022, 123 in 2023 alone, and 134 in 2024.

Imperialism has continued its wars of aggression and pursued its ambition for global domination while wielding nuclear blackmail on the one hand, and raising the banner of “peace” on the other. It has cunningly employed a dual-track strategy of threats and appeasement, disguising occupation forces as “peacekeepers.”

Since NATO’s founding in 1949, imperialism has steadily reinforced and expanded it eastward. From the North Atlantic, it has advanced through the South Atlantic and the Mediterranean, into the Persian Gulf and the Indian Ocean, and ultimately reached the Pacific. The United States maintains approximately 750 military bases in at least 80 countries and has deployed around 173,000 troops across 159 countries.

The dense network of NATO bases across Latin America is a clear sign that NATO’s “Atlanticization” has been completed. As of 2018, the US had stationed a total of 76 military bases in the region, including 12 each in Panama and Puerto Rico; 9 in Colombia; 8 in Peru; 3 in Honduras; and 2 in Paraguay. Additionally, the US had military facilities in Aruba, Costa Rica, El Salvador, Cuba (Guantánamo), Peru, and other locations throughout the region.

In August 2023, the US held the Camp David Summit with the ruling figures of Japan and ‘ROK,’ effectively forming an “Asian NATO.” The “Pacificization of NATO” was politically formalized at the July 2024 Washington NATO Summit, and militarily completed through joint war exercises—“Freedom Edge,” “RIMPAC,” and “Ulchi Freedom Shield”—conducted from June to August 2024.

At the June 2022 Madrid NATO Summit, NATO designated China, alongside Russia, as a strategic strike target; at the July 2024 Washington Summit, it began implementing its “Indo-Pacific strategy”; and at the June 2025 Hague Summit, it effectively declared the “militarization of Europe” by adopting a resolution to raise the defense budget to 5% of GDP.

At present, imperialism is positioning NATO as the military command of World War 3. NATO, alongside the G7, has taken the place of the UN Security Council, which has been paralyzed as China and Russia—the core of the anti-imperialist camp—exercise their veto power against the imperialist camp led by the United States. In response, the Shanghai Cooperation Organization (SCO) continues to grow in strength, while BRICS rises in opposition to the G7—deepening the sense of unease within the imperialist camp. Today, SCO member states account for 25% of the world’s land area and represent half of

the global population.

From the bipolar order of the “Cold War,” imperialism gave rise to a unipolar system through the counterrevolutions in the Soviet Union and Eastern Europe. As that unipolar order has since given way to an emerging multipolar world, the imperialist camp is now seeking to reestablish a renewed bipolar order under the banner of a “New Cold War.” It is a last-ditch attempt to repeat the “Cold War”’s strategy of disruption—branding China, Russia, the DPRK, and Iran as a “New Axis of Aggressors” and a “New Axis of Evil.” To construct “New Cold War” framework, the imperialist camp instigated the war in Ukraine in East Europe, the war in Palestine in West Asia, and is now seeking to provoke wars in the ‘ROK’ and Taiwan in East Asia.

Imperialism is advancing fascism on all three major theatres: Eastern Europe and West Asia, where wars are already raging, and East Asia, where war looms on the horizon. Zelensky of Ukraine, Netanyahu of Israel, and Yoon Suk-yeol of the ‘ROK’ are not only imperialism’s puppets, but also its shock troops—some of the most notorious fascists of our time. To take the case of Palestine alone, more than 56,000 people were massacred in Gaza by the Zionist Israeli invasion between October 2023 and July 1, 2025. Approximately 70% of all buildings and 92% of homes were destroyed. The entire population now faces food shortages, with 470,000 people suffering from what is officially classified as “catastrophic famine.”

Imperialism has enforced harsh economic blockades against anti-imperialist states in Latin America—such as Cuba and Venezuela—as well as countries in Africa’s Sahel region, while simultaneously and repeatedly engineering military coups and orchestrating “color revolutions.” These blockades, covert operations, and interventions are all part of a broader low-intensity war. Just as in East and West Asia, “wars without gunfire” against imperialism are also unfolding in Latin America and Africa. As of September 2023, imperialism had imposed over 26,000 sanctions worldwide, with 96% of them concentrated on just nine countries including Russia, Iran, the DPRK, and Venezuela. In Latin America alone, the list of coups orchestrated or backed by the United States is nearly endless: Guatemala in 1954, Brazil in 1964, Bolivia in 1964 and 2019, the Dominican Republic in 1965, Chile in 1973, Argentina in 1976, El Salvador and Nicaragua throughout the 1980s, Haiti in 1991 and 2004, and Honduras in 2009.

Imperialism has already lost its grip on global dominance. Politically

condemned across the world, it sought to escape economic crisis by transitioning from the Bretton Woods system of 1944 to the Fortaleza framework of 2014. However, the neoliberal system established by the 1989 “Washington Consensus” came to an end, and just as it once attempted to contain Japan and Germany through the 1985 Plaza Accord, it tried to suppress China, but failed.

The United States is growing uneasy as its policies of “decoupling” and “de-risking” prove ineffective against China, which joined the World Trade Organization (WTO) in 2001 and has since risen to G2 status. In response, China has launched the Belt and Road Initiative and, together with Russia and other countries, helped found BRICS—breaking through the imperialist camp’s encirclement network. Today, G7 and BRICS stand in stark contrast: the former represents just 10% of the global population, while the latter accounts for 40%; in GDP terms, the ratio is 45% to 30%. In terms of purchasing power parity (PPP), BRICS has already surpassed the G7. Recently, Venezuela, Cuba, Kazakhstan, Thailand, Malaysia, and other countries have expressed interest in joining BRICS.

The “Indo-Pacific Strategy” of the imperialist camp is, at its core, a “new containment policy”—a modern reincarnation of the “Cold War”-era doctrine. The transition from the “Asia-Pacific Strategy” to the “Indo-Pacific Strategy” reflects a fundamental shift: whether to co-opt China or to exclude it. The imperialist camp has long pursued a “Grand Chessboard” Strategy against the Soviet Union and Russia, and an “Ethnic Fragmentation” Strategy against China. In geopolitical illustration, this corresponds to, respectively, an “Ω-shaped” arc stretching from France through Germany, Poland, and Ukraine, and a “C-shaped” arc encompassing Inner Mongolia, Xinjiang, Tibet, Hong Kong, and Taiwan. These two arcs were integrated and expanded into a “W-shaped” Asia-Pacific Strategy, but now it has taken shape as a “U-shaped” Indo-Pacific Strategy—that excludes China—and is being aggressively implemented. In short, the “Indo-Pacific Strategy” is a “new containment policy” that designates China, Russia, the DPRK, and Iran as a “New Axis of Aggressors.” This strategy is militarily supported by alliances such as the “Asian version of NATO,” the “Squad,” and “AUKUS”—all of which constitute the framework of the “Pacification of NATO.”

India has traditionally been a pro-socialist, non-aligned country and is a founding member of BRICS. Although India joined the Quad as part of a strategy to counterbalance China, it has not been absorbed into the imperialist

camp—as demonstrated by Prime Minister Modi’s refusal to attend the NATO Summit in Washington after his successful re-election, and by his decision to travel Moscow first for talks with President Putin in July 2024. For years, the imperialist camp has sought to economically draw India into its agenda as a counterweight to China, while imperialist warmongering forces have exploited the Kashmir conflict to incite localized wars between India and Pakistan. Nevertheless, India has upheld an independent and balanced foreign policy.

## **2. The world anti-imperialist camp is the defender of peace**

In opposition to the imperialist camp that has launched World War 3, the anti-imperialist camp has taken shape. This camp includes not only the socialist camp but also the national liberation camp. The imperialist camp is the instigator of World War 3, whereas the anti-imperialist camp is the defender of peace.

To achieve a goal, one must build strength and work effectively. In the pursuit of peace as the ultimate objective, it is essential to strengthen capabilities as a means, while also devising effective methods to apply them. The integrated system of objective, means, and method is what constitutes strategy and tactics.

Peace is both an objective and a method. To defend peace, non-peaceful methods may be employed. In the face of an unjust war that threatens peace, a war to defend peace is just.

War is the eve of a revolution, and only revolution guarantees a lasting peace.

Today, the anti-imperialist camp is responding to the unceasing war provocations from the imperialist camp by strengthening its war deterrence and exercising “strategic patience” in its effort to defend peace.

Peace is the foremost objective of the anti-imperialist camp under the conditions of world war. While the warmongering imperialists launch wars, the anti-imperialist camp does its best to prevent those wars and defend peace. However, if war becomes unavoidable despite all efforts, the anti-imperialist camp sets as its highest goal the swiftest possible end to the war and the earliest possible achievement of peace.

Since war serves as a catalyst for revolution, once war breaks out, the anti-imperialist camp advances toward revolution in order to achieve peace and further consolidate it. The anti-imperialist camp brings forward the decisive moment for national and class liberation by waging anti-imperialist and anti-

fascist struggles against wars initiated by imperialism and fascism. Only a revolution raising the banner of anti-imperialism and anti-fascism can withdraw the imperialist occupation army, eliminate its fascist puppets, and fundamentally prevent wars launched by imperialism and fascism. Only a revolution can guarantee the domestic conditions required to achieve a firm peace. War is the eve of revolution and, at the same time, the eve of consolidated peace.

In the context of World War 3, the anti-imperialist camp continues to fight to the end against imperialism and its fascist puppets for peace, liberation, and reunification.

In the current war situation, liberation is basically national liberation and people's liberation. Not only the wars already unfolding in Eastern Europe and West Asia, but also the imminent war in East Asia are, in essence, wars of liberation.

The war in Ukraine is a preventive war by Russia to block NATO's invasion, an anti-fascist war against Ukrainian neo-Nazis, and a war of liberation for popular masses including the ethnic Russian people in Ukraine. If we consider Russians and Ukrainians as almost same nation, this is both a war for the liberation of the Russian nation against the imperialist war machine NATO and a war for the liberation of Ukrainian people against the Ukrainian neo-Nazi oppression.

Although Russian may have a certain expansionist strategy, its fundamental goal has consistently been defensive. Its experience of invasion by Mongolia, Napoleon's France, and Hitler's Germany has led Russia to place strategic importance on the outer mountain ranges like the Carpathians and the Caucasus—far from the peaceful zone surrounding Moscow. Zbigniew Brzezinski's infamous "Grand Chessboard strategy" also aimed to form an anti-Russian front by connecting France, Germany, Poland and Ukraine, bypassing the Carpathian Mountains. Therefore, Ukraine's NATO membership application in September 2022 and the Azov Battalion's planned March 2023 invasion of Donbass could not have been anything less than a "red line" for Russia. Russia only controls a part of Ukrainian territory known as "Novorossiia"—lands historically pioneered by the Russian nation. It is an undeniable fact that even after the 2014 Maidan coup and the Odessa massacre, and the subsequent eight years of war in Donbass, during which countless ethnic Russians lost their lives, Russian maintained a stance of "strategic

patience,” striving for a peaceful resolution. Russia has made it clear that it does not desire a full-scale war by consistently referring to the war in Ukraine as a “special operation” since February 2022.

The war in Palestine is a war of liberation for the Palestinian people. Since 1948, all five wars in West Asia have been centered around Palestine. “Al-Aqsa Flood” operation in October 2023 was an inevitable response to the systemic war provocations of Israeli Zionists and imperialism. The resistance forces of Hamas organized within people of the Gaza Strip have placed the Palestinian liberation war at the forefront of the history of these five wars in West Asia. Once the war in West Asia comes to an end and Israeli Zionism is defeated, the sacrifices of the Palestinian people inflicted by Israeli Zionists and imperialism, will shine as a noble outcome in the form of freedom “from the river to the sea”—the liberation of Palestine.

The war in Palestine immediately expanded into a broader war in West Asia from its outbreak. Despite the difference between Sunni and Shia, the Islamic forces, united in the cause of anti-imperialism and anti-Zionism, formed the “Axis of Resistance,” centered around Iran and fought together in the Palestinian liberation war. In this process, Hezbollah in Lebanon suffered severe blows from concentrated attacks by Israeli Zionists and the anti-imperialist Assad regime in Syria collapsed. While the Ansar Allah in Yemen remains intact, it continues to face ongoing attacks from imperialism and Zionists.

In June 2025, Israeli Zionists and US imperialism bombed Iran’s nuclear facilities. What justice or peace can be found in the reckless bombing the nuclear facilities in Iran—a country that is a signatory to the NPT and even allows inspections by the IAEA? Even in such an extreme situation, Iran maintained its position of “strategic patience” and responded with caution. As a result, the Israeli Zionists and US imperialism were forced, at least temporarily, to halt their attempt to provoke war against Iran. Netanyahu of Israel insisted on continuing the war, while Khamenei of Iran wanted to stop the war. In the Iran-Israel conflict, Israel waged an unjust war, and Iran responded with a just war.

The root cause of war in West Asia is Israel Zionism and imperialism, and it is the “Axis of Resistance,” including Iran, that defends peace in opposition to this war.

Unlike the ongoing wars in Eastern Europe and West Asia, a distinctive

feature of the imminent war in East Asia is that the task of liberation is intertwined with that of reunification.

Reunification refers to unification of fatherland—the coming together of a divided nation and the realization of territorial integrity. Territorial integrity is one of the important components of the Ten Principles of Peaceful Coexistence adopted at the Bandung Conference.

Korea has been a single-nation country for over five thousand years, and Taiwan's indigenous population comprises only around 2 %, with the remaining 98% having migrated from mainland China. The division of Korea and the Taiwan issue for China both originated entirely from foreign intervention. Had US imperialism not entered southern Korea as an occupying force, or interfered in the internal affairs of China, these problems would not exist. Therefore, the resolution of these problems features not only the characteristic of reunification by overcoming internal division within a nation, but also that of national independence and national liberation of driving out foreign forces or rejecting their interference.

So, in terms of the character of each war, the war in Ukraine is an anti-imperialist and anti-fascist war, a war of liberation, and a preventive war; the war in Palestine is an anti-Zionist and anti-imperialist war, as well as a war of liberation. In contrast, the war in Taiwan is an anti-imperialist war, a war of national liberation, and a war for reunification, while the war in the 'ROK' is an anti-fascist and anti-imperialist war, as well as a war of subjugation.

In January 2024, the DPRK developed its war of national liberation and reunification into a war of subjugation suited to the conditions of the present era. This signifies that, if US imperialism and the 'ROK' fascists provoke a war against the DPRK, it is prepared to immediately launch a war of subjugation against the 'ROK'—a decisive counteroffensive to end imperialist domination and fascist oppression, and to achieve its long-cherished goal of territorial integrity.

Territorial integrity and subjugation are essentially the same in nature, but differ in a key aspect; subjugation presupposes only non-peaceful methods, whereas territorial integrity encompasses both peaceful and non-peaceful methods. Both the DPRK and China have consistently maintained territorial integrity as their strategic line, yet have also made it clear that, in the event of a contingency, the DPRK will wage a war of subjugation and China will wage a war of national liberation and reunification.

For the DPRK, the subjugation corresponds to “the independent and demo-

cratic development of society nationwide” as stated in the Rules of the Workers’ Party of Korea revised in January 2021. This represents a scientific expression of the “new path” that the DPRK confirmed after realizing the limitations of peace negotiations with the US in 2018-2019, despite having made every effort. In reality, imperialism ultimately provoked World War 3 by launching the war in Ukraine in February 2022 and the war in Palestine in October 2023. In response, the DPRK declared the subjugation in the policy speech at the Supreme People’s Assembly (SPA) in January 2024, anticipating decisive war provocations against it by US imperialism and its fascist puppets later that year. As the provocations of war against the DPRK have continued into 2025, the DPRK omitted the policy speech at the SPA in January 2025, thereby affirming that the historic content of the previous year’s speech strategically remains in effect.

The DPRK and China have tried to prevent war and safeguard peace by strengthening their war deterrence in response to relentless war provocations by imperialism but exercising “strategic patience.” Likewise, Russia and Iran are also adhering to “strategic patience,” refraining from expansion of war before the outbreak of war in East Asia. The strategic line of anti-war and peace upheld by the DPRK, China, Russia, and Iran has never once wavered.

Peace is defended by strength. Strength—force—is a means to achieve the objective of peace. While words are also necessary to safeguard peace, its foundation lies in strength. Both diplomacy and military are mobilized for peacekeeping, but it is military that plays the decisive role. Aggressors—imperialists and fascists—have always relied on strength. Without aggression and oppression, there is no imperialism, nor fascism. Aggression and oppression are not carried out with words, but with force. Even when they appear to speak with words, there is always force behind them.

Today, US imperialism is no longer the sole hegemonic power. It has already lost its political, economic, and cultural hegemony and its military supremacy has also been significantly weakened. The UN Security Council has become ineffective, while the power of BRICS and SCO is growing by the day. Above all, not only Russia and China, but even the DPRK has joined the ranks of nuclear missile superpowers, equipped with hydrogen bombs and hypersonic missiles. Iran also stands as a missile power armed with hypersonic missiles.

The nuclear force of the anti-imperialist camp is a peaceful nuclear force to counter the imperialist provocations of nuclear war—nuclear war deterrence.

In reality, the only instance of a nuclear attack in human history was carried out by US imperialism, and it is none other than US imperialism that has escalated the war crisis through persistent nuclear blackmail. US imperialism has continuously threatened the DPRK with nuclear attack since the Korean War in the 1950's. Words do not work against force. It is precisely war deterrence for preventing war that serves as the true force defending peace—the shield of peace.

The current situation of World War 3 is, in short, a confrontation between the imperialist camp and the anti-imperialist camp. The imperialist camp is the culprit and provocateur that has unleashed World War 3, while the anti-imperialist camp is the defender of peace, striving to prevent that war.

For the anti-imperialist camp to carry through its strategic line of anti-war and peace, strength is of paramount importance. If it fails to establish nuclear war deterrence against the imperialist camp's nuclear warfare, humanity will face an unprecedented catastrophe.

This is why the main countries among the leading forces of the anti-imperialist camps are nuclear missile superpowers. Not only Russia and China, but also the DPRK has long concentrated its national strength on building up its nuclear missile capabilities. As a result, the imperialist countries—including the US and those in Europe—are gripped by the fear of mutual assured destruction (MAD), and thus dare not provoke a nuclear war.

It is no coincidence that, contrary to the intentions of the warmongering imperialist forces, the war in Eastern Europe has remained confined to the war in Ukraine, and the war against Iran in West Asia has not further escalated. For the same reason, in East Asia, the wars in the 'ROK' and Taiwan have not yet broken out. For the warmongering imperialist forces, the war in East Asia is the decisive regional conflict that would bring World War 3 into full swing, and the war in the 'ROK' is the detonator of this war in East Asia.

The warmongering imperialist forces had in fact planned the fall and winter of 2024 as the decisive moment to provoke the war in the 'ROK,' however, their scheme was thwarted by the DPRK's war deterrent power, its "strategic patience," and the 'ROK' people's heroic resistance. Unlike the war in Ukraine in 2022 and the war in Palestine in 2023, Korea in 2024 succeeded in defending peace by preventing a decisive war provocation from imperialism and its fascist puppets.

The forces of the anti-imperialist camp are organized into leading forces and auxiliary forces. The leading forces consist of the three main power

countries—the DPRK, China, and Russia—and a group of states known as the “Axis of Resistance,” including Iran. The auxiliary forces include all other anti-imperialist forces across the world, encompassing Latin American anti-imperialist forces such as Cuba and Venezuela, as well as anti-imperialist states in Africa, particularly those in the Sahel region. The leading forces are countries that are either already engaged in anti-imperialist wars or are on the verge of doing so. Since modern warfare is characterized by a nuclear and missile warfare, the ability to possess nuclear and missile capabilities is of critical importance. Given that the warmongering imperialists conduct invasions or provocations using various types of advanced weaponry, the main countries—the leading forces—of the anti-imperialist camp must possess corresponding war deterrence capabilities. Only by doing so can they prevent war and defend peace.

Historically, the struggle for liberation and revolution has unfolded through All-People’s Resistance War—comprising both armed struggle and mass struggle. Armed struggle was carried out by military organizations, while mass struggle was led by popular organizations. The military forces consisted of regular armies and irregular guerrilla units: the regular army waged regular warfare, and the guerrilla forces carried out guerrilla warfare. Among the masses, various class-based organizations—such as workers’ and peasants’ groups—were formed, and from their solidarity emerged united front organizations. If we refer to both individual mass organizations and their united fronts collectively as the “front,” then the All-People’s Resistance War is conducted through two central organizational pillars: the military forces of the soldiers and the front of people. In this structure, the military serves as the leading force, while the front plays an auxiliary force. The Party serves as the political organization that provides unified leadership over both the military and the front. This is precisely why imperialist powers and their fascist lackeys focus their repression on the Party, the military, and the front. Without exception, all major countries in the anti-imperialist camp possess strong capacity in the Party, the military, and the front. The DPRK, despite its relatively small population and territory, has risen to the front ranks of the anti-imperialist camp because of its formidable strength in the Party, the military, and the front. Had the DPRK not painstakingly built its single-hearted unity and invincible military power through immense sacrifice, it would long ago have been turned into a radioactive wasteland by a US nuclear attack. The slogan “The people united will never be defeated” is engraved in the hearts of

the people in the DPRK.

One of the most important tasks for the anti-imperialist camp at present is to support and defend Iran. The warmongering forces within imperialism see Iran as the “weak link” among the leading anti-imperialist forces and are concentrating their aggressive efforts on striking it. When their plans to ignite a war in East Asia by late 2024 or early 2025 failed, they began, starting the summer of 2025, frantically seeking to escalate a war in West Asia by bombing Iran’s nuclear facilities. Russia, China, and the DPRK are already confronting the imperialist warmongers by supporting Iran—also among the leading anti-imperialist forces—militarily, diplomatically, and economically.

In the wake of the war in Ukraine and the war in Palestine, it is also strategically important to strengthen solidarity between pro-Russia and pro-Palestine forces. The imperialists have already lost what little legitimacy remained in their so-called “anti-war” rhetoric, due to the logical contradictions in their anti-Russia and pro-Israel propaganda. The brutal massacre of civilians in Gaza by Zionist Israel has fully exposed the aggressive nature of Zionism and its imperialist backers, sparking a world anti-Zionist campaign. Now more than ever, it is essential to emphasize that imperialism is the common instigator behind both the war in Ukraine and the war in Palestine. This moment calls not only for reinforcing solidarity among the leading forces of the anti-imperialist camp—Russia and the “Axis of Resistance,” including Iran—but also for seizing the opportunity to firmly unite the world’s 2 billion Muslims within the broader anti-imperialist front.

The anti-imperialist camp must not overlook the opportunity for tactical cooperation with non-warmongering forces within the imperialist camp. There are two types of united fronts: the strategic united front, which must be consistently maintained throughout the entire process of liberation and revolution, and the tactical united front, which is developed during specific, limited periods.

The national united front in colonies and semi-colonies is a strategic united front. In contrast, the anti-fascist fronts that opposed global fascist forces such as the Nazis during World War 2, and military fascist regimes in various countries after the 1960s, are examples of tactical united fronts. Attempting to form a strategic united front only temporarily, or trying to maintain a tactical united front permanently, leads to the respective errors of leftist closed-door policy and rightist open-door policy. While similar to a united front, tactical cooperation is distinct. It refers to taking coordinated action against

a common enemy for the purpose of deepening contradictions and divisions within the opposing camp. Unlike tactical united fronts, tactical cooperation does not require meetings, agreements, or joint declarations. To treat tactical cooperation as if it were a tactical united front, or to deny its significance altogether, results in the respective errors of rightist open-door policy and leftist closed-door policy. In various parts of Europe and beyond, there exist political forces—commonly referred to as the “New Right”—that, despite their far-right historical roots, oppose war and express support for Russia. These forces are appropriate subjects for tactical cooperation. The same applies to the Trump faction, which is a leading example of non-warmongering forces within the imperialist camp. President Putin and President Xi Jinping’s engagement with Trump—along with Chairman Kim Jong Un’s two summits and one meeting with him between 2018 and 2019—was not without cause. After taking office, Trump pursued negotiations with Russia and Iran, mediated the cessation of the Indo-Pakistani localized warfare, and, even in the event of a potential war over Taiwan, declared he would retaliate only through tariffs. He also referred to the DPRK as a “nuclear power” and considered a “US troop reduction plan” in the ‘ROK’—none of which were coincidental. In fact, following Trump’s election, attempts by the ‘ROK’ to provoke localized conflicts against the DPRK diminished, and the military coup in the ‘ROK’ did not escalate to an extreme stage. While the failure of such provocations and the attempted coup are fundamentally due to the DPRK’s war deterrent power, its “strategic patience,” and the heroic resistance of the ‘ROK’ people, the contradiction between warmongering and non-warmongering factions within the imperialist camp must not be overlooked.

There are two ways to achieve the goal of peace: peaceful methods and non-peaceful methods. The anti-imperialist camp primarily relies on peaceful methods to achieve peace but does not exclude non-peaceful methods. Pacifism, which excludes non-peaceful methods, is essentially a form of surrenderism. Peace is truth, but pacifism is an error.

Just as the military and the masses are means to achieve the goal of peace, there are also non-peaceful and peaceful methods. The military carries out non-peaceful methods, while the masses engage in peaceful methods. The military conducts conventional and advanced warfare, whereas the masses carry out mass struggles. Depending on their level, mass struggles are divided into Mass

Uprisings that stop at reforms and People's Uprising that advance toward revolution. The combination of armed struggle and mass struggle is called an All-People's Resistance War. In the Korean War and Vietnam War, this was also referred to as the "People's War."

The imperialist warmongering forces, by igniting World War 3, have defined the fundamental mode of warfare as proxy wars in their main theaters: Ukraine in Eastern Europe, Palestine in West Asia, and the 'ROK' and Taiwan in East Asia. Proxy wars are fought as wars of attrition near the territories of the anti-imperialist camp, primarily in the regions that are targets for territorial integrity, using fascist puppets loyal to imperialism. The neo-Nazis in Ukraine, the Zionists in Israel, the fascists in the 'ROK,' and the separatists in Taiwan are all thoroughly subordinate agents nurtured and commanded by imperialism, and they are extreme chauvinists. The killing of Russian speakers in Ukraine and the massacre of women and children by the Israeli army in Gaza are no coincidence. The military coup in the 'ROK,' the first in 44 years, and the increasing fascist tendencies in Taiwan are part of the same pattern.

In the face of unjust violence against the people, the people must respond with the violence of justice. To achieve true peace, one must be prepared to wage a just war. In 1919, under Japanese colonial rule, the Korean people once attempted to achieve liberation through peaceful means, launching nationwide nonviolent demonstrations. However, they experienced a tragic massacre. The Korean people's decision to take up arms and begin armed resistance against Japanese imperialism was an inevitable outcome. After 15 years of arduous and bitter armed struggle, the Korean people finally achieved national liberation.

Once again, the imperialist warmongering forces seek to deplete the leading forces of the anti-imperialist camp—Russia, Iran, China, and the DPRK—through proxy wars fronted by fascists. However, their calculation—that they can weaken the anti-imperialist camp through localized warfare, expeditionary warfare, and hybrid warfare—has, as reality proves, been mistaken. Having already accepted defeat in this proxy war as a foregone conclusion, the imperialist warmongering forces are scheming "losing battles but winning the war." They attempt to shift the consequences of the conflicts in the three major theaters onto these nations, label them as the "New Axis of Aggressors" and the "New Axis of Evil," and launch a "New Cold War" and a "new containment strategy"—as if that alone would suffice. They convince themselves they have won, engaging in nothing more than self-delusion. Ukraine for Russia, Taiwan

for China, and the ‘ROK’ for the DPRK are regarded as top-priority targets for territorial integrity that must be liberated. For the “Axis of Resistance,” including Iran, Al-Quds is one of the most sacred sites in Islam, and Palestine is a territory forcibly occupied by Zionists. These nations share a common sense of mission and unshakable fighting will: they are willing to bear any burden to accomplish these historic tasks and achieve a lasting peace.

The completion of the cause of liberation in these three major theaters and the establishment of solid peace represent a great victory for the anti-imperialist camp and a fatal defeat for the imperialist camp. As a result, the anti-imperialist camp will enter a new era of great upsurge, just like after World War 2, advancing from victory to victory, while the imperialist camp will decline rapidly like the setting sun. The political and economic crises of imperialism will accelerate, and internal contradictions within the camp will intensify. The United States, already burdened with an astronomical national debt of \$36 trillion, will face hyperinflation as it loses its dollar hegemony and reserve currency status. Countries will begin to withdraw from NATO one after another, and the number of nations joining BRICS will surge. Around that time, the United Nations will fulfill its long-cherished goal of democratization and reclaim its original mission as the guardian of world peace.

### **3. Solidarity for Peace**

Unity and solidarity are the most important principles of the struggle for peace and liberation, and the key to all victories. Unity refers to an alliance among forces that share the same ideology and political orientation, while solidarity refers to an alliance among forces with differing ideologies and positions. Relatively speaking, unity is more consolidated form of alliance. The combination of unity and solidarity is sometimes referred to as “unity,” and at other times as “solidarity,” depending on the context.

Peace is neither achieved spontaneously nor won through begging. It can only be secured through strength and struggle.

To achieve peace, above all, one must have power. The forces required to achieve peace can be classified into two spheres: those within a single nation, and those at the global level. At the national level, this refers to the strength of the domestic peace movement; at the global level, it refers to the strength of the international peace movement. The forces that cherish and uphold peace are

not confined within the boundaries of any single nation. Amid the conditions of World War 3, peace-loving forces must first be consolidated at the national level, while simultaneously aiming toward their reinforcement on a global scale.

To strengthen the forces for peace—both within individual nations and on a global scale—one of the fundamental methods is unity and solidarity. Unity and solidarity among states, as well as among parties, organizations, and fronts, serve to strengthen the peace-loving forces while proportionally weakening the warmongering forces.

The common enemy of peace-loving forces everywhere is imperialism and fascism. Since imperialist and fascist forces are interconnected—both within nations and on a global scale—peace forces that oppose them must likewise be united and act in solidarity. Peace forces must build unity and solidarity with democratic, progressive, and revolutionary forces. Even where ideologies and political positions differ, the common enemy remains the same. Peace on the one hand, and democracy, progress, and revolution on the other, are not essentially separate. As history has proven, only people's government can guarantee lasting peace.

Solidarity between peace forces and peace-oriented forces is also crucial. The classification of peace forces in the broader sense into core peace forces (in the narrow sense) and other peace-oriented forces is based on a recognition of the limitations of the latter—but also on the conviction that they, too, can form a united front and engage in joint action against the enemies of peace and the forces of war. This conviction is a scientific one, grounded in long experience and historical practice. When such solidarity is built among organizations or fronts, it may take the form of a strategic united front; when it is built among political parties, it may take the form of a tactical joint front.

We must inherit and further develop the achievements humanity has made in the history of global solidarity among nations for peace.

The United Nations, established in 1945 following the victory of the world anti-fascist forces in World War 2, has drifted into undemocratic paralysis—its General Assembly rendered toothless by the imperialist camp's "Cold War" maneuverings and the abuse of power within its Security Council. The movement to "democratize the UN," a strategic task for all its member states, will reach a decisive turning point when the warmongering forces of

imperialism suffer a major defeat in the ongoing World War 3, and a new great upsurge of peace, progressive, and revolutionary movements rises across the globe.

The 1955 Bandung Conference brought together countries of Asia, Africa, and others that had primarily experienced colonial rule, and resulted in the proclamation of the Ten Principles of Peaceful Coexistence. These included: respect for fundamental human rights and the purposes and principles of the UN Charter; respect for sovereignty and territorial integrity of all nations; recognition of the equality of all races and of all nations, large and small; abstention from intervention or interference in the internal affairs of another country; respect for the right of each nation to defend itself singly or collectively; abstention from the use of arrangements of collective defence to serve the particular interests of any of the big powers and abstention by any country from exerting pressures on other countries; refraining from acts or threats of aggression or the use of force against the territorial integrity or political independence of any country; settlement of all international disputes by peaceful means; promotion of mutual interest and cooperation; and respect for justice and international obligations. Marking the 70th anniversary of the Bandung Conference in 2025, these principles remain as fundamental today as ever for ensuring peace in international relations.

Carrying forward the legacy of Bandung, the summit of the Non-Aligned Movement (NAM) was formally held at first in 1961, playing a vital role during the “Cold War” in opposing war and defending peace. In the 1979 Havana Declaration, the NAM emphasized the struggle against imperialism, colonialism, neo-colonialism, racism, and all forms of foreign aggression, occupation, domination, interference or hegemony and stressed the need to ensure the national independence, sovereignty, territorial integrity and security of non-aligned countries.

ALBA was proposed by Chávez in 2001 and officially founded through the Venezuela-Cuba agreement in 2004. This strong solidarity of the Latin American peoples, forged in opposition to imperialist neoliberalism, began in the economic sphere and later expanded into the political and military spheres. Although it now faces hardships under the brutal economic blockade imposed by imperialism, its ideology—the Bolivarian revolutionary thought committed to peace and liberation—has been inherited from the Chávez government to the Maduro government and continues to deepen and develop.

Imperialism cannot be a partner in the solidarity for peace. Imperialism is the enemy of peace and the target of struggle in the solidarity for peace. The falsity and error of Khrushchev's theory of "peaceful coexistence" have been proven in practice through the course of history. The counterrevolutions in the Soviet Union and Eastern Europe began with a departure from the principles that must be upheld in struggles for peace, liberation, and revolution. Unprincipled compromise with imperialism, which is the very threat to peace and the root cause of war, inevitably leads to revisionist and opportunist errors. It causes division within the anti-imperialist camp and ultimately results in surrender and capitulation in the face of imperialist nuclear blackmail. The principle of opposing war is that of opposing imperialism. Straying from the principle invites crisis and, in the end, leads to defeat.

New revisionist and opportunist forces have emerged within today's international communist movement, promoting the so-called "imperialist pyramid" theory—absurd sophistry that all countries in the world are imperialists—with which they are disrupting and dividing the anti-imperialist camp from within. Despite the fact that the international communist movement possesses an authoritative international solidarity organization, one of the fundamental reasons why it fails to unite and struggle with one voice against imperialism—and for peace, liberation, and revolution—lies precisely here. The peace, liberation, and revolutionary movements advancing under the banner of anti-imperialism entail an intense ideological struggle against revisionism and opportunism. The harder the strike, the brighter the spark. The more the tensions of World War 3 escalate, the more brilliantly the truth will shine amid the struggle against error.

In February 2022, the war in Ukraine erupted. However, amidst a situation where the international organizations of the global communist movement failed to fulfill their duties due to the influence of revisionist and opportunist forces, communists and anti-imperialist forces from around the world gathered in Paris in October 2022 to hold the First International Anti-Imperialist Conference, adopting the historic Paris Declaration and launching the World Anti-imperialist Platform (hereinafter the Platform). Since then, the Platform has consecutively held eight international conferences—in Belgrade, Serbia (December 2022); Caracas, Venezuela (March 2023); Gwangju and Seoul,

the ‘ROK’ (May 2023); Athens, Greece (November 2023); Washington, the United States (July 2024); Dakar, Senegal (November 2024); and The Hague, Netherlands (June 2025)—while simultaneously organizing powerful world joint struggles against imperialism.

The Platform’s third international conference, held in Caracas, Venezuela—the epicenter of the Bolivarian Revolution and ALBA—was an especially meaningful occasion, as it coincided with the commemoration of the 10th anniversary of Hugo Chávez’s death. The Platform has steadfastly supported the Maduro government, which upholds the banners of the Bolivarian Revolution and anti-imperialist, anti-fascist struggle, pushing through enormous challenges to consolidate the people’s power in the form of the Communas and to strengthen ALBA, the alliance of Latin American peoples, advancing toward socialism.

At its most recent conference in The Hague, the Platform issued the declaration, the statement, and the conclusion warning against the “militarization of Europe” and opposing NATO—the “war machine” of imperialism and the command center of World War 3—affirming its unwavering determination to fight until NATO is dismantled and global peace is achieved.

All the activities and struggles of the Platform—joined by over 80 political organizations around the world that signed the Paris Declaration—are oriented toward three major goals: the world mass struggle against imperialism, the ideological struggle against revisionism and opportunism, and the strengthening of the international communist movement. The Platform, which takes the formulation of revolutionary strategy grounded in scientific analysis of the current situation as its central task, continues its steadfast struggle for justice and independence under two main slogans: “Proletarians of the world, unite!” and “The people united will never be defeated.”

As both history and present reality demonstrate, the anti-imperialist camp holds overwhelming superiority over the imperialist camp in terms of justification, capacity, and operations. The final victory of the world’s people—advancing under the banner of anti-imperialism, peace, liberation, and revolution—is inevitable. The warmongering forces will be defeated, and the forces of peace will certainly win.

Français

## Guerre et paix

La guerre et la paix sont incompatibles. La guerre est la guerre, et la paix est la paix. Il n'existe aucune zone grise entre la guerre et la paix.

Les forces bellicistes recherchent la guerre ; les forces pacifistes luttent pour la paix. Les premières déclenchent la guerre, les secondes défendent la paix. Il ne peut y avoir de coexistence entre les deux.

L'impérialisme est la cause profonde de toutes les guerres modernes et contemporaines.

La paix ne peut être préservée sans lutter contre les plans bellicistes de l'impérialisme et de ses marionnettes fascistes.

Nous devons transformer la guerre en veille de révolution, un moment décisif pour établir une paix durable.

### 1. La troisième guerre mondiale provoquée par l'impérialisme

La tempête de la Troisième Guerre mondiale, déclenchée par l'impérialisme, balaye l'Europe de l'Est, l'Asie occidentale (le Moyen-Orient), l'Asie de l'Est et le Pacifique occidental.

Les deux guerres mondiales ont également été provoquées par l'impérialisme. Depuis la Deuxième Guerre mondiale, toutes les guerres – la guerre de Corée

dans les années 1950, la guerre du Vietnam dans les années 1960 et 1970, les guerres de Yougoslavie dans les années 1990, la guerre en Afghanistan qui a débuté en 2001, la guerre en Irak en 2003 et la guerre en Libye en 2011 – ont été déclenchées par les forces impérialistes. Prenons l'exemple de la guerre de Corée : l'impérialisme américain a massacré plus de 1,23 million de civils pacifiques et détruit presque toutes les usines, les maisons et autres structures.

Il en va de même pour la guerre en Ukraine, qui a débuté avec le coup d'État de Maïdan en 2014, s'est poursuivie pendant huit ans de conflit dans le Donbass et s'est transformée en guerre totale en 2022, ainsi que pour la guerre en Palestine, qui a commencé en 1948 et a éclaté cinq fois depuis.

L'impérialisme a provoqué la guerre en Ukraine en Europe de l'Est en février 2022 et la guerre en Palestine en Asie occidentale en octobre 2023. Il a ensuite cherché à déclencher une guerre en « République de Corée (RC) » en Asie de l'Est entre septembre et décembre 2024. Si la République populaire démocratique de Corée (RPDC) n'avait pas préparé une dissuasion militaire et n'avait pas fait preuve de « patience stratégique » face à l'impérialisme américain et aux provocations de son régime fantoche fasciste dirigé par Yoon Suk-yeol, et si le peuple de la « RC » ne s'était pas soulevé dans une résistance héroïque contre un coup d'État militaire, la guerre en « RC » aurait sans aucun doute éclaté.

Les guerres en « RC » et à Taïwan en Asie de l'Est sont structurellement liées : si l'une éclate, l'autre est vouée à éclater simultanément. Si ces guerres en « RC » et à Taïwan éclataient, le Japon et les Philippines s'y joindraient immédiatement, ce qui les transformerait en une guerre totale en Asie de l'Est ; l'implication de l'Australie et d'autres pays ne manquerait pas d'étendre cette guerre à tout le Pacifique occidental.

Si la guerre éclate en Asie de l'Est, des pays comme la Russie et l'Iran abandonneraient leur « patience stratégique » et répondraient aux provocations de l'impérialisme et de ses marionnettes fascistes non pas par des guerres limitées comme celles que nous avons connues jusqu'à présent, mais par une guerre totale.

En termes simples, la situation actuelle représente le moment le plus périlleux de notre époque : la Troisième Guerre mondiale a déjà commencé et nous sommes au bord de son escalade totale.

L'histoire de l'humanité peut être décrite comme l'histoire de la guerre. La guerre, parallèlement au développement des forces productives, a constitué un moment décisif dans la transition de la société communautaire primitive

à la société non communautaire. L'époque des sociétés non communautaires – l'ancienne société esclavagiste, la société féodale médiévale, les sociétés capitalistes modernes – est définie par des contradictions nationales et de classe, étroitement liées à la conquête militaire, à la répression politique et à l'exploitation économique. Pourtant, l'humanité, après avoir enduré les tragédies de la société non communautaire, poursuit sa lutte inébranlable pour réaliser le rêve et l'idéal d'un monde pacifique, libéré de la guerre, et d'une nouvelle formation communautaire centrée sur l'être humain, une forme supérieure de société dans laquelle les masses populaires deviennent les véritables maîtres de la politique et de l'économie.

L'impérialisme est l'expression extérieure du capital monopolistique, et ses deux formes de domination interne contre le peuple sont la social-démocratie et le fascisme. Ce n'est pas un hasard si le parti nazi allemand, dans sa transition de la social-démocratie au fascisme, a consolidé son pouvoir et lancé des guerres d'agression non seulement contre les États socialistes, mais aussi contre les puissances impérialistes rivales.

En réponse, l'Union soviétique socialiste a formé un front antifasciste mondial avec les États-Unis et la Grande-Bretagne impérialistes, et a remporté la victoire finale avec une supériorité écrasante. En conséquence, l'État socialiste qui avait émergé avec la Première Guerre mondiale s'est étendu à l'échelle mondiale, inaugurant une période de grande effervescence révolutionnaire.

C'est au cours de cette même période qu'est apparu le camp de la libération nationale, formant un front anti-impérialiste unifié avec le camp socialiste. En 1955, il a convoqué la Conférence de Bandung, s'est engagé dans le Mouvement des pays non alignés et a constitué l'un des fondements historiques importants de l'ALBA (Alliance bolivarienne pour les peuples de notre Amérique) en Amérique latine dans les années 2000.

Afin de surmonter la crise politique croissante provoquée par les transformations de la situation mondiale après la Deuxième Guerre mondiale, ainsi que la crise économique persistante depuis la Grande Dépression de 1929, le camp impérialiste a élaboré la stratégie de la « guerre froide », mis en œuvre le plan Marshall et organisé l'ASEAN (Association des nations de l'Asie du Sud-Est). Il a également créé l'OTAN (Organisation du traité de l'Atlantique nord) en 1949 et finalement déclenché la guerre de Corée en 1950. La guerre de Corée, qui a coûté la vie à quelque cinq millions de Coréens et réduit toute la péninsule en cendres en trois ans, a concrétisé la stratégie de la « guerre froide ». Par la suite,

le camp impérialiste a mené une « guerre froide » contre le camp socialiste, lequel disposait de la dissuasion nucléaire, tout en déclenchant des « guerres chaudes » contre les forces de libération nationale qui en étaient dépourvues.

Si l'on distingue les guerres menées par l'impérialisme en fonction de leur intensité, la « guerre froide » est une guerre de faible intensité, tandis que la « guerre chaude » représente une guerre de haute intensité.

Depuis plus de trois décennies, depuis les années 1990, l'impérialisme mène une « guerre sans coups de feu », une « guerre invisible » contre la RPDC, qui se poursuit encore aujourd'hui. La forme fondamentale de cette guerre est constituée par les exercices militaires conjoints, répétitions d'une agression, menés par des forces multinationales sous la direction de l'impérialisme américain. L'impérialisme américain a accéléré ces exercices de guerre agressifs contre la RPDC, en menant 132 exercices entre 2003 et 2022, 123 rien qu'en 2023 et 134 en 2024.

L'impérialisme a poursuivi ses guerres d'agression et son ambition de domination mondiale tout en brandissant le chantage nucléaire d'une part et en brandissant le drapeau de la « paix » d'autre part. Il a habilement utilisé une stratégie à deux volets, faite de menaces et d'apaisement, en déguisant ses forces d'occupation en « forces de maintien de la paix ».

Depuis la création de l'OTAN en 1949, l'impérialisme n'a cessé de la renforcer et de l'étendre vers l'est. Depuis l'Atlantique Nord, il a progressé à travers l'Atlantique Sud et la Méditerranée, jusqu'au golfe Persique et à l'océan Indien, pour finalement atteindre le Pacifique. Les États-Unis maintiennent environ 750 bases militaires dans au moins 80 pays et ont déployé environ 173 000 soldats dans 159 pays.

Le réseau dense de bases de l'OTAN à travers l'Amérique latine est un signe clair que l'« atlantisation » de l'OTAN est achevée. En 2018, les États-Unis avaient stationné au total 76 bases militaires dans la région, dont 12 au Panama et à Porto Rico, 9 en Colombie, 8 au Pérou, 3 au Honduras et 2 au Paraguay.

En outre, les États-Unis disposaient d'installations militaires à Aruba, au Costa Rica, au Salvador, à Cuba (Guantánamo), au Pérou et dans d'autres endroits de la région. En août 2023, les États-Unis ont organisé le sommet de Camp David avec les dirigeants du Japon et de la « Corée du Sud », formant ainsi une « OTAN asiatique ».

La « pacification de l'OTAN » a été officialisée sur le plan politique lors du sommet de l'OTAN à Washington en juillet 2024, et achevée sur le plan militaire par des exercices militaires conjoints (« Freedom Edge », « RIMPAC »

et « Ulchi Freedom Shield ») menés de juin à août 2024.

Lors du sommet de l'OTAN à Madrid en juin 2022, l'OTAN a désigné la Chine, aux côtés de la Russie, comme cible stratégique ; lors du sommet de Washington en juillet 2024, elle a commencé à mettre en œuvre sa « stratégie indo-pacifique » ; et lors du sommet de La Haye en juin 2025, elle a effectivement déclaré la « militarisation de l'Europe » en adoptant une résolution visant à porter le budget de la défense à 5 % du produit intérieur brut (PIB).

À l'heure actuelle, l'impérialisme positionne l'OTAN comme le commandement militaire de la Troisième Guerre mondiale. L'OTAN, aux côtés du G7 (Allemagne, Canada, États-Unis, France, Italie, Japon et Royaume-Uni), a pris la place du Conseil de sécurité de l'Organisation des Nations unies, paralysé par l'exercice du droit de veto de la Chine et de la Russie, noyaux du camp anti-impérialiste, contre le camp impérialiste dirigé par les États-Unis. En réponse, l'Organisation de coopération de Shanghai (OCS) continue de se renforcer, tandis que les BRICS, fondés par le Brésil, la Russie, l'Inde, la Chine et l'Afrique du Sud, s'opposent au G7, ce qui accentue le sentiment de malaise au sein du camp impérialiste. Aujourd'hui, les États membres de l'OCS représentent 25 % de la superficie mondiale et la moitié de la population mondiale.

À partir de l'ordre bipolaire de la « guerre froide », l'impérialisme a donné naissance à un système unipolaire grâce aux contre-révolutions en Union soviétique et en Europe de l'Est. Alors que cet ordre unipolaire a depuis cédé la place à un monde multipolaire émergent, le camp impérialiste cherche maintenant à rétablir un ordre bipolaire renouvelé sous la bannière d'une « nouvelle guerre froide ». Il s'agit d'une dernière tentative désespérée de reproduire la stratégie de déstabilisation de la « guerre froide », en qualifiant la Chine, la Russie, la RPDC et l'Iran de « nouvel axe des agresseurs » et de « nouvel axe du mal ». Pour construire le cadre de la « nouvelle guerre froide », le camp impérialiste a déclenché la guerre en Ukraine en Europe de l'Est, la guerre en Palestine en Asie occidentale, et cherche maintenant à provoquer des guerres en « Corée du Sud » et à Taïwan en Asie de l'Est.

L'impérialisme fait progresser le fascisme sur les trois grands théâtres : l'Europe de l'Est et l'Asie occidentale, où les guerres font déjà rage, et l'Asie de l'Est, où la guerre se profile à l'horizon. Zelensky en Ukraine, Netanyahu en Israël et Yoon Suk-yeol en « Corée du Sud » ne sont pas seulement les marionnettes de l'impérialisme, mais aussi à la tête de ses troupes de choc, parmi les fascistes les plus notoires de notre époque. Pour ne prendre que le cas de la Palestine, plus de 56 000 personnes ont été massacrées à Gaza par

l'invasion sioniste israélienne entre octobre 2023 et le 1er juillet 2025. Environ 70 % de tous les bâtiments et 92 % des maisons ont été détruits. L'ensemble de la population est désormais confrontée à des pénuries alimentaires, 470 000 personnes souffrant de ce qui est officiellement qualifié de « famine catastrophique ».

L'impérialisme a imposé des blocus économiques sévères aux États anti-impérialistes d'Amérique latine, tels que Cuba et le Venezuela, ainsi qu'aux pays de la région du Sahel en Afrique, tout en orchestrant simultanément et à plusieurs reprises des coups d'État militaires et des « révolutions colorées ». Ces blocus, opérations secrètes et interventions s'inscrivent tous dans le cadre d'une guerre de basse intensité plus large. Tout comme en Asie de l'Est et de l'Ouest, des « guerres sans coups de feu » contre l'impérialisme se déroulent également en Amérique latine et en Afrique. En septembre 2023, l'impérialisme avait imposé plus de 26 000 sanctions dans le monde, dont 96 % concentrées sur seulement neuf pays, dont la Russie, l'Iran, la RPDC et le Venezuela. Rien qu'en Amérique latine, la liste des coups d'État orchestrés ou soutenus par les États-Unis est presque infinie : le Guatemala en 1954, le Brésil en 1964, la Bolivie en 1964 et 2019, la République dominicaine en 1965, le Chili en 1973, l'Argentine en 1976, le Salvador et le Nicaragua tout au long des années 1980, Haïti en 1991 et 2004, le Honduras en 2009.

L'impérialisme a déjà perdu son emprise sur la domination mondiale. Condamné politiquement à travers le monde, il a cherché à échapper à la crise économique en passant du système de Bretton Woods de 1944 au cadre fixé par le sommet de Fortaleza de 2014. Cependant, le système néolibéral établi par le « consensus de Washington » de 1989 a pris fin et, tout comme il avait autrefois tenté de contenir le Japon et l'Allemagne par le biais de l'accord du Plaza de 1985, il a tenté de réprimer la Chine, mais a échoué.

Les États-Unis s'inquiètent de plus en plus de l'inefficacité de leurs politiques de « découplage » et de « réduction des risques » à l'égard de la Chine, qui a rejoint l'Organisation mondiale du commerce (OMC) en 2001 et s'est depuis hissée au rang de membre du G2 (nom informel donné aux relations entre les États-Unis et la République populaire de Chine). En réponse, la Chine a lancé l'initiative « Belt and Road » et, avec la Russie et d'autres pays, a contribué à la création des BRICS, brisant ainsi le réseau d'encerclement du camp impérialiste. Aujourd'hui, le G7 et les BRICS offrent un contraste saisissant : le premier ne représente que 10 % de la population mondiale, tandis que le second en représente 40 % ; en termes de PIB, le rapport est de 45 % contre 30 %. En termes de parité de pouvoir d'achat (PPA), les BRICS ont déjà dépassé le

G7. Récemment, le Venezuela, Cuba, le Kazakhstan, la Thaïlande, la Malaisie et d'autres pays ont manifesté leur intérêt pour rejoindre les BRICS.

La « stratégie indo-pacifique » du camp impérialiste est, en substance, une « nouvelle politique d'endiguement », une réincarnation moderne de la doctrine de la « guerre froide ». Le passage de la « stratégie asiatique-pacifique » à la « stratégie indo-pacifique » reflète un changement fondamental : faut-il coopter la Chine ou l'exclure ? Le camp impérialiste poursuit depuis longtemps une stratégie du « Grand Échiquier » contre l'Union soviétique puis la Russie, et une stratégie de « fragmentation ethnique » contre la Chine. En termes géopolitiques, cela correspond respectivement à un arc en forme de lettre grecque oméga (« Ω ») s'étendant de la France à l'Allemagne, la Pologne et l'Ukraine, et à un arc en forme de « C » englobant la Mongolie intérieure, le Xinjiang, le Tibet, Hong Kong et Taïwan. Ces deux arcs ont été intégrés et élargis pour former une stratégie « en W » pour l'Asie-Pacifique, mais celle-ci a désormais pris la forme d'une stratégie « en U » pour l'Indo-Pacifique – qui exclut la Chine – et est mise en œuvre de manière agressive. En bref, la « stratégie indo-pacifique » est une « nouvelle politique d'endiguement » qui désigne la Chine, la Russie, la RPDC et l'Iran comme un « nouvel axe des agresseurs ». Cette stratégie est soutenue militairement par des alliances telles que la « version asiatique de l'OTAN », le Quad (États-Unis, Japon, Australie et Inde) et l'AUKUS (Australie, États-Unis et Royaume-Uni), qui constituent toutes le cadre de la « pacification de l'OTAN ».

Il est à noter que l'Inde est traditionnellement un pays pro-socialiste et non aligné, et est membre fondateur des BRICS. Bien qu'elle ait rejoint le Quad dans le cadre d'une stratégie visant à contrebalancer la Chine, elle n'a pas été absorbée par le camp impérialiste, comme le démontrent le refus du Premier ministre Modi d'assister au sommet de l'OTAN à Washington après sa réélection, et sa décision de se rendre d'abord à Moscou pour s'entretenir avec le président Poutine en juillet 2024. Depuis des années, le camp impérialiste cherche à attirer économiquement l'Inde dans son camp afin de contrebalancer la Chine, tandis que les forces impérialistes bellicistes exploitent le conflit au Cachemire pour inciter à des guerres localisées entre l'Inde et le Pakistan. Néanmoins, l'Inde a maintenu une politique étrangère indépendante et équilibrée.

## **2. Le camp anti-impérialiste mondial est le défenseur de la paix**

En opposition au camp impérialiste qui a déclenché la Troisième Guerre mondiale, le camp anti-impérialiste a pris forme. Ce camp comprend non seulement le camp socialiste, mais aussi le camp de la libération nationale. Le camp impérialiste est l'instigateur de la Troisième Guerre mondiale, tandis que le camp anti-impérialiste est le défenseur de la paix.

Pour accomplir notre volonté, nous devons renforcer notre puissance et bien travailler. Afin d'atteindre l'objectif de la paix, il est important de renforcer les moyens, les capacités et la manière de bien utiliser ces capacités. Le système intégral des objectifs, des moyens et des méthodes constitue la stratégie et la tactique.

La paix est à la fois un objectif et une méthode. Mais, pour défendre la paix, des méthodes non pacifiques peuvent être employées. Face à une guerre injuste qui menace la paix, une guerre pour défendre la paix est juste.

La guerre est la veille d'une révolution, et seule la révolution garantit une paix durable.

Aujourd'hui, le camp anti-impérialiste répond aux provocations guerrières incessantes du camp impérialiste, renforçant sa dissuasion et en faisant preuve de « patience stratégique » dans son effort pour défendre la paix.

La paix est l'objectif premier du camp anti-impérialiste dans les conditions de la guerre mondiale. Alors que les impérialistes bellicistes lancent des guerres, le camp anti-impérialiste fait tout son possible pour empêcher ces guerres et défendre la paix. Cependant, si la guerre devient inévitable malgré tous les efforts, le camp anti-impérialiste se fixe comme objectif suprême de mettre fin à la guerre le plus rapidement possible et de parvenir à la paix dans les meilleurs délais.

La guerre servant de catalyseur à la révolution, une fois qu'elle éclate, le camp anti-impérialiste avance vers la révolution afin de parvenir à la paix et de la consolider davantage. Le camp anti-impérialiste fait avancer le moment décisif pour la libération nationale et de classe en menant des luttes anti-impérialistes et antifascistes contre les guerres déclenchées par l'impérialisme et le fascisme. Seule une révolution brandissant l'étendard de l'anti-impérialisme et de l'antifascisme peut entraîner le retrait de l'armée d'occupation impérialiste, éliminer ses marionnettes fascistes et empêcher fondamentalement les guerres lancées par l'impérialisme et le fascisme. Seule une révolution peut garantir les conditions intérieures nécessaires à l'instauration d'une paix durable. La guerre est la veille de la révolution et, en même temps, la veille d'une paix consolidée.

Dans le contexte de la Troisième Guerre mondiale, le camp anti-impérialiste continue de lutter jusqu'au bout contre l'impérialisme et ses marionnettes fascistes pour la paix, la libération et la réunification.

Dans la situation de guerre actuelle, la libération est fondamentalement une libération nationale et une libération des peuples. Non seulement les guerres qui se déroulent déjà en Europe de l'Est et en Asie occidentale, mais aussi la guerre imminente en Asie de l'Est sont, par essence, des guerres de libération.

La guerre en Ukraine est une guerre préventive menée par la Russie pour bloquer l'invasion de l'OTAN, une guerre antifasciste contre les néonazis ukrainiens et une guerre de libération pour les masses populaires, y compris le peuple d'ethnie russe en Ukraine. Si l'on considère les Russes et les Ukrainiens comme une nation presque identique, il s'agit à la fois d'une guerre pour la libération de la nation russe contre la machine de guerre impérialiste de l'OTAN et d'une guerre pour la libération du peuple ukrainien contre l'oppression néonazie ukrainienne.

Bien que la Russie puisse avoir une certaine stratégie expansionniste, son objectif fondamental a toujours été défensif. Son expérience de l'invasion par la Mongolie, la France napoléonienne et l'Allemagne hitlérienne a conduit la Russie à accorder une importance stratégique aux chaînes de montagnes extérieures comme les Carpates et le Caucase, loin de la zone pacifique qui entoure Moscou. La tristement célèbre « stratégie du Grand Échiquier » de Zbigniew Brzezinski visait également à former un front anti-russe en reliant la France, l'Allemagne, la Pologne et l'Ukraine, en contournant les Carpates. Par conséquent, la demande d'adhésion de l'Ukraine à l'OTAN en septembre 2022 et l'invasion du Donbass prévue par le bataillon Azov en mars 2023 ne pouvaient être rien de moins qu'une « ligne rouge » pour la Russie. La Russie ne contrôle qu'une partie du territoire ukrainien connu sous le nom de « Novorossiia » (« Nouvelle-Russie »), des terres appartenant historiquement à la nation russe. Il est indéniable que même après le coup d'État de Maïdan en 2014, le massacre d'Odessa et les huit années de guerre qui ont suivi dans le Donbass, au cours desquelles d'innombrables Russes de souche ont perdu la vie, la Russie a maintenu une position de « patience stratégique », s'efforçant de trouver une solution pacifique. La Russie a clairement indiqué qu'elle ne souhaitait pas une guerre totale en qualifiant systématiquement la guerre en Ukraine d'« opération spéciale » depuis février 2022.

La guerre en Palestine est une guerre de libération pour le peuple palestinien. Depuis 1948, les cinq guerres qui ont eu lieu en Asie occidentale ont toutes été centrées sur la Palestine. L'opération « Déluge d'al-Aqsa » d'octobre 2023 était

une réponse inévitable aux provocations guerrières systématiques des sionistes israéliens et de l'impérialisme. Les forces de résistance du Hamas organisées au sein de la population de la bande de Gaza ont placé la guerre de libération palestinienne au premier plan de l'histoire de ces cinq guerres en Asie occidentale. Une fois que la guerre en Asie occidentale aura pris fin et que le sionisme israélien aura été vaincu, les sacrifices du peuple palestinien, infligés par les sionistes israéliens et l'impérialisme, brilleront comme un noble résultat sous la forme de la « liberté de la rivière à la mer », c'est-à-dire la libération de la Palestine.

Dès son déclenchement, la guerre en Palestine s'est immédiatement étendue à toute l'Asie occidentale. Malgré les différences entre sunnites et chiites, les forces islamiques, unies dans la lutte contre l'impérialisme et le sionisme, ont formé l'« Axe de la résistance », centré autour de l'Iran, et ont combattu ensemble dans la guerre de libération de la Palestine. Au cours de ce processus, le Hezbollah au Liban a subi de graves revers suite aux attaques concentrées des sionistes israéliens et le régime anti-impérialiste d'Assad en Syrie s'est effondré. Si Ansar Allah reste intact au Yémen, il continue de faire face aux attaques incessantes de l'impérialisme et des sionistes.

En juin 2025, les sionistes israéliens et l'impérialisme américain ont bombardé les installations nucléaires iraniennes. Quelle justice ou quelle paix peut-on trouver dans le bombardement imprudent des installations nucléaires en Iran, un pays signataire du Traité sur la non-prolifération des armes nucléaires (TNP) et qui autorise même les inspections de l'Agence internationale de l'énergie atomique (AIEA) ? Même dans une situation aussi extrême, l'Iran a maintenu sa position de « patience stratégique » et a réagi avec prudence. En conséquence, les sionistes israéliens et l'impérialisme américain ont été contraints, au moins temporairement, de mettre fin à leur tentative de provoquer une guerre contre l'Iran. Netanyahu, le Premier ministre israélien, a insisté pour poursuivre la guerre, tandis que l'ayatollah Ali Khamenei, le guide suprême iranien, souhaitait y mettre fin. Dans le conflit entre l'Iran et Israël, Israël a mené une guerre injuste, et l'Iran a répondu par une guerre juste.

La cause profonde de la guerre en Asie occidentale est le sionisme et l'impérialisme israéliens, et c'est l'« Axe de la résistance », dont fait partie l'Iran, qui défend la paix en s'opposant à cette guerre.

Contrairement aux guerres en cours en Europe de l'Est et en Asie occidentale, la guerre imminente en Asie de l'Est se caractérise par le fait que la tâche de libération est étroitement liée à celle de la réunification.

La réunification désigne l'unification de la patrie, le rassemblement d'une

nation divisée et la réalisation de l'intégrité territoriale. L'intégrité territoriale est l'un des éléments importants des dix principes de coexistence pacifique adoptés lors de la Conférence de Bandung.

La Corée fut un pays uni pendant plus de cinq mille ans, et la population autochtone de Taïwan ne représente qu'environ 2 %, les 98 % restants ayant émigré de Chine continentale.

La division de la Corée et la question de Taïwan pour la Chine trouvent toutes deux leur origine dans l'intervention étrangère. Si l'impérialisme américain n'était pas entré dans le sud de la péninsule coréenne en tant que force d'occupation et n'était pas intervenu dans les affaires intérieures de la Chine, ces problèmes n'existeraient pas. Par conséquent, la résolution de ces problèmes présente non seulement la caractéristique de la réunification par le dépassement des divisions internes d'une nation, mais aussi celle de l'indépendance nationale et de la libération nationale par l'expulsion des forces étrangères ou le rejet de leur ingérence.

Ainsi, en termes de nature, la guerre en Ukraine est une guerre anti-impérialiste et antifasciste, une guerre de libération et une guerre préventive ; la guerre en Palestine est une guerre antisioniste et anti-impérialiste, ainsi qu'une guerre de libération. En revanche, la guerre à Taïwan est une guerre anti-impérialiste, une guerre de libération nationale et une guerre de réunification, tandis que la guerre en « Corée du Sud » est une guerre antifasciste et anti-impérialiste, ainsi qu'une guerre d'asservissement.

En janvier 2024, la RPDC a transformé sa guerre de libération nationale et de réunification en une guerre d'asservissement adaptée aux conditions de l'époque actuelle. Cela signifie que, si l'impérialisme américain et les fascistes sud-coréens provoquent une guerre contre la RPDC, celle-ci est prête à lancer immédiatement une guerre d'asservissement de la « Corée du Sud » visant à réaliser un souhait de longue date de la RPDC : l'intégrité territoriale, avec une riposte décisive qui mettra fin à la domination impérialiste et l'oppression fasciste.

La préservation de l'intégrité territoriale et l'asservissement sont essentiellement de même nature, mais différent sur un point essentiel : l'asservissement présuppose uniquement des méthodes non pacifiques, tandis que la préservation de l'intégrité territoriale englobe à la fois des méthodes pacifiques et non pacifiques. La RPDC et la Chine ont toujours maintenu l'intégrité territoriale comme ligne stratégique, mais ont également clairement indiqué qu'en cas d'urgence, la RPDC mènerait une guerre d'asservissement et la Chine une guerre de libération nationale et de réunification.

Pour la RPDC, l'asservissement correspond au « développement indépendant et démocratique de la société à l'échelle nationale », comme le stipule le Règlement du Parti des travailleurs de Corée révisé en janvier 2021. Il s'agit là d'une expression scientifique de la « nouvelle voie » que la RPDC a confirmée après avoir pris conscience des limites des négociations de paix avec les États-Unis en 2018-2019, malgré tous les efforts déployés. En réalité, l'impérialisme a finalement provoqué la Troisième Guerre mondiale en lançant la guerre en Ukraine en février 2022 et la guerre en Palestine en octobre 2023. En réponse, la RPDC a déclaré l'asservissement dans le discours politique prononcé devant l'Assemblée populaire suprême (APS) en janvier 2024, prévoyant des mesures contre les provocations guerrières décisives de l'impérialisme américain et de ses marionnettes fascistes la même année. Les provocations guerrières contre la RPDC s'étant poursuivies en 2025, la RPDC n'a pas fait de nouveau le discours politique devant l'APR en janvier 2025, affirmant ainsi que le contenu historique du discours de l'année précédente restait stratégiquement en vigueur.

La RPDC et la Chine ont tenté d'empêcher la guerre et de préserver la paix en renforçant leur dissuasion en réponse aux provocations guerrières incessantes de l'impérialisme, mais en faisant preuve de « patience stratégique ». De même, la Russie et l'Iran adhèrent également à la « patience stratégique », s'abstenant d'étendre la guerre avant son déclenchement en Asie de l'Est. La ligne stratégique anti-guerre et pacifiste défendue par la RPDC, la Chine, la Russie et l'Iran n'a jamais faibli.

La paix se défend par la force. La force est un moyen d'atteindre l'objectif de la paix. Si les mots sont également nécessaires pour préserver la paix, celle-ci repose avant tout sur la force. La diplomatie et l'armée sont toutes deux mobilisées pour maintenir la paix, mais c'est l'armée qui joue le rôle décisif. Les agresseurs, les impérialistes et les fascistes, ont toujours compté sur la force. Sans agression ni oppression, il n'y a ni impérialisme ni fascisme. L'agression et l'oppression ne s'exercent pas avec des mots, mais avec la force. Même lorsqu'ils semblent parler avec des mots, il y a toujours la force derrière eux.

Aujourd'hui, l'impérialisme américain n'est plus la seule puissance hégémonique. Il a déjà perdu son hégémonie politique, économique et culturelle, et sa suprématie militaire a également été considérablement affaiblie.

Le Conseil de sécurité de l'ONU est devenu inefficace, tandis que le pouvoir des BRICS et de l'Organisation de coopération de Shanghai ne cesse de croître. Surtout, non seulement la Russie et la Chine, mais même la RPDC ont rejoint

les rangs des superpuissances nucléaires, équipées de bombes à hydrogène et de missiles hypersoniques. L'Iran est également une puissance balistique armée de missiles hypersoniques. La force nucléaire du camp anti-impérialiste est une force nucléaire pacifique qui dissuade la guerre nucléaire.

La force nucléaire du camp anti-impérialiste est une force nucléaire pacifique destinée à contrer les provocations impérialistes de la guerre nucléaire - la dissuasion militaire. En réalité, le seul exemple d'attaque nucléaire dans l'histoire de l'humanité a été perpétré par l'impérialisme américain, et c'est lui qui a exacerbé la crise de la guerre par ses menaces nucléaires persistantes. L'impérialisme américain menace continuellement la RPDC d'une attaque nucléaire depuis la guerre de Corée dans les années 1950. Les mots ne fonctionnent pas contre la force. C'est précisément la dissuasion militaire, c'est-à-dire le pouvoir de prévenir la guerre par la force, qui constitue le véritable rempart pour défendre la paix – le bouclier de la paix.

La situation actuelle de la Troisième Guerre mondiale est, en bref, une confrontation entre le camp impérialiste et le camp anti-impérialiste. Le camp impérialiste est le coupable et le provocateur qui a déclenché la Troisième Guerre mondiale, tandis que le camp anti-impérialiste est le défenseur de la paix, qui s'efforce d'empêcher cette guerre.

Pour que le camp anti-impérialiste puisse mener à bien sa ligne stratégique d'opposition à la guerre et de paix, la force est d'une importance capitale.

S'il ne parvient pas à établir une dissuasion nucléaire contre la guerre nucléaire déclenchée par le camp impérialiste, l'humanité sera confrontée à une catastrophe sans précédent. C'est pourquoi les principaux pays parmi les forces de tête du camp anti-impérialiste sont des superpuissances nucléaires. Non seulement la Russie et la Chine, mais aussi la RPDC concentrent depuis longtemps leurs forces nationales sur le renforcement de leurs capacités nucléaires. En conséquence, les pays impérialistes, y compris les États-Unis et ceux d'Europe, sont paralysés par la crainte d'une destruction mutuelle assurée (MAD) et n'osent donc pas provoquer une guerre nucléaire. Ce n'est pas un hasard si, contrairement aux intentions des forces impérialistes bellicistes, la guerre en Europe de l'Est est restée confinée à l'Ukraine et si la guerre contre l'Iran en Asie occidentale n'a pas connu d'escalade. Pour la même raison, en Asie de l'Est, les guerres en « Corée du Sud » et à Taïwan n'ont pas encore éclaté. Pour les forces impérialistes bellicistes, la guerre en Asie de l'Est est le conflit régional décisif qui déclencherait la Troisième Guerre mondiale, et la guerre en « Corée du Sud » est le détonateur de cette guerre en Asie de l'Est.

Les forces impérialistes bellicistes avaient en fait prévu l'automne et l'hiver 2024 comme moment décisif pour provoquer la guerre en « RC », mais leur plan a été contrecarré par la dissuasion militaire de la RPDC, sa « patience stratégique » et la résistance héroïque du peuple sud-coréen. Contrairement à la guerre en Ukraine en 2022 et à la guerre en Palestine en 2023, la Corée a réussi en 2024 à se défendre en empêchant une provocation guerrière décisive de la part de l'impérialisme et de ses marionnettes fascistes.

Les forces du camp anti-impérialiste sont organisées en forces principales et en forces auxiliaires. Les forces principales sont constituées des trois principales puissances anti-impérialistes au niveau mondiale – la RPDC, la Chine et la Russie – et d'un groupe d'États connu sous le nom d'« Axe de la résistance », dont fait partie l'Iran. Les forces auxiliaires comprennent toutes les autres forces anti-impérialistes à travers le monde, notamment les forces anti-impérialistes d'Amérique latine telles que Cuba et le Venezuela, ainsi que les États anti-impérialistes d'Afrique, en particulier ceux de la région du Sahel. Les forces dirigeantes sont des pays qui sont déjà engagés dans des guerres anti-impérialistes ou sur le point de le faire. La guerre moderne étant caractérisée par l'utilisation d'armes nucléaires et de missiles, il est essentiel de disposer de capacités nucléaires et balistiques. Étant donné que les impérialistes bellicistes mènent des invasions ou des provocations à l'aide de divers types d'armes sophistiquées, les principaux pays du camp anti-impérialiste, c'est-à-dire les forces dirigeantes, doivent disposer de capacités de dissuasion militaire correspondantes. Ce n'est qu'ainsi qu'ils pourront empêcher la guerre et défendre la paix.

Historiquement, la lutte pour la libération et la révolution s'est déroulée à travers une guerre de résistance populaire, comprenant à la fois une lutte armée et une lutte de masse. La lutte armée était menée par des organisations militaires, tandis que la lutte de masse était dirigée par des organisations populaires. Les forces militaires étaient composées d'armées régulières et d'unités de guérilla irrégulières : l'armée régulière menait une guerre régulière, tandis que les forces de guérilla menaient une guérilla. Au sein des masses, diverses organisations de classe, telles que des groupes d'ouvriers et de paysans, se sont formées, et de leur solidarité sont nées des organisations de front uni. Si l'on désigne collectivement les organisations de masse individuelles et leurs fronts unis par le terme « front », alors la guerre de résistance populaire s'organise autour de deux piliers centraux : les forces militaires des soldats et le front populaire. Dans cette structure, l'armée sert de force motrice, tandis que le front joue un rôle de force auxiliaire. Le Parti sert d'organisation politique qui

assure une direction unifiée à la fois de l'armée et du front. C'est précisément pour cette raison que les puissances impérialistes et leurs laquais fascistes concentrent leur répression sur le Parti, l'armée et le front.

Sans exception, tous les grands pays du camp anti-impérialiste possèdent une forte capacité au sein du Parti, de l'armée et du front. La RPDC, malgré sa population et son territoire relativement modestes, s'est hissée au premier rang du camp anti-impérialiste grâce à sa formidable force au sein du Parti, de l'armée et du front.

Si la RPDC n'avait pas construit avec acharnement son unité sans faille et sa puissance militaire invincible au prix d'immenses sacrifices, elle aurait depuis longtemps été transformée en un désert radioactif par une attaque nucléaire américaine. Le slogan « Le peuple uni ne sera jamais vaincu » est gravé dans le cœur du peuple de la RPDC. Dans cet esprit, l'une des tâches les plus importantes du camp anti-impérialiste à l'heure actuelle est de soutenir et de défendre l'Iran.

Les forces bellicistes au sein de l'impérialisme considèrent l'Iran comme le « maillon faible » des principales forces anti-impérialistes et concentrent leurs efforts agressifs pour le frapper. Lorsque leurs plans visant à déclencher une guerre en Asie de l'Est à la fin de 2024 ou au début de 2025 ont échoué, ils ont commencé, à l'été 2025, à chercher frénétiquement à intensifier une guerre en Asie occidentale en bombardant les installations nucléaires iraniennes.

La Russie, la Chine et la RPDC font déjà face aux bellicistes impérialistes en soutenant militairement, diplomatiquement et économiquement l'Iran, qui fait également partie des principales forces anti-impérialistes. À la suite de la guerre en Ukraine et de la guerre en Palestine, il est également stratégiquement important de renforcer la solidarité entre les forces pro-russes et pro-palestiniennes.

Les impérialistes ont déjà perdu le peu de légitimité qui leur restait dans leur rhétorique soi-disant « anti-guerre », en raison des contradictions logiques de leur propagande anti-russe et pro-israélienne. Le massacre brutal de civils à Gaza par l'Israël sioniste a pleinement révélé la nature agressive du sionisme et de ses soutiens impérialistes, déclenchant une campagne mondiale contre le sionisme. Aujourd'hui plus que jamais, il est essentiel de souligner que l'impérialisme est le principal instigateur de la guerre en Ukraine et de la guerre en Palestine. Ce moment exige non seulement de renforcer la solidarité entre les forces dirigeantes du camp anti-impérialiste – la Russie et l'« Axe de la résistance », y compris l'Iran – mais aussi de saisir l'occasion pour unir fermement les 2 milliards de musulmans du monde au sein d'un front anti-

impérialiste plus large.

Le camp anti-impérialiste ne doit pas négliger les possibilités de coopération tactique avec les forces non bellicistes au sein du camp impérialiste. Il existe deux types de fronts unis : le front uni stratégique, qui doit être maintenu de manière cohérente tout au long du processus de libération et de révolution, et le front uni tactique, qui se développe pendant des périodes spécifiques et limitées.

Le front uni national dans les colonies et les semi-colonies est un front uni stratégique.

En revanche, les fronts antifascistes qui se sont opposés aux forces fascistes mondiales telles que les nazis pendant la Deuxième Guerre mondiale et aux régimes fascistes militaires dans divers pays après les années 1960 sont des exemples de fronts unis tactiques. Tenter de former un front uni stratégique de manière temporaire ou essayer de maintenir un front uni tactique de manière permanente conduit respectivement aux erreurs de la politique de fermeture vers la gauche et de la politique d'ouverture vers la droite.

Bien que similaire à un front uni, la coopération tactique est distincte. Elle consiste à mener une action coordonnée contre un ennemi commun dans le but d'approfondir les contradictions et les divisions au sein du camp adverse. Contrairement aux fronts unis tactiques, la coopération tactique ne nécessite pas de réunions, d'accords ou de déclarations communes. Considérer la coopération tactique comme un front uni tactique ou nier complètement son importance conduit respectivement aux erreurs de la politique d'ouverture vers la droite et de la politique de fermeture vers la gauche.

Dans diverses régions d'Europe et au-delà, il existe des forces politiques – communément appelées « nouvelle droite » – qui, malgré leurs racines historiques d'extrême droite, s'opposent à la guerre et expriment leur soutien à la Russie. Ces forces sont des partenaires appropriés pour une coopération tactique. Il en va de même pour la faction Trump, qui est un exemple de premier plan des forces non bellicistes au sein du camp impérialiste.

L'engagement du président Vladimir Poutine et du président Xi Jinping auprès de Donald Trump, ainsi que les deux sommets et la réunion du président Kim Jong Un avec ce dernier entre 2018 et 2019, n'étaient pas sans raison. Après son entrée en fonction, Trump a poursuivi les négociations avec la Russie et l'Iran, a négocié la fin de la guerre localisée entre l'Inde et le Pakistan et, même en cas de guerre potentielle autour de Taïwan, a déclaré qu'il ne riposterait qu'avec des droits de douane. Il a également qualifié la RPDC de « puissance nucléaire » et envisagé un « plan de réduction des troupes américaines » en « Corée du

Sud », ce qui n'était pas le fruit du hasard. En effet, après l'élection de Trump, les tentatives de la « Corée du Sud » pour provoquer des conflits localisés contre la RPDC ont diminué, et le coup d'État militaire en « Corée du Sud » n'a pas dégénéré. Si l'échec de ces provocations et de la tentative de coup d'État est fondamentalement dû à la dissuasion militaire de la RPDC, à sa patience stratégique et à la résistance héroïque du peuple sud-coréen, il ne faut pas pour autant négliger la contradiction entre les factions bellicistes et non bellicistes au sein du camp impérialiste.

Il existe deux moyens d'atteindre l'objectif de la paix : les méthodes pacifiques et les méthodes non pacifiques. Le camp anti-impérialiste s'appuie principalement sur des méthodes pacifiques pour parvenir à la paix, mais n'exclut pas les méthodes non pacifiques. Le pacifisme, qui exclut les méthodes non pacifiques, est essentiellement une forme de capitulation. Si la paix est la vérité, mais le pacifisme est une erreur.

Tout comme l'armée et les masses sont des moyens d'atteindre l'objectif de la paix, il existe également des méthodes non pacifiques et pacifiques. L'armée met en œuvre des méthodes non pacifiques, tandis que les masses s'engagent dans des méthodes pacifiques. L'armée mène une guerre conventionnelle et avancée, tandis que les masses mènent des luttes de masse. Selon leur niveau, les luttes de masse se divisent en soulèvements de masse qui s'arrêtent aux réformes et en soulèvements populaires qui avancent vers la révolution.

La combinaison de la lutte armée et de la lutte de masse est appelée « guerre de résistance de tout le peuple ». Dans la guerre de Corée et la guerre du Vietnam, elle était également appelée « guerre populaire ». Les forces impérialistes bellicistes, en déclenchant la Troisième Guerre mondiale, ont défini le mode fondamental de la guerre comme étant des guerres par procuration dans leurs principaux théâtres d'opérations : l'Ukraine en Europe de l'Est, la Palestine en Asie occidentale, et la « Corée du Sud » et Taïwan en Asie de l'Est.

Les guerres par procuration sont menées comme des guerres d'usure près des territoires du camp anti-impérialiste, principalement dans les régions où l'intégrité territoriale est une cible, en utilisant des marionnettes fascistes fidèles à l'impérialisme. Les néo-nazis en Ukraine, les sionistes en Israël, les fascistes en « RC » et les séparatistes à Taïwan sont tous des agents totalement subordonnés, nourris et commandés par l'impérialisme, et ce sont des chauvins extrêmes.

Le massacre des russophones en Ukraine et celui des femmes et des enfants par l'armée israélienne à Gaza ne sont pas une coïncidence. Le coup d'État

militaire en « République de Corée », le premier en 44 ans, et les tendances fascistes croissantes à Taïwan s'inscrivent dans le même schéma. Face à la violence injuste contre le peuple, le peuple doit répondre par la violence de la justice. Pour parvenir à une paix véritable, il faut être prêt à mener une guerre juste.

En 1919, sous la domination coloniale japonaise, le peuple coréen a tenté une fois de se libérer par des moyens pacifiques, en lançant des manifestations non violentes à l'échelle nationale. Cependant, il a subi un massacre tragique. La décision du peuple coréen de prendre les armes et de commencer la résistance armée contre l'impérialisme japonais était une issue inévitable. Après 15 ans de lutte armée ardue et amère, le peuple coréen a finalement obtenu sa libération nationale.

Une fois de plus, les forces impérialistes bellicistes cherchent à affaiblir les forces dirigeantes du front anti-impérialiste – la Russie, l'Iran, la Chine et la RPDC – par le biais de guerres par procuration menées par des fascistes. Toutefois, leur calcul – selon lequel ils peuvent affaiblir le camp anti-impérialiste par des guerres d'expédition, des guerres localisées et des guerres hybrides – s'est révélé erroné, comme le prouve la réalité. Les forces bellicistes impérialistes, ayant déjà accepté leur défaite dans cette guerre par procuration comme une fatalité, complotent pour « perdre les batailles mais gagner la guerre ». Elles tentent de faire porter à ces nations les conséquences des conflits dans les trois principaux théâtres sur ces nations, les qualifiant de « nouvel axe de l'agression » et de « nouvel axe du mal », et lancent une « nouvelle guerre froide » et une « nouvelle stratégie d'endiguement », comme si cela suffisait. Elles se persuadent qu'elles ont gagné, mais ce n'est qu'une illusion.

L'Ukraine pour la Russie, Taïwan pour la Chine et la « RC » pour la RPDC sont considérées comme des cibles prioritaires pour l'intégrité territoriale qui doivent être libérés. Pour l'« Axe de la résistance », dont fait partie l'Iran, la force d'Al-Qods est l'un des sites les plus sacrés de l'Islande, et la Palestine est un territoire occupé de force par les sionistes. Ces nations partagent une conscience de vocation commune et une détermination ferme : elles sont prêtes à tout sacrifier pour accomplir ces missions historiques et parvenir à une paix durable. L'achèvement de la cause de la libération dans ces trois grands théâtres et l'établissement d'une paix solide représentent une grande victoire pour le camp anti-impérialiste et une défaite fatale pour le camp impérialiste. En conséquence, le camp anti-impérialiste entrera dans une nouvelle ère de grande effervescence, tout comme après la Deuxième Guerre mondiale, avançant de victoire en victoire, tandis que le camp impérialiste déclinera

rapidement comme le soleil couchant. Les crises politiques et économiques de l'impérialisme s'accroîtront et les contradictions internes au sein du camp impérialiste s'intensifieront.

Les États-Unis, déjà accablés par une dette nationale astronomique de 36 000 milliards de dollars, seront confrontés à une hyperinflation à mesure qu'ils perdront leur hégémonie du dollar et le statut de la monnaie de réserve. Les pays commenceront à se retirer les uns après les autres de l'OTAN, et le nombre de nations rejoignant les BRICS augmentera considérablement. À cette époque, les Nations unies atteindront l'objectif de démocratisation auquel elles aspirent depuis longtemps retrouveront leur mission initiale de sauvegarde de la paix mondiale.

### 3. Solidarité pour la paix

L'unité et la solidarité sont les principes les plus importants dans la lutte pour la paix et la libération, et la clé de toutes les victoires. L'unité désigne une alliance entre des forces qui partagent la même idéologie et la même orientation politique, tandis que la solidarité désigne une alliance entre des forces ayant des idéologies et des positions différentes. Relativement parlant, l'unité est une forme d'alliance plus consolidée. La combinaison de l'unité et de la solidarité est parfois appelée « unité », et parfois « solidarité », selon le contexte.

La paix ne s'obtient ni spontanément ni en suppliant. Elle ne peut être garantie que par la force et la lutte.

Pour parvenir à la paix, il faut avant tout avoir le pouvoir. Les forces nécessaires pour parvenir à la paix peuvent être classées en deux catégories : celles qui existent au sein d'une même nation et celles qui existent au niveau mondial. Au niveau national, il s'agit de la force du mouvement pacifiste national ; au niveau mondial, il s'agit de la force du mouvement pacifiste international. Les forces qui chérissent et défendent la paix ne se limitent pas aux frontières d'une seule nation. Dans le contexte de la Troisième Guerre mondiale, les forces pacifistes doivent d'abord se consolider au niveau national, tout en visant leur renforcement à l'échelle mondiale.

Pour renforcer les forces de la paix, tant au sein de chaque qu'à l'échelle mondiale, l'une des méthodes fondamentales est l'unité et la solidarité. L'unité et la solidarité entre les États, ainsi qu'entre les partis, les organisations et les fronts, servent à renforcer les forces éprises de paix tout en affaiblissant proportionnellement les forces bellicistes.

Les ennemis communs des forces éprises de paix partout dans le monde sont l'impérialisme et le fascisme. Étant donné que les forces impérialistes et fascistes sont interconnectées, tant au sein des nations qu'à l'échelle mondiale, les forces de paix qui s'y opposent doivent également être unies et agir de manière solidaire. Les forces de paix doivent construire l'unité et la solidarité avec les forces démocratiques, progressistes et révolutionnaires. Même lorsque les idéologies et les positions politiques diffèrent, l'ennemi commun reste le même. La paix, d'une part, et la démocratie, le progrès et la révolution, d'autre part, ne sont pas fondamentalement distincts. Comme l'histoire l'a prouvé, seul un gouvernement populaire peut garantir une paix durable.

La solidarité entre les forces de paix et les forces orientées vers la paix est également cruciale. La classification des forces de paix au sens large en forces de paix fondamentales (au sens strict) et autres forces orientées vers la paix repose sur la reconnaissance des limites de ces dernières, mais aussi sur la conviction qu'elles peuvent elles aussi former un front uni et mener une action commune contre les ennemis de la paix et les forces de la guerre. Cette conviction est scientifique, fondée sur une longue expérience et la pratique historique. Lorsque cette solidarité s'établit entre des organisations ou des fronts, elle peut prendre la forme d'un front uni stratégique ; lorsqu'elle s'établit entre des partis politiques, elle peut prendre la forme d'un front commun tactique.

Nous devons hériter et réaffirmer les acquis de l'humanité dans l'histoire de la solidarité mondiale entre les nations pour la paix.

L'Organisation des Nations unies, créée en 1945 après la victoire des forces antifascistes mondiales lors de la Deuxième Guerre mondiale, a sombré dans une paralysie antidémocratique, son Assemblée générale étant rendue impuissante par les manœuvres de « guerre froide » du camp impérialiste et les abus de pouvoir au sein de son Conseil de sécurité.

Le mouvement de « démocratisation de l'ONU », tâche stratégique partagée par tous ses États membres, atteindra un tournant décisif lorsque les forces bellicistes de l'impérialisme subiront une défaite majeure dans la Troisième Guerre mondiale en cours et qu'un nouveau grand élan de mouvements pacifistes, progressistes et révolutionnaires se lèvera à travers le monde.

La Conférence de Bandung de 1955 a réuni des pays d'Asie, d'Afrique et d'autres régions qui avaient principalement connu la domination coloniale, et a abouti à la proclamation des Dix principes de coexistence pacifique. Ces principes comprenaient : le respect des droits fondamentaux de l'homme et des

buts et principes de la Charte des Nations unies ; le respect de la souveraineté et de l'intégrité territoriale de toutes les nations ; la reconnaissance de l'égalité de toutes les races et de toutes les nations, grandes et petites ; l'abstention de toute intervention ou ingérence dans les affaires intérieures d'un autre pays ; le respect du droit de chaque nation à se défendre individuellement ou collectivement ; l'abstention de recourir à des arrangements de défense collective pour servir les intérêts particuliers de l'une des grandes puissances et l'abstention de tout pays d'exercer des pressions sur d'autres pays ; la non-reconnaissance du droit d'agression ou de l'usage de la force contre l'intégrité territoriale ou l'indépendance politique d'un pays ; le règlement de tous les différends internationaux par des moyens pacifiques ; la promotion de l'intérêt mutuel et de la coopération ; et le respect de la justice et des obligations internationales.

À l'occasion du 70e anniversaire de la Conférence de Bandung en 2025, ces principes restent plus que jamais fondamentaux pour garantir la paix dans les relations internationales. Poursuivant l'héritage de Bandung, le sommet du Mouvement des pays non alignés (MNA) s'est tenu officiellement pour la première fois en 1961 et a joué un rôle essentiel pendant la « guerre froide » en s'opposant à la guerre et en défendant la paix.

Dans la Déclaration de La Havane de 1979, le MNA a souligné la lutte contre l'impérialisme, le colonialisme, le néocolonialisme, le racisme et toutes les formes d'agression, d'occupation, de domination, d'ingérence ou d'hégémonie étrangères, et a insisté sur la nécessité de garantir l'indépendance nationale, la souveraineté, l'intégrité territoriale et la sécurité des pays non alignés.

L'ALBA a été proposée par Hugo Chávez en 2001 et officiellement fondée par l'accord entre le Venezuela et Cuba en 2004. Cette forte solidarité des peuples latino-américains, forgée dans l'opposition au néolibéralisme impérialiste, a commencé dans le domaine économique avant de s'étendre aux domaines politique et militaire. Bien qu'elle soit aujourd'hui confrontée à des difficultés en raison du blocus économique brutal imposé par l'impérialisme, son idéologie - la pensée révolutionnaire bolivarienne engagée en faveur de la paix et de la libération - a été héritée du gouvernement Chávez au gouvernement Nicolás Maduro et continue de s'approfondir et de se développer.

L'impérialisme ne peut être un partenaire dans la solidarité pour la paix. L'impérialisme est l'ennemi de la paix et la cible de la lutte dans le cadre de la solidarité pour la paix. La fausseté et l'erreur de la théorie de « coexistence pacifique » de Khrouchtchev ont été prouvées dans la pratique au cours de

l'histoire. Les contre-révolutions en Union soviétique et en Europe de l'Est ont commencé par un abandon des principes qui doivent être défendus dans les luttes pour la paix, la libération et la révolution. Le compromis sans principes avec l'impérialisme, qui est la menace même pour la paix et la cause profonde de la guerre, conduit inévitablement à des erreurs révisionnistes et opportunistes. Il provoque des divisions au sein du camp anti-impérialiste et aboutit finalement à la capitulation face à l'intimidation nucléaire impérialiste. Le principe de l'opposition à la guerre est celui de l'opposition à l'impérialisme. S'écarter de ce principe invite la crise et conduit finalement à la défaite.

De nouvelles forces révisionnistes et opportunistes ont émergé au sein du mouvement communiste international actuel, promouvant la théorie dite de la « pyramide impérialiste » - sophisme absurde selon lequel tous les pays du monde sont impérialistes - avec laquelle elles perturbent et divisent le camp anti-impérialiste de l'intérieur. Malgré le fait que le mouvement communiste international dispose d'une organisation internationale de solidarité faisant autorité, l'une des raisons fondamentales pour lesquelles il ne parvient pas à s'unir et à lutter d'une seule voix contre l'impérialisme, pour la paix, la libération et la révolution, réside précisément là. Les mouvements de paix, de libération et révolutionnaires qui avancent sous la bannière de l'anti-impérialisme impliquent une lutte idéologique intense contre le révisionnisme et l'opportunisme. Plus le coup est dur, plus l'étincelle est brillante. Plus les tensions de la Troisième Guerre mondiale s'intensifient, plus la vérité brillera dans la lutte contre l'erreur.

En février 2022, la guerre en Ukraine a éclaté. Cependant, dans un contexte où les organisations internationales du mouvement communiste mondial n'ont pas rempli leurs devoirs en raison de l'influence des forces révisionnistes et opportunistes, les communistes et les forces anti-impérialistes du monde entier se sont réunis à Paris en octobre 2022 pour tenir la Première Conférence internationale anti-impérialiste au cours de laquelle a été adoptée la Déclaration historique de Paris et lancée la Plateforme anti-impérialiste mondiale. Depuis lors, la Plateforme a organisé huit conférences internationales consécutives : à Belgrade, en Serbie (décembre 2022) ; à Caracas, au Venezuela (mars 2023) ; à Gwangju et Séoul, en Corée du Sud (mai 2023) ; à Athènes, en Grèce (novembre 2023) ; à Washington, aux États-Unis (juillet 2024) ; à Dakar, au Sénégal (novembre 2024) ; et à La Haye, aux Pays-Bas (juin 2025) — tout en organisant simultanément de puissantes luttes mondiales conjointes contre l'impérialisme. La Troisième Conférence internationale, qui s'est tenue à Caracas, au Venezuela

— épiscntre de la révolution bolivarienne et de l'ALBA — a été une occasion particulièrement significative pour commémorer le 10e anniversaire de la mort de Chávez.

La Plateforme a fermement soutenu le gouvernement Maduro, qui porte haut les drapeaux de la révolution bolivarienne et de la lutte anti-impérialiste et antifasciste, surmontant d'énormes défis pour consolider le pouvoir populaire sous la forme des communes et renforcer l'ALBA, l'alliance des peuples latino-américains, en marche vers le socialisme.

Lors de sa dernière conférence à La Haye, la Plateforme a publié une déclaration, un communiqué et une conclusion mettant en garde contre la « militarisation de l'Europe » et s'opposant à l'OTAN, la « machine de guerre » de l'impérialisme et centre de commandement de la Troisième Guerre mondiale, affirmant sa détermination inébranlable à lutter jusqu'au démantèlement de l'OTAN et à la réalisation de la paix mondiale.

Toutes les activités et luttes de la Plateforme – à laquelle se sont jointes plus de 80 organisations politiques du monde entier qui ont signé la Déclaration de Paris – sont orientées vers trois objectifs principaux : la lutte de masse mondiale contre l'impérialisme, la lutte idéologique contre le révisionnisme et l'opportunisme, et le renforcement du mouvement communiste international. La Plateforme, qui se donne pour tâche centrale la formulation d'une stratégie révolutionnaire fondée sur une analyse scientifique de la situation actuelle, poursuit sa lutte inébranlable pour la justice et l'indépendance sous deux slogans principaux : « Prolétaires de tous les pays, unissez-vous ! » et « Les peuples unis ne seront jamais vaincus ».

Comme le démontrent l'histoire et la réalité actuelle, le camp anti-impérialiste détient une supériorité écrasante sur le camp impérialiste en termes de justification, de capacité et d'opérations. La victoire finale des peuples du monde, qui avancent sous la bannière de l'anti-impérialisme, de la paix, de la libération et de la révolution, est inévitable. Les forces bellicistes seront vaincues et les forces de la paix l'emporteront certainement.

Español

## Guerra y paz

La guerra y la paz son incompatibles. La guerra es la guerra, y la paz es la paz. No existe ninguna zona gris entre la guerra y la paz.

Las fuerzas belicistas buscan la guerra; las fuerzas pacifistas luchan por la paz. Las primeras desencadenan la guerra, las segundas defienden la paz. No puede haber coexistencia entre ambas.

El imperialismo es la causa profunda de todas las guerras modernas y contemporáneas.

La paz no puede preservarse sin luchar contra los planes belicistas del imperialismo y sus tóteres fascistas.

Debemos transformar la guerra en vísperas de la revolución, un momento decisivo para establecer una paz duradera.

### 1. La 3ª guerra mundial provocada por el imperialismo

La tormenta de la Tercera Guerra Mundial, desencadenada por el imperialismo, arrasa Europa del Este, Asia occidental (Oriente Medio), Asia Oriental y el Pacífico occidental.

La Primera y la Segunda Guerra Mundial también fueron provocadas por el imperialismo. Desde la Segunda Guerra Mundial, todas las guerras —la guerra de Corea en la década de 1950, la guerra de Vietnam en las décadas de 1960 y 1970, las guerras de Yugoslavia en la década de 1990, la guerra de Afganistán

que comenzó en 2001, la guerra de Irak en 2003 y la guerra de Libia en 2011— han sido desencadenadas por las fuerzas imperialistas. Tomemos el ejemplo de la guerra de Corea: el imperialismo estadounidense masacró a más de 1,23 millones de civiles pacíficos y destruyó casi todas las fábricas, casas y otras estructuras.

Lo mismo ocurre con la guerra de Ucrania, que comenzó con el golpe de Estado de Maidan en 2014, continuó durante ocho años de conflicto en el Donbás y se convirtió en una guerra total en 2022, así como con la guerra de Palestina, que comenzó en 1948 y ha estallado cinco veces desde entonces.

El imperialismo provocó la guerra en Ucrania, en Europa Oriental, en febrero de 2022, y la guerra en Palestina, en Asia Occidental, en octubre de 2023. Después intentó lanzar una guerra en la «República de Corea (RDC)» en Asia Oriental entre septiembre y diciembre de 2024. Si la RPDC no hubiera preparado una fuerza militar abrumadora y no hubiera mantenido su «paciencia estratégica» frente al imperialismo estadounidense y las provocaciones de su régimen fascista títere Yoon Suk-yeol, y si el pueblo de la «RDC» no se hubiera levantado en heroica resistencia contra un golpe militar, la guerra en la «RDC» habría estallado sin duda.

Las guerras en la «RDC» y en Taiwán, en Asia Oriental, están estructuralmente relacionadas: si estalla una, la otra está destinada a estallar simultáneamente. Si estallaran estas guerras en la «RDC» y en Taiwán, Japón y Filipinas se unirían inmediatamente, lo que las convertiría en una guerra total en Asia Oriental; la implicación de Australia y otros países no tardaría en extender esta guerra a todo el Pacífico occidental.

Si estalla la guerra en Asia Oriental, países como Rusia e Irán abandonarían su «paciencia estratégica» y responderían a las provocaciones del imperialismo y sus títeres fascistas no con guerras limitadas como las que hemos conocido hasta ahora, sino con una guerra total.

En términos sencillos, la situación actual representa el momento más peligroso de nuestra época: la Tercera Guerra Mundial ya ha comenzado y estamos al borde de su escalada total.

La historia de la humanidad puede describirse como la historia de la guerra. La guerra, junto con el desarrollo de las fuerzas productivas, constituyó un momento decisivo en la transición de la sociedad comunitaria primitiva a la sociedad no comunitaria. La época de las sociedades no comunitarias — la antigua sociedad esclavista, la sociedad feudal medieval, las sociedades

capitalistas modernas— se define por contradicciones nacionales y de clase, estrechamente relacionadas con la conquista militar, la represión política y la explotación económica. Sin embargo, la humanidad, tras soportar las tragedias de la sociedad no comunitaria, continúa su lucha inquebrantable por hacer realidad el sueño y el ideal de un mundo pacífico, libre de guerras, y de una nueva formación comunitaria centrada en el ser humano, una forma superior de sociedad en la que las masas populares se convierten en los verdaderos dueños de la política y la economía.

El imperialismo es la expresión exterior del capital monopolista, y sus dos formas de dominación interna contra el pueblo son la socialdemocracia y el fascismo. No es casualidad que el partido nazi alemán, en su transición de la socialdemocracia al fascismo, consolidara su poder y lanzara guerras de agresión no solo contra los Estados socialistas, sino también contra las potencias imperialistas rivales.

En respuesta, la Unión Soviética socialista formó un frente antifascista mundial con los Estados Unidos y Gran Bretaña imperialistas, y obtuvo la victoria final con una superioridad aplastante. Como resultado, el Estado socialista que había surgido con la Primera Guerra Mundial se extendió a escala mundial, inaugurando un período de gran efervescencia revolucionaria.

Durante este mismo período surgió el campo de la liberación nacional, que formó un frente antiimperialista unificado con el campo socialista. En 1955, convocó la Conferencia de Bandung, se comprometió con el Movimiento de Países No Alineados y constituyó uno de los fundamentos históricos importantes de la ALBA (Alianza Bolivariana para los Pueblos de Nuestra América) en América Latina en la década de 2000.

Con el fin de superar la creciente crisis política provocada por los cambios en la situación mundial tras la Segunda Guerra Mundial, así como la crisis económica persistente desde la Gran Depresión de 1929, el bando imperialista elaboró la estrategia de la «guerra fría», puso en marcha el Plan Marshall y organizó la ASEAN (Asociación de Naciones del Sudeste Asiático). También creó la OTAN (Organización del Tratado del Atlántico Norte) en 1949 y finalmente desencadenó la guerra de Corea en 1950. La guerra de Corea, que costó la vida a unos cinco millones de coreanos y redujo toda la península a cenizas en tres años, concretó la estrategia de la «guerra fría». Posteriormente, el bando imperialista libró una «guerra fría» contra el bando socialista,

que disponía de disuasión nuclear, al tiempo que desencadenaba «guerras calientes» contra las fuerzas de liberación nacional que carecían de ella.

Si distinguimos las guerras libradas por el imperialismo en función de su intensidad, la «guerra fría» es una guerra de baja intensidad, mientras que la «guerra caliente» representa una guerra de alta intensidad.

Durante más de tres décadas, desde los años 90, el imperialismo ha librado una «guerra sin disparos», una «guerra invisible», contra la RPDC, que continúa hasta hoy. La forma básica de dicha guerra son los ejercicios de guerra conjuntos, ensayos para la agresión, llevados a cabo por fuerzas multinacionales bajo la dirección del imperialismo estadounidense. El imperialismo estadounidense ha estado acelerando tales ejercicios de guerra agresiva contra la RPDC, realizando 132 ejercicios desde 2003 hasta 2022, 124 sólo en 2023 y 134 en 2024.

El imperialismo ha continuado sus guerras de agresión y ha perseguido su ambición de dominación global mientras esgrimía el chantaje nuclear por un lado y enarbolaba la bandera de la «paz» por otro. Ha empleado astutamente una estrategia de doble vía de amenazas y apaciguamiento, disfrazando a las fuerzas de ocupación de «fuerzas de paz».

Desde la fundación de la OTAN en 1949, el imperialismo no ha dejado de reforzarla y ampliarla hacia el este. Desde el Atlántico Norte, ha avanzado por el Atlántico Sur y el Mediterráneo, hasta el Golfo Pérsico y el Océano Índico, y finalmente ha llegado al Pacífico. Estados Unidos mantiene unas 750 bases militares en al menos 80 países y ha desplegado alrededor de 173.000 soldados en 159 países.

La densa red de bases de la OTAN en toda América Latina es una clara señal de que la «atlantización» de la OTAN se ha completado. En 2018, Estados Unidos tenía un total de 76 bases militares en la región, 12 de ellas en Panamá y Puerto Rico, 9 en Colombia, 8 en Perú, 3 en Honduras y 2 en Paraguay.

Además, Estados Unidos contaba con instalaciones militares en Aruba, Costa Rica, El Salvador, Cuba (Guantánamo), Perú y otros lugares de la región.

En agosto de 2023, EE.UU. celebró la Cumbre de Camp David con las figuras gobernantes de Japón y la República de Corea, formando de hecho una «OTAN asiática». La «pacificación de la OTAN» se formalizó políticamente en la Cumbre de la OTAN de Washington de julio de 2024, y se completó militarmente mediante ejercicios bélicos conjuntos —«Freedom Edge»,

«RIMPAC» y «Ulchi Freedom Shield»— realizados entre junio y agosto de 2024.

En la Cumbre de la OTAN de Madrid de junio de 2022, la OTAN designó a China, junto a Rusia, como objetivo de ataque estratégico; en la Cumbre de Washington de julio de 2024, comenzó a aplicar su «estrategia Indo-Pacífica»; y en la Cumbre de La Haya de junio de 2025, declaró efectivamente la «militarización de Europa» al adoptar una resolución para elevar el presupuesto de defensa al 5% del PIB.

En la actualidad, el imperialismo posiciona a la OTAN como el mando militar de la Tercera Guerra Mundial. La OTAN, junto con el G7 (Alemania, Canadá, Estados Unidos, Francia, Italia, Japón y Reino Unido), ha sustituido al Consejo de Seguridad de las Naciones Unidas, paralizado por el ejercicio del derecho de veto de China y Rusia, núcleos del campo antiimperialista, contra el campo imperialista liderado por Estados Unidos. En respuesta, la Organización de Cooperación de Shanghái (OCS) sigue fortaleciéndose, mientras que los BRICS, fundados por Brasil, Rusia, India, China y Sudáfrica, se oponen al G7, lo que acentúa el malestar en el seno del bando imperialista. Hoy en día, los Estados miembros de la OCS representan el 25 % de la superficie mundial y la mitad de la población mundial.

Del orden bipolar de la «Guerra Fría», el imperialismo dio lugar a un sistema unipolar a través de las contrarrevoluciones en la Unión Soviética y Europa del Este. Como ese orden unipolar ha dado paso desde entonces a un mundo multipolar emergente, el campo imperialista intenta ahora restablecer un orden bipolar renovado bajo la bandera de una «Nueva Guerra Fría». Se trata de un último intento desesperado de repetir la estrategia de perturbación de la «Guerra Fría»: presentar a China, Rusia, la RPDC e Irán como un «Nuevo Eje de Agresores» y un «Nuevo Eje del Mal». Para construir el marco de la «nueva guerra fría», el campo imperialista ha desencadenado la guerra en Ucrania, en Europa del Este, la guerra en Palestina, en Asia Occidental, y ahora busca provocar guerras en «Corea del Sur» y Taiwán, en Asia Oriental.

El imperialismo está impulsando el fascismo en los tres grandes escenarios: Europa del Este y Asia occidental, donde ya se libran guerras, y Asia oriental, donde se avecina la guerra. Zelensky en Ucrania, Netanyahu en Israel y Yoon Suk-yeol en «Corea del Sur» no solo son marionetas del imperialismo, sino que también están al frente de sus tropas de choque, entre los fascistas más notorios

de nuestra época. Por citar solo el caso de Palestina, más de 56.000 personas fueron masacradas en Gaza por la invasión sionista israelí entre octubre de 2023 y el 1 de julio de 2025. Aproximadamente el 70 % de todos los edificios y el 92 % de las viviendas han sido destruidos. Toda la población se enfrenta ahora a la escasez de alimentos, y 470.000 personas sufren lo que oficialmente se califica de «hambruna catastrófica».

El imperialismo ha impuesto duros bloqueos económicos contra los Estados antiimperialistas de América Latina —como Cuba y Venezuela— así como contra los países de la región africana del Sahel, al tiempo que simultánea y repetidamente urdía golpes militares y orquestaba «revoluciones de color». Estos bloqueos, operaciones encubiertas e intervenciones forman parte de una guerra de baja intensidad más amplia. Al igual que en Asia Oriental y Occidental, las «guerras sin disparos» contra el imperialismo también se están desarrollando en América Latina y África. En septiembre de 2023, el imperialismo había impuesto más de 26 000 sanciones en todo el mundo, el 96 % de las cuales se concentraban en solo nueve países, entre ellos Rusia, Irán, la RPDC y Venezuela. Solo en América Latina, la lista de golpes de Estado orquestados o apoyados por Estados Unidos es casi interminable: Guatemala en 1954, Brasil en 1964, Bolivia en 1964 y 2019, la República Dominicana en 1965, Chile en 1973, Argentina en 1976, El Salvador y Nicaragua a lo largo de la década de 1980, Haití en 1991 y 2004, Honduras en 2009.

El imperialismo ya ha perdido su control sobre la dominación mundial. Condenado políticamente en todo el mundo, ha tratado de escapar de la crisis económica pasando del sistema de Bretton Woods de 1944 al marco establecido en la cumbre de Fortaleza de 2014. Sin embargo, el sistema neoliberal establecido por el «consenso de Washington» de 1989 ha llegado a su fin y, al igual que en su día intentó contener a Japón y Alemania mediante el acuerdo del Plaza de 1985, ha intentado reprimir a China, pero ha fracasado.

Estados Unidos está cada vez más preocupado por la ineficacia de sus políticas de «desacoplamiento» y de «reducción de riesgos» con respecto a China, que se unió a la Organización Mundial del Comercio (OMC) en 2001 y desde entonces ha ascendido al rango de miembro del G2 (nombre informal dado a las relaciones entre Estados Unidos y la República Popular China). En respuesta, China lanzó la iniciativa «Franja y Ruta» y, junto con Rusia y otros países, contribuyó a la creación de los BRICS, rompiendo así el cerco del campo imperialista. Hoy en día, el G7 y los BRICS ofrecen un contraste sorprendente: el primero representa solo el 10 % de la población mundial, mientras que el

segundo representa el 40 %; en términos de PIB, la proporción es del 45 % frente al 30 %. En términos de paridad de poder adquisitivo (PPA), los BRICS ya han superado al G7. Recientemente, Venezuela, Cuba, Kazajistán, Tailandia, Malasia y otros países han manifestado su interés en unirse a los BRICS.

La «Estrategia Indo-Pacífica» del campo imperialista es, en el fondo, una «nueva política de contención», una reencarnación moderna de la doctrina de la época de la «Guerra Fría». La transición de la «Estrategia Asia-Pacífico» a la «Estrategia Indo-Pacífico» refleja un cambio fundamental: cooptar a China o excluirla. El campo imperialista lleva mucho tiempo aplicando una estrategia del «Gran Tablero» contra la Unión Soviética y, posteriormente, contra Rusia, y una estrategia de «fragmentación étnica» contra China. En términos geopolíticos, esto corresponde respectivamente a un arco en forma de letra griega omega («Ω») que se extiende desde Francia hasta Alemania, Polonia y Ucrania, y a un arco en forma de «C» que abarca Mongolia Interior, Xinjiang, Tíbet, Hong Kong y Taiwán. Estos dos arcos se han integrado y ampliado para formar una estrategia «en W» para Asia-Pacífico, pero esta ha adoptado ahora la forma de una estrategia «en U» para el Indo-Pacífico —que excluye a China— y se está aplicando de forma agresiva. En resumen, la «Estrategia Indo-Pacífica» es una «nueva política de contención» que designa a China, Rusia, la RPDC e Irán como un «Nuevo Eje de Agresores». Esta estrategia está apoyada militarmente por alianzas como la «versión asiática de la OTAN», el Quad y AUKUS, que constituyen el marco de la «pacificación de la OTAN».

Cabe señalar que la India es tradicionalmente un país prosocialista y no alineado, y es miembro fundador de los BRICS. Aunque se ha unido al Quad como parte de una estrategia para contrarrestar a China, no ha sido absorbida por el bando imperialista, como demuestran la negativa del primer ministro Modi a asistir a la cumbre de la OTAN en Washington tras su reelección y su decisión de viajar primero a Moscú para reunirse con el presidente Putin en julio de 2024. Durante años, el bando imperialista ha tratado de atraer económicamente a la India a su bando para contrarrestar a China, mientras que las fuerzas imperialistas belicistas explotan el conflicto de Cachemira para incitar a guerras localizadas entre la India y Pakistán. Sin embargo, la India ha mantenido una política exterior independiente y equilibrada.

## 2. El campo antiimperialista mundial es el defensor de la paz

En oposición al campo imperialista que desencadenó la Tercera Guerra Mundial, se ha formado el campo antiimperialista. Este campo incluye no solo al campo socialista, sino también al campo de la liberación nacional. El campo imperialista es el instigador de la Tercera Guerra Mundial, mientras que el campo antiimperialista es el defensor de la paz.

Para cumplir nuestra voluntad, debemos reforzar nuestro poder y trabajar bien. Para alcanzar el objetivo de la paz, es importante reforzar los medios, las capacidades y la forma de utilizar bien estas capacidades. El sistema integral de objetivos, medios y métodos constituye la estrategia y la táctica.

La paz es a la vez un objetivo y un método. Pero, para defender la paz, se pueden emplear métodos no pacíficos. Ante una guerra injusta que amenaza la paz, una guerra para defender la paz es justa.

La guerra es la víspera de una revolución, y solo la revolución garantiza una paz duradera.

Hoy en día, el bando antiimperialista responde a las incesantes provocaciones bélicas del bando imperialista, reforzando su disuasión y mostrando «paciencia estratégica» en su esfuerzo por defender la paz.

La paz es el principal objetivo del campo antiimperialista en las condiciones de la guerra mundial. Mientras los imperialistas belicistas lanzan guerras, el campo antiimperialista hace todo lo posible por impedir esas guerras y defender la paz. Sin embargo, si la guerra se vuelve inevitable a pesar de todos los esfuerzos, el campo antiimperialista se fija como objetivo supremo poner fin a la guerra lo antes posible y lograr la paz en el menor tiempo posible.

Dado que la guerra sirve de catalizador para la revolución, una vez que estalla, el campo antiimperialista avanza hacia la revolución para lograr la paz y consolidarla aún más. El campo antiimperialista impulsa el momento decisivo para la liberación nacional y de clase mediante la lucha antiimperialista y antifascista contra las guerras desencadenadas por el imperialismo y el fascismo. Solo una revolución que enarbole la bandera del antiimperialismo y el antifascismo puede provocar la retirada del ejército de ocupación imperialista, eliminar a sus títeres fascistas e impedir fundamentalmente las guerras desatadas por el imperialismo y el fascismo. Solo una revolución puede garantizar las condiciones internas necesarias para el establecimiento de una paz duradera. La guerra es la víspera de la revolución y, al mismo tiempo, la víspera de una paz consolidada.

En el contexto de la Tercera Guerra Mundial, el campo antiimperialista sigue luchando hasta el final contra el imperialismo y sus títeres fascistas por la paz, la liberación y la reunificación.

En la actual situación de guerra, la liberación es básicamente liberación nacional y liberación popular. No sólo las guerras que ya se están desarrollando en Europa del Este y Asia Occidental, sino también la inminente guerra en Asia Oriental son, en esencia, guerras de liberación.

La guerra en Ucrania es una guerra preventiva de Rusia para bloquear la invasión de la OTAN, una guerra antifascista contra los neonazis ucranianos y una guerra de liberación de las masas populares, incluido el pueblo étnico ruso de Ucrania. Si consideramos a los rusos y los ucranianos como una nación casi idéntica, se trata tanto de una guerra por la liberación de la nación rusa contra la maquinaria bélica imperialista de la OTAN como de una guerra por la liberación del pueblo ucraniano contra la opresión neonazi ucraniana.

Aunque Rusia pueda tener cierta estrategia expansionista, su objetivo fundamental siempre ha sido defensivo. Su experiencia de la invasión por Mongolia, la Francia napoleónica y la Alemania hitleriana ha llevado a Rusia a conceder importancia estratégica a las cadenas montañosas exteriores, como los Cárpatos y el Cáucaso, lejos de la zona pacífica que rodea Moscú. La infame «estrategia del Gran Tablero» de Zbigniew Brzezinski también tenía como objetivo formar un frente antirruso uniendo Francia, Alemania, Polonia y Ucrania, rodeando los Cárpatos. Por lo tanto, la solicitud de adhesión de Ucrania a la OTAN en septiembre de 2022 y la invasión del Donbás prevista por el batallón Azov en marzo de 2023 no podían ser otra cosa que una «línea roja» para Rusia. Rusia solo controla una parte del territorio ucraniano conocido como «Novorossiya» («Nueva Rusia»), tierras que históricamente pertenecían a la nación rusa. Es innegable que, incluso después del golpe de Estado de Maidán en 2014, la masacre de Odessa y los ocho años de guerra que siguieron en el Donbás, en los que perdieron la vida innumerables rusos étnicos, Rusia mantuvo una postura de «paciencia estratégica», esforzándose por encontrar una solución pacífica. Rusia ha dejado claro que no desea una guerra total, calificando sistemáticamente la guerra en Ucrania como «operación especial» desde febrero de 2022.

La guerra en Palestina es una guerra de liberación del pueblo palestino. Desde 1948, las cinco guerras que han tenido lugar en Asia occidental han girado en torno a Palestina. La operación «Tormenta de Al-Aqsa» de octubre de 2023

fue una respuesta inevitable a las provocaciones bélicas sistemáticas de los sionistas israelíes y del imperialismo. Las fuerzas de resistencia de Hamás organizadas entre la población de la Franja de Gaza han situado la guerra de liberación palestina en primer plano en la historia de estas cinco guerras en Asia occidental. Una vez que la guerra en Asia occidental haya terminado y el sionismo israelí haya sido derrotado, los sacrificios del pueblo palestino, infligidos por los sionistas israelíes y el imperialismo, brillarán como un noble resultado en forma de «libertad desde el río hasta el mar», es decir, la liberación de Palestina.

Desde su inicio, la guerra en Palestina se extendió inmediatamente a todo Occidente asiático. A pesar de la diferencia entre suníes y chiíes, las fuerzas islamistas, unidas en la causa del antiimperialismo y el antisionismo, formaron el «Eje de la Resistencia», centrado en torno a Irán y lucharon juntas en la guerra de liberación de Palestina. Durante este proceso, Hezbolá en el Líbano sufrió graves reveses tras los ataques concentrados de los sionistas israelíes y el régimen antiimperialista de Assad en Siria se derrumbó. Si bien Ansar Allah permanece intacto en Yemen, sigue enfrentándose a los incesantes ataques del imperialismo y los sionistas.

En junio de 2025, los sionistas israelíes y el imperialismo estadounidense bombardearon las instalaciones nucleares de Irán. ¿Qué justicia o paz se puede encontrar en el temerario bombardeo de las instalaciones nucleares de Irán, un país que es signatario del TNP e incluso permite las inspecciones del OIEA? Incluso en una situación tan extrema, Irán mantuvo su posición de «paciencia estratégica» y respondió con cautela. Como resultado, los sionistas israelíes y el imperialismo estadounidense se vieron obligados, al menos temporalmente, a detener su intento de provocar una guerra contra Irán. Netanyahu, el primer ministro israelí, insistió en continuar la guerra, mientras que el ayatolá Alí Jamenei, líder supremo iraní, quería ponerle fin. En el conflicto entre Irán e Israel, Israel libró una guerra injusta e Irán respondió con una guerra justa.

La causa profunda de la guerra en Asia occidental es el sionismo y el imperialismo israelíes, y es el «Eje de la Resistencia», del que forma parte Irán, el que defiende la paz oponiéndose a esta guerra.

A diferencia de las guerras en curso en Europa del Este y Asia Occidental, la guerra inminente en Asia Oriental se caracteriza por el hecho de que la tarea de la liberación está estrechamente relacionada con la de la reunificación.

La reunificación se refiere a la unificación de la patria: el acercamiento de una nación dividida y la realización de la integridad territorial. La integridad territorial es uno de los componentes importantes de los Diez Principios de Coexistencia Pacífica adoptados en la Conferencia de Bandung.

Corea ha sido un país de una sola nación durante más de cinco mil años, y la población autóctona de Taiwán sólo comprende alrededor del 2%, habiendo emigrado el 98% restante desde China continental. Tanto la división de Corea como la cuestión de Taiwán para China tienen su origen en la intervención extranjera. Si el imperialismo estadounidense no hubiera entrado en el sur de la península coreana como fuerza de ocupación y no hubiera intervenido en los asuntos internos de China, estos problemas no existirían. Por lo tanto, la resolución de estos problemas no solo presenta la característica de la reunificación mediante la superación de las divisiones internas de una nación, sino también la de la independencia nacional y la liberación nacional mediante la expulsión de las fuerzas extranjeras o el rechazo de su injerencia.

Así, en cuanto al carácter de cada guerra, la guerra de Ucrania es una guerra antiimperialista y antifascista, una guerra de liberación y una guerra preventiva; la guerra de Palestina es una guerra antisionista y antiimperialista, así como una guerra de liberación. Por el contrario, la guerra en Taiwán es una guerra antiimperialista, una guerra de liberación nacional y una guerra por la reunificación, mientras que la guerra en la «RDC» es una guerra antifascista y antiimperialista, así como una guerra de sometimiento.

En enero de 2024, la RPDC transformó su guerra de liberación nacional y reunificación en una guerra de esclavitud adaptada a las condiciones actuales. Esto significa que, si el imperialismo norteamericano y los fascistas de la «RDC» provocan una guerra contra la RPDC, ésta está preparada para lanzar inmediatamente una guerra de subyugación contra la «RDC», una contraofensiva decisiva para acabar con la dominación imperialista y la opresión fascista, y alcanzar su objetivo de integridad territorial, largamente acariciado.

La preservación de la integridad territorial y la esclavitud son esencialmente de la misma naturaleza, pero difieren en un punto esencial: la esclavitud presupone únicamente métodos no pacíficos, mientras que la preservación de la integridad territorial abarca tanto métodos pacíficos como no pacíficos. La RPDC y China siempre han mantenido la integridad territorial como línea estratégica, pero también han dejado claro que, en caso de emergencia, la RPDC libraría una guerra de sometimiento y China una guerra de liberación

nacional y reunificación.

Para la RPDC, la subyugación equivale al «desarrollo independiente y democrático de la sociedad a escala nacional», tal y como se estipula en el Reglamento del Partido de los Trabajadores de Corea, revisado en enero de 2021. Se trata de una expresión científica de la «nueva vía» que la RPDC confirmó tras tomar conciencia de los límites de las negociaciones de paz con los Estados Unidos en 2018-2019, a pesar de todos los esfuerzos realizados. En realidad, el imperialismo provocó finalmente la Tercera Guerra Mundial al iniciar la guerra en Ucrania en febrero de 2022 y la guerra en Palestina en octubre de 2023. En respuesta, la RPDC declaró la esclavitud en el discurso político pronunciado ante la Asamblea Popular Suprema (APS) en enero de 2024, en el que se preveían medidas contra las provocaciones bélicas decisivas del imperialismo estadounidense y sus títeres fascistas ese mismo año. Dado que las provocaciones bélicas contra la RPDC continuaron en 2025, la RPDC no volvió a pronunciar el discurso político ante la APR en enero de 2025, afirmando así que el contenido histórico del discurso del año anterior seguía estratégicamente en vigor.

La RPDC y China han intentado evitar la guerra y salvaguardar la paz reforzando su fuerza militar en respuesta a las incesantes provocaciones bélicas del imperialismo pero ejerciendo una «paciencia estratégica». Del mismo modo, Rusia e Irán también se adhieren a la «paciencia estratégica», absteniéndose de la expansión bélica ante el estallido de la guerra en Asia Oriental. La línea estratégica pacifista y contraria a la guerra defendida por la RPDC, China, Rusia e Irán nunca ha flaqueado.

La paz se defiende con la fuerza. La fuerza es un medio para alcanzar el objetivo de la paz. Si bien las palabras también son necesarias para preservar la paz, esta se basa ante todo en la fuerza. Tanto la diplomacia como el ejército se movilizan para mantener la paz, pero es el ejército el que desempeña el papel decisivo. Los agresores, los imperialistas y los fascistas siempre han recurrido a la fuerza. Sin agresión ni opresión, no hay imperialismo ni fascismo. La agresión y la opresión no se ejercen con palabras, sino con la fuerza. Incluso cuando parecen hablar con palabras, siempre hay fuerza detrás de ellas.

Hoy en día, el imperialismo estadounidense ya no es la única potencia hegemónica. Ya ha perdido su hegemonía política, económica y cultural y su supremacía militar también se ha debilitado considerablemente.

El Consejo de Seguridad de la ONU se ha vuelto ineficaz, mientras que el

poder de los BRICS y de la Organización de Cooperación de Shanghai crece día a día. Sobre todo, no sólo Rusia y China, sino incluso la RPDC se ha unido a las filas de las superpotencias de misiles nucleares, equipadas con bombas de hidrógeno y misiles hipersónicos. Irán también se erige como potencia misilística armada con misiles hipersónicos.

La fuerza nuclear del campo antiimperialista es una fuerza nuclear pacífica disuasoria de la guerra nuclear. En realidad, el único caso de ataque nuclear en la historia de la humanidad fue llevado a cabo por el imperialismo estadounidense, y no es otro que el imperialismo estadounidense el que ha intensificado la crisis bélica mediante una persistente intimidación nuclear. El imperialismo estadounidense ha amenazado continuamente a la RPDC con un ataque nuclear desde la Guerra de Corea en la década de 1950. Las palabras no funcionan contra la fuerza. Es la disuasión bélica —el poder de impedir la guerra mediante la fuerza— la que sirve como verdadera espada para defender la paz.

La situación actual de la Tercera Guerra Mundial es, en resumen, un enfrentamiento entre el bando imperialista y el bando antiimperialista. El bando imperialista es el culpable y el provocador que ha desencadenado la Tercera Guerra Mundial, mientras que el bando antiimperialista es el defensor de la paz, que se esfuerza por impedir esta guerra.

Para que el bando antiimperialista pueda llevar a cabo su línea estratégica de oposición a la guerra y de paz, la fuerza es de vital importancia. Si no logra establecer una disuasión nuclear contra la guerra nuclear desencadenada por el bando imperialista, la humanidad se enfrentará a una catástrofe sin precedentes. Por eso, los principales países de las fuerzas de vanguardia del bando antiimperialista son superpotencias nucleares. No solo Rusia y China, sino también la RPDC llevan mucho tiempo concentrando sus fuerzas nacionales en el refuerzo de sus capacidades nucleares. En consecuencia, los países imperialistas, incluidos Estados Unidos y los europeos, se ven paralizados por el temor a la destrucción mutua asegurada (MAD) y, por lo tanto, no se atreven a provocar una guerra nuclear. No es casualidad que, contrariamente a las intenciones de las fuerzas imperialistas belicistas, la guerra en Europa del Este se haya limitado a Ucrania y que la guerra contra Irán en Asia occidental no haya escalado. Por la misma razón, en Asia Oriental aún no han estallado las guerras en «Corea del Sur» y Taiwán. Para las fuerzas

imperialistas belicistas, la guerra en Asia Oriental es el conflicto regional decisivo que desencadenaría la Tercera Guerra Mundial, y la guerra en «Corea del Sur» es el detonante de esta guerra en Asia Oriental.

Las fuerzas imperialistas belicistas habían previsto, de hecho, el otoño y el invierno de 2024 como momento decisivo para provocar la guerra en la «RDC», pero su plan se vio frustrado por la disuasión militar de la RPDC, su «paciencia estratégica» y la heroica resistencia del pueblo surcoreano. A diferencia de la guerra de Ucrania en 2022 y la guerra de Palestina en 2023, Corea logró en 2024 defenderse impidiendo una provocación bélica decisiva por parte del imperialismo y sus títeres fascistas.

Las fuerzas del campo antiimperialista están organizadas en fuerzas dirigentes y fuerzas auxiliares. Las fuerzas dirigentes están formadas por los tres principales países potencia —la RPDC, China y Rusia— y un grupo de Estados conocido como el «Eje de la Resistencia», entre los que se encuentra Irán. Las fuerzas auxiliares incluyen a todas las demás fuerzas antiimperialistas del mundo, entre las que se encuentran las fuerzas antiimperialistas latinoamericanas como Cuba y Venezuela, así como los Estados antiimperialistas de África, en particular los de la región del Sahel. Las fuerzas dirigentes son países que ya están involucrados en guerras antiimperialistas o a punto de hacerlo. Dado que la guerra moderna se caracteriza por el uso de armas nucleares y misiles, es esencial disponer de capacidades nucleares y balísticas. Dado que los imperialistas belicistas llevan a cabo invasiones o provocaciones con diversos tipos de armas sofisticadas, los principales países del bando antiimperialista, es decir, las fuerzas dirigentes, deben disponer de capacidades de disuasión militar correspondientes. Solo así podrán impedir la guerra y defender la paz.

Históricamente, la lucha por la liberación y la revolución se ha desarrollado a través de la Guerra de Resistencia de Todo el Pueblo, que comprende tanto la lucha armada como la lucha de masas. La lucha armada estaba dirigida por organizaciones militares, mientras que la lucha de masas estaba dirigida por organizaciones populares. Las fuerzas militares estaban compuestas por ejércitos regulares y unidades guerrilleras irregulares: el ejército regular libraba una guerra regular, mientras que las fuerzas guerrilleras libraban una guerrilla. Entre las masas se formaron diversas organizaciones de clase, como grupos de obreros y campesinos, y de su solidaridad surgieron organizaciones de frente único. Si designamos colectivamente con el término «frente» a las organizaciones de masas individuales y sus frentes únicos, entonces la guerra

de resistencia popular se organiza en torno a dos pilares centrales: las fuerzas militares de los soldados y el frente popular. En esta estructura, el ejército sirve como fuerza motriz, mientras que el frente desempeña un papel de fuerza auxiliar. El Partido sirve como organización política que asegura una dirección unificada tanto del ejército como del frente. Es precisamente por esta razón que las potencias imperialistas y sus lacayos fascistas concentran su represión en el Partido, el ejército y el frente.

Sin excepción, todos los grandes países del campo antiimperialista poseen una gran capacidad dentro del Partido, el ejército y el frente. La RPDC, a pesar de su población y territorio relativamente pequeños, ha ascendido a las primeras filas del campo antiimperialista gracias a su formidable fuerza en el Partido, el ejército y el frente.

Si la RPDC no hubiera construido laboriosamente su unidad de un solo corazón y su invencible poderío militar mediante inmensos sacrificios, hace tiempo que un ataque nuclear estadounidense la habría convertido en un páramo radiactivo. El lema «El pueblo unido jamás será vencido» está grabado en los corazones del pueblo de la RPDC. Las fuerzas belicistas del imperialismo consideran a Irán como el «eslabón débil» de las principales fuerzas antiimperialistas y concentran sus agresivos esfuerzos en atacarlo. Cuando fracasaron sus planes de desencadenar una guerra en Asia Oriental a finales de 2024 o principios de 2025, en el verano de 2025 comenzaron a buscar frenéticamente la intensificación de una guerra en Asia Occidental bombardeando las instalaciones nucleares iraníes. Una de las tareas más importantes para el campo antiimperialista en la actualidad es apoyar y defender a Irán. Rusia, China y la RPDC ya se están enfrentando a los belicistas imperialistas apoyando militar, diplomática y económicamente a Irán, que también se encuentra entre las principales fuerzas antiimperialistas.

Tras la guerra en Ucrania y la guerra en Palestina, también es estratégicamente importante reforzar la solidaridad entre las fuerzas pro-Rusia y pro-Palestina.

Los imperialistas ya han perdido la poca legitimidad que les quedaba en su retórica supuestamente «antiguerra», debido a las contradicciones lógicas de su propaganda antirrusa y proisraelí. La brutal masacre de civiles en Gaza por parte del Israel sionista ha puesto plenamente de manifiesto la naturaleza agresiva del sionismo y de sus apoyos imperialistas, desencadenando una campaña mundial contra el sionismo. Hoy más que nunca, es esencial subrayar que el imperialismo es el principal instigador de la guerra en Ucrania y de

la guerra en Palestina. Este momento exige no solo reforzar la solidaridad entre las fuerzas dirigentes del campo antiimperialista —Rusia y el «Eje de la Resistencia», incluido Irán—, sino también aprovechar la oportunidad para unir firmemente a los 2000 millones de musulmanes del mundo en un frente antiimperialista más amplio.

El campo antiimperialista no debe descuidar las posibilidades de cooperación táctica con las fuerzas no belicistas dentro del campo imperialista. Existen dos tipos de frentes unidos: el frente unido estratégico, que debe mantenerse de manera coherente a lo largo del proceso de liberación y revolución, y el frente unido táctico, que se desarrolla durante períodos específicos y limitados.

El frente unido nacional en las colonias y semicolonias es un frente unido estratégico.

Por el contrario, los frentes antifascistas que se opusieron a las fuerzas fascistas mundiales, como los nazis durante la Segunda Guerra Mundial y los regímenes fascistas militares en varios países después de la década de 1960, son ejemplos de frentes unidos tácticos. Intentar formar un frente unido estratégico de forma temporal o tratar de mantener un frente unido táctico de forma permanente conduce, respectivamente, a los errores de la política de cierre hacia la izquierda y de la política de apertura hacia la derecha.

Aunque similar a un frente unido, la cooperación táctica es distinta. Consiste en llevar a cabo una acción coordinada contra un enemigo común con el fin de profundizar las contradicciones y divisiones dentro del bando contrario. A diferencia de los frentes unidos tácticos, la cooperación táctica no requiere reuniones, acuerdos ni declaraciones conjuntas. Considerar la cooperación táctica como un frente unido táctico o negar por completo su importancia conduce, respectivamente, a los errores de la política de apertura hacia la derecha y de la política de cierre hacia la izquierda.

En diversas regiones de Europa y más allá, existen fuerzas políticas —comúnmente denominadas «nueva derecha»— que, a pesar de sus raíces históricas en la extrema derecha, se oponen a la guerra y expresan su apoyo a Rusia. Estas fuerzas son socios adecuados para la cooperación táctica.

Lo mismo ocurre con la facción Trump, que es un ejemplo destacado de las fuerzas no belicistas dentro del campo imperialista. El compromiso del presidente Vladimir Putin y del presidente Xi Jinping con Donald Trump, así como las dos cumbres y la reunión del presidente Kim Jong Un con este último entre 2018 y 2019, no fueron sin razón.

Tras su llegada al poder, Trump continuó las negociaciones con Rusia e Irán, negoció el fin de la guerra localizada entre India y Pakistán e, incluso en caso de una posible guerra en torno a Taiwán, declaró que solo respondería con aranceles. También calificó a la RPDC de «potencia nuclear» y contempló un «plan de reducción de tropas estadounidenses» en «Corea del Sur», lo cual no fue casual. De hecho, tras la elección de Trump, los intentos de «Corea del Sur» de provocar conflictos localizados contra la RPDC disminuyeron y el golpe militar en «Corea del Sur» no degeneró. Si el fracaso de estas provocaciones y del intento de golpe de Estado se debe fundamentalmente a la disuasión militar de la RPDC, a su paciencia estratégica y a la heroica resistencia del pueblo surcoreano, no hay que pasar por alto la contradicción entre las facciones belicistas y no belicistas dentro del campo imperialista.

Existen dos vías para alcanzar el objetivo de la paz: los métodos pacíficos y los métodos no pacíficos. El campo antiimperialista confía principalmente en los métodos pacíficos para lograr la paz, pero no excluye los métodos no pacíficos. El pacifismo, que excluye los métodos no pacíficos, es esencialmente una forma de entreguismo. Si la paz es la verdad, el pacifismo es un error.

Al igual que el ejército y las masas son medios para alcanzar el objetivo de la paz, también existen métodos no pacíficos y pacíficos. El ejército aplica métodos no pacíficos, mientras que las masas se dedican a métodos pacíficos. El ejército libra una guerra convencional y avanzada, mientras que las masas libran luchas de masas. Según su nivel, las luchas de masas se dividen en levantamientos de masas que se detienen en las reformas y levantamientos populares que avanzan hacia la revolución.

La combinación de la lucha armada y la lucha de masas se denomina «guerra de resistencia de todo el pueblo». En la guerra de Corea y la guerra de Vietnam, también se denominó «guerra popular».

Las fuerzas imperialistas belicistas, al desencadenar la Tercera Guerra Mundial, definieron el modo fundamental de la guerra como guerras por poder en sus principales teatros de operaciones: Ucrania en Europa del Este, Palestina en Asia Occidental y «RDC» y Taiwán en Asia Oriental.

Las guerras por poder se libran como guerras de desgaste cerca de los territorios del campo antiimperialista, principalmente en regiones donde la integridad territorial es un objetivo, utilizando títeres fascistas fieles al imperialismo. Los neonazis en Ucrania, los sionistas en Israel, los fascistas en la

«RDC» y los separatistas en Taiwán son todos agentes totalmente subordinados, alimentados y controlados por el imperialismo, y son chovinistas extremos.

La masacre de rusoparlantes en Ucrania y la de mujeres y niños por parte del ejército israelí en Gaza no son una coincidencia. El golpe militar en la «RDC», el primero en 44 años, y las crecientes tendencias fascistas en Taiwán siguen el mismo patrón. Ante la violencia injusta contra el pueblo, el pueblo debe responder con la violencia de la justicia. Para lograr una paz verdadera, hay que estar dispuesto a librar una guerra justa.

En 1919, bajo la dominación colonial japonesa, el pueblo coreano intentó una vez liberarse por medios pacíficos, lanzando manifestaciones no violentas a escala nacional. Sin embargo, sufrió una trágica masacre. La decisión del pueblo coreano de tomar las armas y comenzar la resistencia armada contra el imperialismo japonés fue una salida inevitable. Tras 15 años de dura y amarga lucha armada, el pueblo coreano finalmente consiguió su liberación nacional.

Una vez más, las fuerzas belicistas imperialistas tratan de mermar las fuerzas dirigentes del frente antiimperialista —Rusia, Irán, China y la RPDC— mediante guerras por delegación. Su cálculo —que pueden debilitar al campo antiimperialista mediante la guerra de desgaste, la guerra localizada y la guerra híbrida— ha sido, como demuestra la realidad, erróneo. Las fuerzas belicistas imperialistas, que ya han aceptado su derrota en esta guerra por poder como algo inevitable, conspiran para «perder las batallas pero ganar la guerra». Intentan hacer recaer sobre estas naciones las consecuencias de los conflictos en los tres principales escenarios, calificándolas de «nuevo eje de la agresión» y «nuevo eje del mal», y lanzan una «nueva guerra fría» y una «nueva estrategia de contención», como si eso fuera suficiente. Se convencen a sí mismas de que han ganado, pero no es más que una ilusión.

Ucrania para Rusia, Taiwán para China y la «RDC» para la RPDC se consideran objetivos prioritarios para la integridad territorial que deben ser liberados. Para el «Eje de la Resistencia», del que forma parte Irán, la fuerza de Al-Quds es uno de los lugares más sagrados de Islandia, y Palestina es un territorio ocupado por la fuerza por los sionistas. Estas naciones comparten una conciencia de vocación común y una firme determinación: están dispuestas a sacrificarlo todo para cumplir estas misiones históricas y lograr una paz duradera. La culminación de la causa de la liberación en estos tres grandes escenarios y el establecimiento de una paz sólida representan una gran victoria para el bando antiimperialista y una derrota fatal para el bando

imperialista. En consecuencia, el campo antiimperialista entrará en una nueva era de gran efervescencia, al igual que después de la Segunda Guerra Mundial, avanzando de victoria en victoria, mientras que el campo imperialista declinará rápidamente como el sol poniente. Las crisis políticas y económicas del imperialismo se acelerarán y las contradicciones internas dentro del campo imperialista se intensificarán.

Estados Unidos, ya agobiado por una deuda nacional astronómica de 36 billones de dólares, se enfrentará a una hiperinflación a medida que pierda su hegemonía del dólar y su condición de moneda de reserva. Los países comenzarán a retirarse uno tras otro de la OTAN y aumentará considerablemente el número de naciones que se unirán a los BRICS. En ese momento, las Naciones Unidas alcanzarán el objetivo de democratización al que aspiran desde hace mucho tiempo y recuperarán su misión original de salvaguardar la paz mundial.

### **3. Solidaridad para la paz**

La unidad y la solidaridad son los principios más importantes en la lucha por la paz y la liberación, y la clave de todas las victorias. La unidad se refiere a una alianza entre fuerzas que comparten la misma ideología y orientación política, mientras que la solidaridad se refiere a una alianza entre fuerzas con ideologías y posiciones diferentes. En términos relativos, la unidad es una forma de alianza más consolidada. La combinación de unidad y solidaridad se denomina a veces «unidad» y otras «solidaridad», según el contexto.

La paz no se consigue de forma espontánea ni suplicando. Solo puede garantizarse mediante la fuerza y la lucha.

Para alcanzar la paz, es necesario ante todo tener poder. Las fuerzas necesarias para alcanzar la paz pueden clasificarse en dos categorías: las que existen dentro de una misma nación y las que existen a nivel mundial. A nivel nacional, se trata de la fuerza del movimiento pacifista nacional; a nivel mundial, se trata de la fuerza del movimiento pacifista internacional. Las fuerzas que aprecian y defienden la paz no se limitan a las fronteras de una sola nación. En el contexto de la Tercera Guerra Mundial, las fuerzas pacifistas deben consolidarse primero a nivel nacional, al tiempo que se esfuerzan por reforzarse a escala mundial.

Para reforzar las fuerzas en favor de la paz —tanto dentro de cada nación como a escala mundial— uno de los métodos fundamentales es la unidad y

la solidaridad. La unidad y la solidaridad entre los Estados, así como entre los partidos, las organizaciones y los frentes, sirven para reforzar las fuerzas amantes de la paz y debilitar proporcionalmente las fuerzas belicistas.

El enemigo común de las fuerzas amantes de la paz en todas partes es el imperialismo y el fascismo. Dado que las fuerzas imperialistas y fascistas están interconectadas, tanto dentro de las naciones como a escala mundial, las fuerzas pacifistas que se oponen a ellas también deben estar unidas y actuar de manera solidaria. Las fuerzas pacifistas deben construir la unidad y la solidaridad con las fuerzas democráticas, progresistas y revolucionarias. Incluso cuando las ideologías y las posiciones políticas difieren, el enemigo común sigue siendo el mismo. La paz, por un lado, y la democracia, el progreso y la revolución, por otro, no son fundamentalmente distintos. Como lo ha demostrado la historia, sólo los gobierno del pueblo puede garantizar una paz duradera.

La solidaridad entre las fuerzas de paz y las fuerzas orientadas hacia la paz también es crucial. La clasificación de las fuerzas de paz en sentido amplio en fuerzas de paz fundamentales (en sentido estricto) y otras fuerzas orientadas hacia la paz se basa en el reconocimiento de las limitaciones de estas últimas, pero también en la convicción de que también pueden formar un frente unido y llevar a cabo una acción común contra los enemigos de la paz y las fuerzas de la guerra. Esta convicción es científica, basada en una larga experiencia y en la práctica histórica. Cuando esta solidaridad se establece entre organizaciones o frentes, puede adoptar la forma de un frente unido estratégico; cuando se establece entre partidos políticos, puede adoptar la forma de un frente común táctico.

Debemos heredar y reafirmar los logros que la humanidad ha conseguido en la historia de la solidaridad global entre naciones por la paz.

La Organización de las Naciones Unidas, creada en 1945 tras la victoria de las fuerzas antifascistas mundiales en la Segunda Guerra Mundial, ha caído en una parálisis antidemocrática, con su Asamblea General impotente ante las maniobras de «guerra fría» del bando imperialista y los abusos de poder en su Consejo de Seguridad.

El movimiento de «democratización de la ONU», tarea estratégica compartida por todos sus Estados miembros, alcanzará un punto de inflexión cuando las fuerzas belicistas del imperialismo sufran una derrota importante en la Tercera

Guerra Mundial en curso y surja un nuevo gran impulso de movimientos pacifistas, progresistas y revolucionarios en todo el mundo.

La Conferencia de Bandung de 1955 reunió a países de Asia, África y otras regiones que habían sufrido principalmente la dominación colonial, y culminó con la proclamación de los Diez Principios de Coexistencia Pacífica. Estos principios incluían: el respeto de los derechos humanos fundamentales y de los propósitos y principios de la Carta de las Naciones Unidas; el respeto de la soberanía y la integridad territorial de todas las naciones; el reconocimiento de la igualdad de todas las razas y de todas las naciones, grandes y pequeñas; la abstención de toda intervención o injerencia en los asuntos internos de otro país; el respeto del derecho de cada nación a defenderse individual o colectivamente; la abstención de recurrir a acuerdos de defensa colectiva para servir los intereses particulares de una de las grandes potencias y la abstención de todo país de ejercer presión sobre otros países; el no reconocimiento del derecho de agresión o del uso de la fuerza contra la integridad territorial o la independencia política de un país; la solución de todas las controversias internacionales por medios pacíficos; la promoción del interés mutuo y la cooperación; y el respeto de la justicia y las obligaciones internacionales.

Con motivo del 70º aniversario de la Conferencia de Bandung en 2025, estos principios siguen siendo más fundamentales que nunca para garantizar la paz en las relaciones internacionales. Siguiendo el legado de Bandung, la cumbre del Movimiento de Países No Alineados (MNOAL) se celebró oficialmente por primera vez en 1961 y desempeñó un papel esencial durante la «guerra fría» al oponerse a la guerra y defender la paz.

En la Declaración de La Habana de 1979, el MNOAL subrayó la lucha contra el imperialismo, el colonialismo, el neocolonialismo, el racismo y todas las formas de agresión, ocupación, dominación, injerencia o hegemonía extranjera, e insistió en la necesidad de garantizar la independencia nacional, la soberanía, la integridad territorial y la seguridad de los países no alineados.

El ALBA fue propuesta por Chávez en 2001 y fundada oficialmente mediante el acuerdo Venezuela-Cuba en 2004. Esta fuerte solidaridad de los pueblos latinoamericanos, forjada en oposición al neoliberalismo imperialista, comenzó en la esfera económica y posteriormente se amplió a las esferas política y militar. Aunque ahora se enfrenta a dificultades bajo el brutal bloqueo económico impuesto por el imperialismo, su ideología —comprometida con la paz y la liberación— sigue profundizándose y desarrollándose.

El imperialismo no puede ser un socio en la solidaridad por la paz. El imperialismo es el enemigo de la paz y el objetivo de la lucha en el marco de la solidaridad por la paz. La falsedad y el error de la teoría de la «coexistencia pacífica» de Jrushchov han quedado demostrados en la práctica a lo largo de la historia. Las contrarrevoluciones en la Unión Soviética y en Europa del Este comenzaron con el abandono de los principios que deben defenderse en las luchas por la paz, la liberación y la revolución. El compromiso sin principios con el imperialismo, que es la amenaza misma para la paz y la causa profunda de la guerra, conduce inevitablemente a errores revisionistas y oportunistas. Provoca divisiones en el seno del campo antiimperialista y acaba conduciendo a la capitulación ante la intimidación nuclear imperialista. El principio de la oposición a la guerra es el de la oposición al imperialismo. Apartarse de este principio invita a la crisis y conduce finalmente a la derrota.

En el actual movimiento comunista internacional han surgido nuevas fuerzas revisionistas y oportunistas que promueven la llamada teoría de la «pirámide imperialista» —un sofisma absurdo según el cual todos los países del mundo son imperialistas— con la que perturban y dividen el campo antiimperialista desde dentro. A pesar de que el movimiento comunista internacional cuenta con una organización internacional de solidaridad autorizada, una de las razones fundamentales por las que no logra unirse y luchar con una sola voz contra el imperialismo, por la paz, la liberación y la revolución, reside precisamente ahí. Los movimientos pacifistas, liberadores y revolucionarios que avanzan bajo la bandera del antiimperialismo implican una intensa lucha ideológica contra el revisionismo y el oportunismo. Cuanto más duro es el golpe, más brillante es la chispa. Cuanto más se intensifican las tensiones de la Tercera Guerra Mundial, más brillará la verdad en la lucha contra el error.

En febrero de 2022 estalló la guerra en Ucrania. Sin embargo, en un contexto en el que las organizaciones internacionales del movimiento comunista mundial no cumplieron con sus deberes debido a la influencia de las fuerzas revisionistas y oportunistas, los comunistas y las fuerzas antiimperialistas de todo el mundo se reunieron en París en octubre de 2022 para celebrar la Primera Conferencia Internacional Antiimperialista, en la que se adoptó la Declaración Histórica de París y se lanzó la Plataforma Antiimperialista Mundial. Desde entonces, la Plataforma ha organizado ocho conferencias internacionales consecutivas: en Belgrado, Serbia (diciembre de 2022); en

Caracas, Venezuela (marzo de 2023); en Gwangju y Seúl, Corea del Sur (mayo de 2023); en Atenas, Grecia (noviembre de 2023); en Washington, Estados Unidos (julio de 2024); en Dakar, Senegal (noviembre de 2024); y en La Haya, Países Bajos (junio de 2025), al tiempo que organizaba simultáneamente poderosas luchas mundiales conjuntas contra el imperialismo.

La Tercera Conferencia Internacional de la Plataforma, celebrada en Caracas, Venezuela —epicentro de la Revolución Bolivariana y del ALBA—, fue especialmente significativa con motivo de la conmemoración del 10º aniversario de la muerte de Hugo Chávez.

La Plataforma ha apoyado firmemente al gobierno de Maduro, que enarbola las banderas de la Revolución Bolivariana y de la lucha antiimperialista y antifascista, superando enormes desafíos para consolidar el poder popular en forma de Comunas y fortalecer el ALBA, la alianza de los pueblos latinoamericanos, avanzando hacia el socialismo.

En su última conferencia en La Haya, la Plataforma publicó una declaración, un comunicado y una conclusión en los que advertía contra la «militarización de Europa» y se oponía a la OTAN, la «máquina de guerra» del imperialismo y centro de mando de la Tercera Guerra Mundial, afirmando su determinación inquebrantable de luchar hasta el desmantelamiento de la OTAN y el logro de la paz mundial.

Todas las actividades y luchas de la Plataforma —a la que se han unido más de 80 organizaciones políticas de todo el mundo firmantes de la Declaración de París— están orientadas hacia tres grandes objetivos: la lucha de masas mundial contra el imperialismo, la lucha ideológica contra el revisionismo y el oportunismo, y el fortalecimiento del movimiento comunista internacional. La Plataforma, que toma como tarea central la formulación de una estrategia revolucionaria basada en el análisis científico de la situación actual, prosigue su firme lucha bajo dos consignas principales: «¡Proletarios del mundo, úniós!» y «¡El Pueblo Unido Jamás Será Vencido!»

Como demuestran la historia y la realidad actual, el bando antiimperialista tiene una superioridad aplastante sobre el bando imperialista en términos de justificación, capacidad y operaciones. La victoria final de los pueblos del mundo -que avanzan bajo la bandera del antiimperialismo, la paz, la liberación y la revolución- es inevitable. Las fuerzas belicistas serán derrotadas y las fuerzas de la paz prevalecerán sin duda alguna.

Русский

## Война и мир

Война и мир несовместимы. Война — это война, а мир — это мир. Между войной и миром нет серой зоны.

Воинственные силы стремятся к войне, а миролюбивые силы стремятся к миру. Первые разжигают войну, а вторые защищают мир. Сосуществование этих двух сил невозможно.

Империализм является коренной причиной всех современных войн. Мир невозможно сохранить без борьбы с военными планами империализма и его фашистских марионеток.

Мы должны превратить войну в преддверие революции — решающий момент для установления прочного мира.

### 1. Третья мировая война, вызванная империализмом

Буря Третьей мировой войны, развязанная империализмом, проносится от Восточной Европы через Западную Азию (Ближний Восток) до Восточной Азии и западной части Тихого океана.

Первая и Вторая мировые войны также были вызваны империализмом. Со времени Второй мировой войны все войны — Корейская война 1950-х годов, война во Вьетнаме в 1960-х и 1970-х годах, войны в Югославии в 1990-х годах, война в Афганистане, начавшаяся в 2001 году, война

в Ираке в 2003 году и война в Ливии в 2011 году — были развязаны империалистическими силами. Возьмем, к примеру, Корейскую войну: американские империалисты убили более 1,23 миллиона мирных граждан и разрушили почти все заводы, дома и другие сооружения.

То же самое можно сказать о войне в Украине, которая началась с Майдана в 2014 году, продолжалась восемь лет в Донбассе и переросла в полномасштабную войну в 2022 году, а также о войне в Палестине, которая началась в 1948 году и с тех пор вспыхивала пять раз.

Империализм спровоцировал войну в Украине в Восточной Европе в феврале 2022 года,

а войну в Палестине в Западной Азии — в октябре 2023 года. Затем он попытался развязать войну в «Республике Корея (РК)» в Восточной Азии в период с сентября по декабрь 2024 года. Если бы КНДР не обладала средствами сдерживания войны и не проявила «стратегическое терпение» перед лицом провокаций американского империализма и его фашистского марионеточного режима Юн Сок Ёля, и если бы народ «РК» не поднялся в героическом сопротивлении военному перевороту, война в «РК» несомненно разразилась бы.

Войны в «РК» и на Тайване в Восточной Азии структурно связаны: если одна из них разразится, другая вспыхнет вместе с ней. Если эти войны в «РК» и на Тайване разразятся, Япония и Филиппины немедленно присоединятся к ним, что приведет к эскалации до полномасштабной войны в Восточной Азии, а участие Австралии и других стран неизбежно расширит ее до войны в западной части Тихого океана.

Если в Восточной Азии разразится война, такие страны, как Россия и Иран, откажутся от «стратегического терпения» и ответят на провокации империализма и его фашистских марионеток не ограниченными войнами, как это было до сих пор, а полномасштабной войной.

Проще говоря, нынешняя ситуация представляет собой самый опасный момент нашего времени: Третья мировая война уже началась, и мы стоим на пороге ее полномасштабной эскалации.

Историю человечества можно охарактеризовать как историю войн. Война, наряду с развитием производительных сил, послужила решающим моментом для перехода от первобытного общинного общества к необщинному обществу. Эпоха необщинных обществ — древнее рабовладельческое общество, средневековое феодальное

общество, современные капиталистические общества — определяется национальными и классовыми противоречиями, переплетенными с военными завоеваниями, политическими репрессиями и экономической эксплуатацией. Однако человечество, пережив трагедии необщинного общества, продолжает упорную борьбу за осуществление мечты и идеаламира, свободного от войн, и нового, ориентированного на человека общественного строя — высшей формы общества, в котором народные массы становятся подлинными хозяевами политики и экономики.

Империализм является внешним проявлением монополистического капитала, а его двумя формами внутреннего господства над народом являются социал-демократия и фашизм. Не случайно немецкая нацистская партия в процессе перехода от социал-демократии к фашизму укрепила свою власть и развязала агрессивные войны не только против социалистических государств, но и против соперничающих империалистических держав.

В ответ социалистический Советский Союз сформировал мировой антифашистский фронт вместе с империалистическими США и Великобританией, и одержал окончательную победу с подавляющим превосходством. В результате социалистическое государство, возникшее после Первой мировой войны, расширилось в глобальном масштабе, открыв период великого революционного подъема.

Именно в этот же период возник лагерь национального освобождения, сформировавший единый антиимпериалистический фронт с социалистическим лагерем. В 1955 году он созвал Бандунгскую конференцию, продвинулся вперед в Движение неприсоединения и стал одной из важных исторических основ АЛБА (Боливарианского альянса для народов нашей Америки) в Латинской Америке в 2000-х годах.

Для преодоления обостряющегося политического кризиса, вызванного изменениями в мировой ситуации после Второй мировой войны, а также продолжавшегося экономического кризиса, который сохранялся с момента Великой депрессии 1929 года, империалистический лагерь разработал стратегию «холодной войны», реализовал план Маршалла и организовал АСЕАН. Он также создал НАТО в 1949 году и, наконец, развязал Корейскую войну в 1950 году. Корейская война, унесшая жизни около пяти миллионов корейцев и превратившая весь полуостров в

пепел за три года, воплотила стратегию «холодной войны» в реальность. После этого империалистический лагерь развязал «холодную войну» против социалистического лагеря, обладавшего средствами ядерного сдерживания, одновременно развязывая «горячие войны» против национально-освободительных сил, не обладавших такими средствами.

Если различать войны, развязанные империализмом, по их интенсивности, то «холодная война» была войной низкой интенсивности, а «горячая война» представляет собой войну высокой интенсивности.

На протяжении более трех десятилетий, начиная с 1990-х годов, империализм ведет против КНДР «войну без выстрелов», «невидимую войну», которая продолжается по сей день.

Основной формой такой войны являются совместные военные учения, репетиции агрессии, проводимые многонациональными силами под руководством американского империализма. Американский империализм ускорил такие агрессивные военные учения против КНДР, проведя 132 учения с 2003 по 2022 год, 123 только в 2023 году и 134 в 2024 году.

Империализм продолжает свои агрессивные войны и стремится к мировому господству, с одной стороны, угрожая ядерным шантажом, а с другой — размахивая знаменем «мира». Он хитро использует двойную стратегию угроз и умиротворения, маскируя оккупационные войска как «миротворцев».

С момента основания НАТО в 1949 году империализм неуклонно укреплял и расширял его на восток. Из Северной Атлантики он продвинулся через Южную Атлантику и Средиземное море в Персидский залив и Индийский океан, и в конечном итоге достиг Тихого океана. Соединенные Штаты имеют около 750 военных баз по меньшей мере в 80 странах и развернули около 173 000 военнослужащих в 159 странах.

Плотная сеть баз НАТО в Латинской Америке является явным признаком того, что «атлантизация» НАТО завершена. По состоянию на 2018 год США разместили в регионе в общей сложности 76 военных баз, в том числе по 12 в Панаме и Пуэрто-Рико, 9 в Колумбии, 8 в Перу, 3 в Гондурасе и 2 в Парагвае.

Кроме того, США имели военные объекты в Арубе, Коста-Рике, Сальвадоре, Кубе (Гуантанамо), Перу и других местах по всему региону. В августе 2023 года США провели саммит в Кэмп-Дэвиде с участием

правлящих деятелей Японии и «Южной Кореи», фактически сформировав «азиатский НАТО».

«Тихоокеанская политика НАТО» была официально закреплена на саммите НАТО в Вашингтоне в июле 2024 года и завершена в военном плане в ходе совместных военных учений «Freedom Edge», «RIMPAC» и «Ulchi Freedom Shield», проведенных с июня по август 2024 года.

На саммите НАТО в Мадриде в июне 2022 года НАТО обозначила Китай, наряду с Россией, в качестве стратегической цели для нанесения удара; на саммите в Вашингтоне в июле 2024 года она приступила к реализации своей «индо-тихоокеанской стратегии»; а на саммите в Гааге в июне 2025 года она фактически объявила о «милитаризации Европы», приняв резолюцию о повышении оборонного бюджета до 5% ВВП.

В настоящее время империализм позиционирует НАТО как военное командование Третьей мировой войны. НАТО, наряду с «Группой семи», заняла место Совета Безопасности ООН, который оказался парализован, поскольку Китай и Россия — ядро антиимпериалистического лагеря — используют свое право вето против империалистического лагеря, возглавляемого США. В ответ на это Шанхайская организация сотрудничества (ШОС) продолжает набирать силу, а БРИКС противостоит «большой семерке», усиливая чувство беспокойства в империалистическом лагере. Сегодня на долю государств-членов ШОС приходится 25% территории мира и половина его населения.

Из биполярного порядка «холодной войны» империализм создал однополярную систему посредством контрреволюций в Советском Союзе и Восточной Европе. Поскольку этот однополярный порядок с тех пор уступил место формирующемуся многополярному миру, империалистический лагерь теперь стремится восстановить обновленный биполярный порядок под лозунгом «новой холодной войны». Это последняя попытка повторить стратегию дестабилизации «холодной войны», объявив Китай, Россию, КНДР и Иран «новой осью агрессоров» и «новой осью зла». Для создания структуры «новой холодной войны» империалистический лагерь развязал войну в Украине в Восточной Европе, войну в Палестине в Западной Азии и теперь стремится спровоцировать войны в «Республике Корея» и на Тайване в Восточной Азии.

Империализм продвигает фашизм на всех трех основных театрах:

в Восточной Европе и Западной Азии, где уже бушуют войны, и в Восточной Азии, где война нависает над горизонтом. Зеленский из Украины, Нетаньяху из Израиля и Юн Сок Ёль из «Республики Корея» являются не только марионетками империализма, но и его ударными отрядами — одними из самых известных фашистов нашего времени. Если взять только Палестину, то в результате израильского вторжения в Газу с октября 2023 года по 1 июля 2025 года было убито более 56 000 человек. Было разрушено около 70 % всех зданий и 92 % домов. Все население сейчас испытывает нехватку продовольствия, 470 000 человек страдают от того, что официально классифицируется как «катастрофический голод».

Империализм ввел жесткие экономические блокады против антиимпериалистических государств в Латинской Америке, таких как Куба и Венесуэла, а также против стран Африканского Сахеля, одновременно и неоднократно организовывая военные перевороты и «цветные революции». Эти блокады, тайные операции и интервенции являются частью более широкой войны низкой интенсивности. Как и в Восточной и Западной Азии, «войны без выстрелов» против империализма разворачиваются также в Латинской Америке и Африке. По состоянию на сентябрь 2023 года империализм ввел более 26 000 санкций по всему миру, 96 % которых сосредоточены на девяти странах, включая Россию, Иран, КНДР и Венесуэлу. Только в Латинской Америке список переворотов, организованных или поддержанных Соединенными Штатами, практически бесконечен: Гватемала в 1954 году, Бразилия в 1964 году, Боливия в 1964 и 2019 годах, Доминиканская Республика в 1965 году, Чили в 1973 году, Аргентина в 1976 году, Сальвадор и Никарагуа на протяжении 1980-х годов, Гаити в 1991 и 2004 годах и Гондурас в 2009 году.

Империализм уже утратил свое влияние на мировую гегемонию. Политика империализма осуждена во всем мире, и он пытается выйти из экономического кризиса, переходя от Бреттон-Вудской системы 1944 года к Форталезской системе 2014 года. Однако неолиберальная система, установленная «Вашингтонским консенсусом» 1989 года, подошла к концу, и, как когда-то она пыталась сдержать Японию и Германию с помощью соглашения «Плаза» 1985 года, так теперь она пытается подавить Китай, но безуспешно.

Соединенные Штаты испытывают растущее беспокойство, поскольку

их политика «декаплинга» и «дерискинга» оказывается неэффективной в отношении Китая, который в 2001 году вступил во Всемирную торговую организацию (ВТО) и с тех пор поднялся до статуса G2. В ответ Китай запустил инициативу «Пояс и путь» и вместе с Россией и другими странами помог создать БРИКС, прорвав сеть окружения империалистического лагеря. Сегодня «Группа семи» и БРИКС находятся в резком контрасте: первая представляет всего 10 % мирового населения, а вторая — 40 %; в ВВП это соотношение составляет 45 % к 30 %. По паритету покупательной способности (ППС) БРИКС уже превзошла «Группу семи». Недавно Венесуэла, Куба, Казахстан, Таиланд, Малайзия и другие страны выразили заинтересованность в присоединении к БРИКС.

«Индо-Тихоокеанская стратегия» империалистического лагеря по сути является «новой политикой сдерживания» — современным воплощением доктрины эпохи «холодной войны». Переход от «Азиатско-Тихоокеанской стратегии» к «Индо-Тихоокеанской стратегии» отражает фундаментальный сдвиг: включить Китай в свой лагерь или исключить его. Империалистический лагерь давно проводит стратегию «большой шахматной доски» против Советского Союза и России и стратегию «этнической фрагментации» против Китая. В геополитическом плане это соответствует, соответственно, «Ω-образной» дуге, простирающейся от Франции через Германию, Польшу и Украину, и «С-образной» дуге, охватывающей Внутреннюю Монголию, Синьцзян, Тибет, Гонконг и Тайвань. Эти две дуги были объединены и расширены в «W-образную» Азиатско-Тихоокеанскую стратегию, но теперь она приобрела форму «U-образной» Индо-Тихоокеанской стратегии, которая исключает Китай, и активно реализуется. Короче говоря, «индо-тихоокеанская стратегия» — это «новая политика сдерживания», которая обозначает Китай, Россию, КНДР и Иран как «новую ось агрессоров». Эта стратегия поддерживается в военном плане такими альянсами, как «азиатская версия НАТО», «четверка» и AUKUS, которые составляют основу «тихоокеанской политики НАТО».

Индия традиционно является просоциалистической, неприсоединившейся страной и является одним из основателей БРИКС. Хотя Индия присоединилась к «Четверке» в рамках стратегии противовеса Китаю, она не была поглощена империалистическим лагерем, о чем свидетельствует отказ премьер-министра Моди от участия

в саммите НАТО в Вашингтоне после его успешного переизбрания, а также его решение сначала посетить Москву для переговоров с президентом Путиным в июле 2024 года. На протяжении многих лет империалистический лагерь стремился экономически втянуть Индию в свою повестку дня в качестве противовеса Китаю, в то время как империалистические военные силы использовали конфликт в Кашмире для разжигания локальных войн между Индией и Пакистаном. Тем не менее, Индия придерживается независимой и сбалансированной внешней политики.

## **2. Мировой антиимпериалистический лагерь — защитник мира**

В противовес империалистическому лагерю, развязавшему Третью мировую войну, сформировался антиимпериалистический лагерь. В него входят не только социалистический лагерь, но и лагерь национального освобождения. Империалистический лагерь — зачинщик Третьей мировой войны, а антиимпериалистический лагерь — защитник мира.

Для достижения цели необходимо наращивать силы и эффективно работать. В стремлении к миру как конечной цели необходимо укреплять возможности как средство, а также разрабатывать эффективные методы их применения. Интегрированная система цели, средств и методов составляет стратегию и тактику.

Мир является как целью, так и средством. Для защиты мира могут быть использованы немирные методы.

Перед лицом несправедливой войны, угрожающей миру, война в защиту мира является справедливой.

Война — это преддверие революции, и только революция гарантирует прочный мир.

Сегодня антиимпериалистический лагерь отвечает на непрекращающиеся военные провокации со стороны империалистического лагеря, усиливая свое военное сдерживание и проявляя «стратегическое терпение» в своих усилиях по защите мира.

Мир является главной целью антиимпериалистического лагеря в условиях мировой войны. В то время как воинственные империалисты развязывают войны, антиимпериалистический лагерь делает все возможное, чтобы предотвратить эти войны и защитить мир.

Однако, если война становится неизбежной, несмотря на все усилия, антиимпериалистический лагерь ставит своей высшей целью как можно более быстрое окончание войны и скорейшее достижение мира.

Поскольку война служит катализатором революции, то, в случае войны, антиимпериалистический лагерь продвигается к революции, чтобы достичь мира и еще больше укрепить его. Антиимпериалистический лагерь приближает решающий момент национального и классового освобождения, ведя антиимпериалистическую и антифашистскую борьбу против войн, развязанных империализмом и фашизмом. Только революция, поднявшая знамя антиимпериализма и антифашизма, может вывести империалистические оккупационные войска, уничтожить их фашистских марионеток и коренным образом предотвратить войны, развязанные империализмом и фашизмом. Только революция может гарантировать внутренние условия, необходимые для достижения прочного мира. Война — это преддверие революции и в то же время преддверие упроченного мира.

В условиях Третьей мировой войны антиимпериалистический лагерь продолжает бороться до конца против империализма и его фашистских марионеток за мир, освобождение и воссоединение.

В нынешней военной ситуации освобождение — это, по сути, национальное освобождение и освобождение народов. Не только войны, уже развернувшиеся в Восточной Европе и Западной Азии, но и надвигающаяся война в Восточной Азии — это, по сути, войны за освобождение.

Война в Украине является превентивной войной России, направленной на блокирование вторжения НАТО, антифашистской войной против украинских неонацистов и войной за освобождение народных масс, включая этническое русское население Украины. Если рассматривать русских и украинцев как почти один народ, то это одновременно и война за освобождение русского народа от империалистической военной машины НАТО, и война за освобождение украинского народа от угнетения украинскими неонацистами.

Хотя у России может быть определенная экспансионистская стратегия, ее основная цель всегда была оборонительная. Опыт вторжений Монголии, Франции Наполеона и Германии Гитлера заставил Россию придавать стратегическое значение внешним горным хребтам,

таким как Карпаты и Кавказ, расположенным вдали от мирной зоны, окружающей Москву. Печально известная «стратегия Большой шахматной доски» Збигнева Бжезинского также была направлена на создание антироссийского фронта, соединяющего Францию, Германию, Польшу и Украину в обход Карпатских гор. Поэтому заявка Украины на вступление в НАТО в сентябре 2022 года и запланированное на март 2023 года вторжение «Азовского батальона» в Донбасс не могли быть ничем иным, как «красной чертой» для России. Россия контролирует лишь часть территории Украины, известную как «Новороссия» — земли, исторически заселенные русским народом. Неоспоримым фактом является то, что даже после переворота на Майдане в 2014 году и массовых убийств в Одессе, а также последующих восьми лет войны в Донбассе, в ходе которой погибли бесчисленные этнические русские, Россия сохраняла позицию «стратегического терпения», стремясь к мирному урегулированию. Россия дала понять, что не желает полномасштабной войны, последовательно называя войну в Украине «специальной операцией» с февраля 2022 года.

Война в Палестине — это война за освобождение палестинского народа. С 1948 года все пять войн в Западной Азии были сосредоточены вокруг Палестины. Операция «Наводнение Аль-Аксы» в октябре 2023 года была неизбежным ответом на системные военные провокации израильских сионистов и империализма. Силы сопротивления ХАМАС, организованные среди населения сектора Газа, выдвинули палестинскую освободительную войну на первый план в истории этих пяти войн в Западной Азии. Как только война в Западной Азии закончится и израильский сионизм будет разгромлен, жертвы палестинского народа, принесенные израильскими сионистами и империализмом, воссияют как благородный результат в виде свободы «от реки до моря» — освобождения Палестины.

С момента своего начала война в Палестине сразу же переросла в более широкую войну в Западной Азии. Несмотря на различия между суннитами и шиитами, исламские силы, объединенные в борьбе против империализма и сионизма, сформировали «Ось сопротивления» во главе с Ираном и вместе сражались в палестинской освободительной войне. В этом процессе «Хезболла» в Ливане понесла тяжелые удары от сосредоточенных атак израильских сионистов, а антиимпериалистический режим Асада в Сирии рухнул. Хотя «Ансар

Аллах» в Йемене остается нетронутым, он продолжает подвергаться постоянным атакам со стороны империализма и сионистов.

В июне 2025 года израильские сионисты и американский империализм бомбардировали ядерные объекты Ирана. Какая справедливость или мир могут быть в безрассудных бомбардировках ядерных объектов Ирана — страны, которая подписала ДНЯО и даже разрешает инспекции МАГАТЭ? Даже в такой крайней ситуации Иран сохранил свою позицию «стратегического терпения» и ответил с осторожностью. В результате израильские сионисты и американский империализм были вынуждены, по крайней мере временно, прекратить попытки спровоцировать войну против Ирана. Нетаньяху из Израиля настаивал на продолжении войны, а Хаменеи из Ирана хотел ее прекратить. В конфликте между Ираном и Израилем, Израиль вел несправедливую войну, а Иран ответил справедливой войной.

Коренная причина войны в Западной Азии — израильский сионизм и империализм, и именно «Ось сопротивления», включающая Иран, защищает мир, противостоя этой войне.

В отличие от продолжающихся войн в Восточной Европе и Западной Азии, отличительной чертой надвигающейся войны в Восточной Азии является то, что задача освобождения переплетается с задачей воссоединения.

Воссоединение означает объединение родины — воссоединение разделенного народа и восстановление территориальной целостности. Территориальная целостность является одним из важных компонентов Десяти принципов мирного сосуществования, принятых на Бандунгской конференции.

Корея была единой страной на протяжении более пяти тысяч лет, а коренное население Тайваня составляет лишь около 2 %, а остальные 98 % являются мигрантами из материкового Китая. Разделение Кореи и проблема Тайваня для Китая полностью возникли в результате иностранной интервенции. Если бы американский империализм не вторгся в южную Корею в качестве оккупационных сил и не вмешивался во внутренние дела Китая, этих проблем не было бы. Таким образом, решение этих проблем имеет не только характер воссоединения путем

преодоления внутреннего раскола в рамках одной нации, но и характер национальной независимости и национального освобождения путем изгнания иностранных сил или отказа от их вмешательства.

Таким образом, с точки зрения характера каждой войны, война в Украине является антиимпериалистической и антифашистской войной, войной за освобождение и превентивной войной; война в Палестине является антиссионистской и антиимпериалистической войной, а также войной за освобождение.

В отличие от этого, война на Тайване является антиимпериалистической войной, войной за национальное освобождение и войной за воссоединение, а война в «РК» является антифашистской и антиимпериалистической войной, а также войной за покорение. В январе 2024 года КНДР превратила свою войну за национальное освобождение и воссоединение в войну за покорение, соответствующую условиям современности.

Это означает, что если американский империализм и фашисты «РК» спровоцируют войну против КНДР, она готова немедленно начать войну по покорение «РК» — решительное контрнаступление, чтобы положить конец империалистическому господству и фашистскому угнетению и достичь своей давней цели — территориальной целостности.

Территориальная целостность и покорение есть по сути одно и то же, но различаются в одном ключевом аспекте: покорение предполагает только немирные методы, тогда как территориальная целостность включает в себя как мирные, так и немирные методы. Как КНДР, так и Китай последовательно придерживаются стратегической линии территориальной целостности, но при этом четко заявили, что в случае непредвиденных обстоятельств КНДР начнет войну за покорение, а Китай — войну за национальное освобождение и воссоединение.

Для КНДР покорение соответствует «независимому и демократическому развитию общества по всей стране», как указано в Уставе Трудовой партии Кореи, пересмотренном в январе 2021 года. Это является научным выражением «нового пути», который КНДР подтвердила после осознания ограниченности мирных переговоров с США в 2018-2019 годах, несмотря на все приложенные усилия.. В действительности, империализм в конечном итоге спровоцировал Третью мировую войну, развязав войну в Украине в феврале 2022 года и войну в Палестине в октябре 2023 года. В ответ КНДР объявила о покорении в программной

речи на Верховном Народном Собрании (ВНС) в январе 2024 года, предусмотрев решительные меры в случае военных провокаций со стороны империализма США и его фашистских марионеток в том же году.

Поскольку провокации войны против КНДР продолжались и в 2025 году, КНДР не выступила с программной речью на ВНС в январе 2025 года, тем самым подтвердив, что историческое содержание речи предыдущего года стратегически остается в силе. КНДР и Китай пытались предотвратить войну и сохранить мир, усилив свое военное сдерживание в ответ на неустанные военные провокации империализма, но проявляя «стратегическое терпение».

Аналогичным образом, Россия и Иран также придерживаются «стратегического терпения», воздерживаясь от расширения войны до начала военных действий в Восточной Азии. Стратегическая линия противодействия войне и защиты мира, проводимая КНДР, Китаем, Россией и Ираном, ни разу не изменилась.

Мир защищается силой. Сила — это средство для достижения цели мира. Хотя для защиты мира необходимы и слова, его основа — в силе. Для поддержания мира мобилизуются как дипломатия, так и вооруженные силы, но решающую роль играют вооруженные силы. Агрессоры — империалисты и фашисты — всегда полагались на силу. Без агрессии и угнетения нет ни империализма, ни фашизма. Агрессия и угнетение осуществляются не словами, а силой. Даже когда они, казалось бы, говорят словами, за ними всегда стоит сила.

Сегодня американский империализм больше не является единственной гегемонистской силой. Он уже утратил свою политическую, экономическую и культурную гегемонию, а его военное превосходство также значительно ослабло. Совет Безопасности ООН утратил свою эффективность, в то время как влияние БРИКС и Шанхайской организации сотрудничества растет с каждым днем.

Прежде всего, не только Россия и Китай, но даже КНДР вошли в число ядерных ракетных сверхдержав, оснащенных водородными бомбами и гиперзвуковыми ракетами. Иран также является ракетной державой, вооруженной гиперзвуковыми ракетами. Ядерная сила антиимпериалистического лагеря — это мирная ядерная сила, призванная противостоять империалистическим провокациям ядерной

войны — сдерживание ядерной войны.

В действительности, единственный случай ядерного удара в истории человечества был совершен американским империализмом, и именно он усугубил военный кризис посредством постоянного ядерного шантажа. Американский империализм постоянно угрожал КНДР ядерным ударом со времени Корейской войны в 1950-х годах. Слова не действуют против силы. Именно сдерживание войны для предотвращения войны служит истинной силой, защищающей мир — щитом мира.

Нынешняя ситуация с Третьей мировой войной, вкратце, представляет собой противостояние между империалистическим лагерем и антиимпериалистическим лагерем. Империалистический лагерь является виновником и провокатором, развязавшим Третью мировую войну, а антиимпериалистический лагерь — защитником мира, стремящимся предотвратить эту войну.

Для того чтобы антиимпериалистический лагерь мог проводить свою стратегическую линию антивоенной и мирной политики, чрезвычайно важна сила.

Если ему не удастся создать сдерживающий фактор против ядерной войны империалистического лагеря, человечество столкнется с беспрецедентной катастрофой.

Именно поэтому основные страны, входящие в число ведущих сил антиимпериалистического лагеря, являются ядерными державами. Не только Россия и Китай, но и КНДР давно сосредоточили свои национальные силы на создании ядерного ракетного потенциала. В результате империалистические страны, включая США и страны Европы, охвачены страхом взаимного гарантированного уничтожения (ВГУ) и поэтому не осмеливаются провоцировать ядерную войну.

Не случайно, вопреки намерениям воинственных империалистических сил, война в Восточной Европе осталась в пределах войны в Украине, а война против Ирана в Западной Азии не получила дальнейшего развития. По той же причине в Восточной Азии пока не разразились войны в «РК» и на Тайване. Для воинственных империалистических сил война в Восточной Азии является решающим региональным конфликтом, который приведет к развязке Третьей мировой войны, а война в «РК» — это детонатор этой войны в Восточной Азии.

Воинственные империалистические силы фактически запланировали осень и зиму 2024 года как решающий момент для провокации войны

в «РК», однако их план был сорван благодаря военной мощи КНДР, ее «стратегическому терпению» и героическому сопротивлению народа «РК». В отличие от войны в Украине в 2022 году и войны в Палестине в 2023 году, Корея в 2024 году успешно защитилась, предотвратив решающую военную провокацию со стороны империализма и его фашистских марионеток.

Силы антиимпериалистического лагеря организованы в ведущие и вспомогательные силы. Ведущие силы состоят из трех основных держав — КНДР, Китая и России — и группы государств, известной как «Ось сопротивления», включая Иран. Вспомогательные силы включают все другие антиимпериалистические силы по всему миру, в том числе антиимпериалистические силы Латинской Америки, такие как Куба и Венесуэла, а также антиимпериалистические государства Африки, особенно в регионе Сахеля. Ведущие силы — это страны, которые уже участвуют в антиимпериалистических войнах или находятся на грани этого. Поскольку современная война характеризуется ядерным и ракетным оружием, способность обладать ядерным и ракетным потенциалом имеет решающее значение. Учитывая, что воинственные империалисты проводят вторжения или провокации с использованием различных видов современного оружия, основные страны — ведущие силы — антиимпериалистического лагеря должны обладать соответствующими средствами сдерживания войны. Только так они смогут предотвратить войну и защитить мир.

Исторически борьба за освобождение и революцию разворачивалась в форме всенародной войны сопротивления, включавшей как вооруженную борьбу, так и массовую борьбу. Вооруженная борьба велась военными организациями, а массовая борьба — народными организациями. Вооруженные силы состояли из регулярных армий и нерегулярных партизанских отрядов: регулярная армия вела регулярную войну, а партизанские силы — партизанскую войну. Среди масс формировались различные классовые организации, такие как рабочие и крестьянские группы, и на основе их солидарности возникали организации единого фронта. Если мы будем называть как отдельные массовые организации, так и их объединенные фронты «фронтом», то всенародная освободительная война ведется с помощью двух центральных организационных опор: вооруженных сил солдат и фронта народа. В этой структуре вооруженные силы являются ведущей силой, а

фронт — вспомогательной. Партия выступает в качестве политической организации, обеспечивающей единое руководство как вооруженными силами, так и фронтом. Именно поэтому империалистические державы и их фашистские приспешники сосредоточивают свои репрессии на партии, вооруженных силах и фронте. Все без исключения крупные страны антиимпериалистического лагеря обладают сильным потенциалом в партии, вооруженных силах и фронте. КНДР, несмотря на относительно небольшую численность населения и территорию, вышла на передовые позиции антиимпериалистического лагеря благодаря своей огромной силе в партии, армии и на фронте. Если бы КНДР не построила своим трудом и огромными жертвами единое целое и непобедимую военную мощь, она давно была бы превращена в радиоактивную пустошь в результате ядерного удара США.

Лозунг «Единый народ никогда не будет побеждён» запечатлелся в сердцах народа КНДР. Одной из важнейших задач антиимпериалистического лагеря в настоящее время является поддержка и защита Ирана.

Воинствующие силы империализма рассматривают Иран как «слабое звено» среди ведущих антиимпериалистических сил и сосредоточивают свои агрессивные усилия на нанесении удара по нему. Когда их планы разжечь войну в Восточной Азии к концу 2024 или началу 2025 года провалились, они начали, начиная с лета 2025 года, отчаянно стремиться к эскалации войны в Западной Азии, бомбардируя ядерные объекты Ирана.

Россия, Китай и КНДР уже противостоят империалистическим военным авантюристам, оказывая военную, дипломатическую и экономическую поддержку Ирану, который также входит в число ведущих антиимпериалистических сил. В условиях войны в Украине и Палестине стратегически важно укреплять солидарность между пророссийскими и пропалестинскими силами.

Империалисты уже утратили ту небольшую легитимность, которая оставалась у их так называемой «антивоенной» риторики, из-за логических противоречий в их антироссийской и произраильской пропаганде. Жестокая резня мирных жителей в Газе, устроенная сионистским Израилем, полностью разоблачила агрессивную природу сионизма и его империалистических покровителей, вызвав всемирную антиссионистскую кампанию. Сейчас как никогда важно подчеркнуть,

что империализм является общим зачинщиком как войны в Украине, так и войны в Палестине. Этот момент требует не только укрепления солидарности между ведущими силами антиимпериалистического лагеря — Россией и «Осью сопротивления», включая Иран, — но и использования возможности для твердого объединения 2 миллиардов мусульман мира в рамках более широкого антиимпериалистического фронта.

Антиимпериалистический лагерь не должен упускать возможность тактического сотрудничества с невоенными силами внутри империалистического лагеря. Существует два типа единых фронтов: стратегический единый фронт, который должен последовательно поддерживаться на протяжении всего процесса освобождения и революции, и тактический единый фронт, который формируется в конкретные, ограниченные периоды.

Национальный единый фронт в колониях и полуколониях является стратегическим единым фронтом.

Напротив, антифашистские фронты, которые противостояли глобальным фашистским силам, таким как нацисты во время Второй мировой войны и военные фашистские режимы в различных странах после 1960-х годов, являются примерами тактических единых фронтов. Попытки сформировать стратегический единый фронт только на временной основе или попытаться сохранить тактический единый фронт на постоянной основе приводят к соответствующим ошибкам левой политики закрытых дверей и правой политики открытых дверей. Хотя тактическое сотрудничество похоже на единый фронт, оно отличается от него. Оно означает скоординированные действия против общего врага с целью углубления противоречий и раскола в лагере противника. В отличие от тактических единых фронтов, тактическое сотрудничество не требует встреч, соглашений или совместных заявлений. Отношение к тактическому сотрудничеству как к тактическому единому фронту или полное отрицание его значения приводит к соответствующим ошибкам: правой политике открытых дверей и левой политике закрытых дверей. В различных частях Европы и за ее пределами существуют политические силы, обычно называемые «новыми правыми», которые, несмотря на свои крайне правые исторические корни, выступают против войны и выражают поддержку России. Эти силы являются подходящими объектами для тактического сотрудничества. То же самое относится к

фракции Трампа, которая является ведущим примером невоенных сил в империалистическом лагере. Взаимодействие президентов Путина и Си Цзиньпина с Трампом, а также две встречи на высшем уровне и одна встреча с ним в 2018–2019 годах с участием председателя Ким Чен Ына не были беспричинными. После вступления в должность Трамп продолжил переговоры с Россией и Ираном, выступил посредником в прекращении локальной войны между Индией и Пакистаном и даже в случае потенциальной войны за Тайвань заявил, что будет отвечать только тарифами. Он также назвал КНДР «ядерной державой» и рассмотрел «план сокращения войск США» в «РК» — и все это не было случайным. Фактически, после избрания Трампа попытки «РК» спровоцировать локальные конфликты с КНДР уменьшились, а военный переворот в «РК» не перешел в крайнюю стадию. Хотя провал таких провокаций и попытка переворота в основном объясняются военной мощью КНДР, ее «стратегическим терпением» и героическим сопротивлением народа «Республики Корея», нельзя упускать из виду противоречие между воинственными и миролюбивыми фракциями в империалистическом лагере.

Существует два пути достижения цели мира: мирные методы и немирные методы. Антиимпериалистический лагерь в первую очередь полагается на мирные методы для достижения мира, но не исключает немирные методы. Пацифизм, исключая немирные методы, по сути является формой капитулянтства. Мир — это истина, но пацифизм — это заблуждение.

Так же как вооруженные силы и массы являются средствами для достижения цели мира, существуют также мирные и немирные методы. Вооруженные силы применяют немирные методы, а массы — мирные. Вооруженные силы ведут обычные и современные войны, а массы — массовую борьбу. В зависимости от своего уровня массовая борьба делится на массовые восстания, которые останавливаются на реформах, и народные восстания, которые продвигаются к революции.

Сочетание вооруженной борьбы и массовой борьбы называется Всенародной войной сопротивления. В Корейской и Вьетнамской войнах это также называлось «Народной войной». Империалистические военные силы, развязав Третью мировую войну, определили основной способ ведения войны как прокси-войны на своих основных театрах военных

действий: в Украине в Восточной Европе, в Палестине в Западной Азии и в «Республике Корея» и на Тайване в Восточной Азии.

Прокси-войны ведутся как войны на истощение вблизи территорий антиимпериалистического лагеря, в первую очередь в регионах, которые являются целями территориальной целостности, с использованием фашистских марионеток, лояльных империализму. Неонацисты в Украине, сионисты в Израиле, фашисты в «РК» и сепаратисты на Тайване — все они являются полностью подчиненными агентами, воспитанными и управляемыми империализмом, и являются крайними шовинистами. Убийства русскоязычных в Украине и массовые убийства женщин и детей израильской армией в Газе — не случайность. Военный переворот в «РК», первый за 44 года, и усиление фашистских тенденций на Тайване — часть той же схемы.

Перед лицом несправедливого насилия над народом, народ должен ответить справедливым насилием. Чтобы достичь истинного мира, нужно быть готовым вести справедливую войну. В 1919 году, под японским колониальным господством, корейский народ однажды попытался добиться освобождения мирными средствами, начав общенациональные ненасильственные демонстрации. Однако он подвергся трагической резне. Решение корейского народа взять в руки оружие и начать вооруженное сопротивление японскому империализму было неизбежным результатом.

После 15 лет упорной и ожесточенной вооруженной борьбы корейский народ наконец добился национального освобождения. И снова империалистические военные силы стремятся ослабить ведущие силы антиимпериалистического фронта — Россию, Иран, Китай и КНДР — с помощью прокси-войн, в которых на переднем крае стоят фашисты.

Однако их расчет на то, что они смогут ослабить антиимпериалистический лагерь с помощью локальных войн, экспедиционных войн и гибридных войн, как показывает реальность, оказался ошибочным. Уже признав поражение в этой прокси-войне как предрешенное, империалистические военные силы строят планы «проиграть сражения, но выиграть войну». Они пытаются переложить последствия конфликтов на трех основных театрах на эти страны, навесить на них ярлыки «Новой оси агрессоров» и «Новой оси зла», и развязать «новую холодную войну» и «новую стратегию сдерживания» — как будто этого достаточно. Они убеждают себя, что победили, занимаясь

не более чем самообманом. Украина для России, Тайвань для Китая и «РК» для КНДР считаются приоритетными целями для территориальной целостности, которые необходимо освободить. Для «Оси сопротивления», включая Иран, Аль-Кудс является одним из самых священных мест в исламе, а Палестина — территорией, насильственно оккупированной сионистами.

Эти нации разделяют общее чувство миссии и непоколебимую волю к борьбе: они готовы нести любое бремя, чтобы выполнить эти исторические задачи и достичь прочного мира. Завершение дела освобождения на этих трех основных театрах военных действий и установление прочного мира представляют собой великую победу антиимпериалистического лагеря и сокрушительное поражение империалистического лагеря.

В результате антиимпериалистический лагерь вступит в новую эру великого подъема, подобно тому, как после Второй мировой войны, продвигаясь от победы к победе, в то время как империалистический лагерь будет быстро закатываться, как заходящее солнце. Политические и экономические кризисы империализма ускорятся, а внутренние противоречия в лагере обострятся. Соединенные Штаты, уже обремененные астрономическим государственным долгом в 36 триллионов долларов, столкнутся с гиперинфляцией, поскольку потеряют гегемонию доллара и статус резервной валюты. Страны начнут одна за другой выходить из НАТО, а число стран, присоединяющихся к БРИКС, резко возрастет. Примерно в это же время Организация Объединенных Наций достигнет своей давней цели демократизации и вернет себе первоначальную миссию хранителя мира во всем мире.

### **3. Солидарность во имя мира**

Единство и солидарность являются важнейшими принципами борьбы за мир и освобождение, а также залогом всех побед. Единство означает союз сил, разделяющих одну идеологию и политическую ориентацию, а солидарность — союз сил с разными идеологиями и позициями. Относительно говоря, единство является более консолидированной формой союза. Сочетание единства и солидарности иногда называют «единством», а иногда «солидарностью», в зависимости от контекста. Мир не достигается спонтанно и не выпрашивается. Его можно

обеспечить только силой и борьбой. Для достижения мира, прежде всего, необходимо иметь силу. Силы, необходимые для достижения мира, можно разделить на две сферы: силы внутри одной страны и силы на глобальном уровне.

На национальном уровне это относится к силе внутреннего мирного движения, на глобальном уровне — к силе международного мирного движения. Силы, которые ценят и поддерживают мир, не ограничиваются границами какой-либо одной нации. В условиях Третьей мировой войны миролюбивые силы должны сначала консолидироваться на национальном уровне, одновременно стремясь к своему укреплению в глобальном масштабе.

Одним из основных методов укрепления сил мира — как внутри отдельных стран, так и в глобальном масштабе — является единство и солидарность. Единство и солидарность между государствами, а также между партиями, организациями и фронтами служат укреплению миролюбивых сил и пропорциональному ослаблению сил, разжигающих войну.

Общим врагом миролюбивых сил во всем мире являются империализм и фашизм. Поскольку империалистические и фашистские силы взаимосвязаны — как внутри стран, так и в глобальном масштабе — силы мира, противостоящие им, должны быть также едины и действовать солидарно. Мирные силы должны строить единство и солидарность с демократическими, прогрессивными и революционными силами. Даже там, где идеологии и политические позиции различаются, общий враг остается тем же. Мир, с одной стороны, и демократия, прогресс и революция, с другой, не являются по сути своей разными. Как доказала история, только народное правительство может гарантировать прочный мир.

Солидарность между силами мира и силами, ориентированными на мир, также имеет решающее значение. Классификация сил мира в широком смысле на основные силы мира (в узком смысле) и другие силы, ориентированные на мир, основана на признании ограниченности последних, но также и на убеждении, что они тоже могут сформировать единый фронт и участвовать в совместных действиях против врагов мира и сил войны. Это убеждение является научным, основанным на многолетнем опыте и исторической практике. Когда такая солидарность строится между организациями или фронтами, она может принимать

форму стратегического единого фронта; когда она строится между политическими партиями, она может принимать форму тактического совместного фронта.

Мы должны унаследовать и развивать достижения человечества в истории глобальной солидарности народов за мир.

Организация Объединенных Наций, созданная в 1945 году после победы антифашистских сил мира во Второй мировой войне, скатилась к недемократическому параличу — ее Генеральная Ассамблея оказалась бессильной из-за маневров империалистического лагеря в «холодной войне» и злоупотребления властью в Совете Безопасности. Движение за «демократизацию ООН», стратегическая задача всех ее государств-членов, достигнет решающего поворота, когда военные силы империализма потерпят серьезное поражение в продолжающейся Третьей мировой войне и по всему миру поднимется новый великий подъем мирных, прогрессивных и революционных движений.

Бандунгская конференция 1955 года собрала страны Азии, Африки и другие страны, в основном пережившие колониальное господство, и привела к провозглашению Десяти принципов мирного сосуществования. Они включали: уважение основных прав человека и целей и принципов Устава ООН; уважение суверенитета и территориальной целостности всех наций; признание равенства всех рас и всех наций, больших и малых; воздержание от вторжения или вмешательства во внутренние дела другой страны; уважение права каждой нации на индивидуальную или коллективную самооборону; воздержание от использования механизмов коллективной обороны для обслуживания интересов какой-либо из великих держав и воздержание любой страны от оказания давления на другие страны; воздержание от актов или угроз агрессии или применения силы против территориальной целостности или политической независимости любой страны; урегулирование всех международных споров мирными средствами; содействие взаимным интересам и сотрудничеству; уважение справедливости и международных обязательств. В 2025 году исполняется 70 лет со дня проведения Бандунгской конференции, и эти принципы остаются сегодня столь же фундаментальными для обеспечения мира в международных отношениях.

Продолжая дело Бандунга, в 1961 году был официально проведен

первый саммит Движения неприсоединения, который сыграл важную роль в противостоянии войне и защите мира в период «холодной войны».

В Гаванской декларации 1979 года ДН подчеркнуло борьбу против империализма, колониализма, неоколониализма, расизма и всех форм иностранной агрессии, оккупации, господства, вмешательства или гегемонии, и подчеркнуло необходимость обеспечения национальной независимости, суверенитета, территориальной целостности и безопасности неприсоединившихся стран. АЛБА был предложен Чавесом в 2001 году и официально основан в соответствии с соглашением между Венесуэлой и Кубой в 2004 году.

Эта прочная солидарность латиноамериканских народов, сформировавшаяся в противостоянии империалистическому неолиберализму, началась в экономической сфере, а затем распространилась на политическую и военную сферы. Хотя в настоящее время она сталкивается с трудностями в условиях жестокой экономической блокады, введенной империализмом, ее идеология — боливарианская революционная идеология, приверженная миру и освобождению, — была унаследована от правительства Чавеса правительством Мадуро, и продолжает углубляться и развиваться.

Империализм не может быть партнером в солидарности за мир. Империализм — враг мира и объект борьбы в солидарности за мир. Ложность и ошибочность теории «мирного сосуществования» Хрущева были доказаны на практике в ходе истории. Контрреволюции в Советском Союзе и Восточной Европе начались с отхода от принципов, которые необходимо отстаивать в борьбе за мир, освобождение и революцию. Беспринципный компромисс с империализмом, который является самой угрозой миру и коренной причиной войны, неизбежно ведет к ревизионистским и оппортунистическим ошибкам. Он вызывает раскол в антиимпериалистическом лагере и в конечном итоге приводит к капитуляции перед империалистическим ядерным шантажом. Принцип противодействия войне — это принцип противодействия империализму. Отступление от этого принципа приводит к кризису и, в конечном итоге, к поражению.

В современном международном коммунистическом движении появились новые ревизионистские и оппортунистические силы, продвигающие так называемую теорию «империалистической

пирамиды» — абсурдную софистику, согласно которой все страны мира являются империалистами, — с помощью которой они разрушают и разделяют антиимпериалистический лагерь изнутри. Несмотря на то, что международное коммунистическое движение обладает авторитетной международной организацией солидарности, одна из основных причин, по которой оно не может объединиться и единодушно бороться против империализма — за мир, освобождение и революцию — заключается именно в этом. Движения за мир, освобождение и революцию, продвигающиеся под знаменем антиимпериализма, предполагают интенсивную идеологическую борьбу против ревизионизма и оппортунизма. Чем сильнее удар, тем ярче искра. Чем больше обостряется напряженность в преддверии Третьей мировой войны, тем ярче сияет истина в борьбе против заблуждений.

В феврале 2022 года разразилась война в Украине. Однако в ситуации, когда международные организации мирового коммунистического движения не смогли выполнить свои обязанности из-за влияния ревизионистских и оппортунистических сил, коммунисты и антиимпериалистические силы со всего мира собрались в Париже в октябре 2022 года, чтобы провести Первую Международную антиимпериалистическую конференцию, принять историческую Парижскую декларацию и создать Всемирную антиимпериалистическую платформу (далее — Платформа). С тех пор Платформа провела восемь международных конференций: в Белграде, Сербия (декабрь 2022 года); Каракасе, Венесуэла (март 2023 года); Кванджу и Сеуле, «Республика Корея» (май 2023 года); Афинах, Греция (ноябрь 2023 года); Вашингтоне, США (июль 2024 года); Дакаре, Сенегал (ноябрь 2024 года); и Гааге, Нидерланды (июнь 2025 года) — одновременно организуя мощные совместные мировые борьбы против империализма.

Третья международная конференция Всемирной антиимпериалистической платформы, состоявшаяся в Каракасе, Венесуэла — эпицентре Боливарианской революции и АЛБА — стала особенно значимым событием, поскольку совпала с 10-й годовщиной со дня смерти Уго Чавеса. Платформа решительно поддерживает правительство Мадуро, которое несет знамена Боливарианской революции и антиимпериалистической, антифашистской борьбы, преодолевая огромные трудности на пути укрепления народной власти в форме коммун и укрепления АЛБА, альянса народов Латинской

Америки, продвигающегося к социализму.

На своей последней конференции в Гааге, Платформа приняла декларацию, заявление и заключение, в которых она предупредила о «милитаризации Европы» и выступила против НАТО — «военной машины» империализма и командного центра Третьей мировой войны — и подтвердила свою непоколебимую решимость бороться до тех пор, пока НАТО не будет ликвидировано и не будет достигнут мир во всем мире.

Вся деятельность и борьба Платформы, к которой присоединились более 80 политических организаций по всему миру, подписавших Парижскую декларацию, направлены на достижение трех основных целей: всемирная массовая борьба против империализма, идеологическая борьба против ревизионизма и оппортунизма, и укрепление международного коммунистического движения. Платформа, которая ставит своей центральной задачей выработку революционной стратегии, основанной на научном анализе текущей ситуации, продолжает свою стойкую борьбу за справедливость и независимость под двумя главными лозунгами: «Пролетарии всех стран, соединяйтесь!» и «Единый народ никогда не будет побеждён».

Как показывают история и современная реальность, антиимпериалистический лагерь имеет подавляющее превосходство над империалистическим лагерем с точки зрения обоснованности, потенциала и действий. Окончательная победа народов мира, идущих под знаменами антиимпериализма, мира, освобождения и революции, неизбежна. Военные силы будут разгромлены, а силы мира непременно победят.

코리아어

## 전쟁과 평화

전쟁과 평화는 양립할수 없다. 전쟁은 전쟁이고 평화는 평화다. 전쟁과 평화 사이에 회색지대는 없다.

전쟁세력은 전쟁을 지향하고 평화세력은 평화를 지향한다. 호전세력이 전쟁을 벌이고 평화애호세력이 평화를 지킨다. 호전세력과 평화애호세력은 공존할수 없다.

제국주의는 근·현대 모든 전쟁의 원흉이다.

제국주의와 그파쇼주구의 전쟁책동에 맞서 싸우지않고는 평화를 지킬수 없다.

전쟁을 혁명의 전야, 공고한 평화의 결정적계기로 만들어야한다.

### 1. 제국주의가 일으킨 3차세계대전

제국주의가 일으킨 3차세계대전의 폭풍이 동유럽에서 서아시아(중동)를 거쳐 동아시아, 서태평양으로 불고있다.

1차, 2차 세계대전도 제국주의가 일으켰다. 2차세계대전이후 1950년대 코리아전과 1960~70년대 베트남전, 1990년대 유고전, 2001년부터의 아프간전, 2003 이라크전, 2011 리비아전등 모든 전쟁은 제국주의에 의해 일어났다. 코리아전의 예만 들면, 코리아의 북부에서만 미제침략세력은 123만여명의 평화적주민들을 학

살했고 공장·주택등 거의 모든 건물을 파괴했다.

2014 마이단쿠데타로 시작돼 그이후 8년간의 돈바스전을 거쳐 결국 2022 본격화된 우크라이나전이나 1948부터 시작되고 지금까지 5차례나 반복되고있는 팔레스타인전도 마찬가지다.

제국주의는 2022.2 동유럽에서 우크라이나전, 2023.10 서아시아에서 팔레스타인전을 일으켰고 2024.9~11.12 동아시아에서 <한국>전을 일으키려했다. 만약 미 제국주의와 그윤석열파쇼주구의 대조선국지전도발에 조선이 전쟁억제력을 갖추지 못하고 <전략적인내>를 하지않았다면, <한국>군사쿠데타에 <한국>민중이 영웅적 항쟁으로 맞서싸우지않았다면 <한국>전은 반드시 터졌을것이다.

동아시아에 <한국>전과 대만전은 어느한쪽이 터지면 다른한쪽이 동시에 터지도록 구조화돼있다. <한국>전과 대만전이 터지면 그즉시 일본·필리핀이 가세하며 동아시아전으로, 그이후 호주등이 가세하며 서태평양전으로 확전될수밖에 없다.

동아시아전이 터지면 러시아와 이란등도 <전략적인내>를 접고 제국주의와 그파쇼주구의 도발에 맞서 그동안의 국지전이 아닌 전면전으로 대응할것이다.

현정세는 한마디로 3차세계대전은 이미 발발했고 그본격화가 일어나기직전의 가장 위험한 국면이다.

인류역사는 곧 전쟁의 역사기도 하다. 전쟁은 생산력발전과 함께 원시공동체사회에서 비공동체사회로의 전환에 중요한 계기가 됐다. 고대노예제사회에서 중세봉건제사회, 근대자본주의사회의 비공동체시대는 군사적점령과 정치적억압, 경제적 착취가 증첩된 민족·계급모순의 사회다. 인류는 비공동체사회의 비극을 딛고 전쟁이 없는 평화로운 세상, 민중이 정치와 경제의 진정한 주인이 되는 민중중심의 새로운공동체, 고급한공동체 사회의 꿈과 이상을 실현시키기 위해 줄기차게 투쟁하고있다.

제국주의는 독점자본의 대외적표현이고, 독점자본의 2대국내민중지배방식은 사민주의와 파시즘이다. 독일나치당이 사민주의에서 파시즘으로 전화하면서 권력을 공고히 한후 사회주의국가만이 아니라 다른 제국주의국가를 상대로 침략전쟁을 일으켰다는것은 결코 우연이 아니다.

그리하여 사회주의소련은 제국주의미국·영국과 세계반파쇼전선을 형성하며 역량

상 압도적우위로 최후승리를 이룩했다. 그결과 1차세계대전과 함께 출현한 사회주의국가가 전세계적범위로 확장되는 혁명의 대고조기가 시작됐다.

사회주의진영과 하나의 반제전선을 형성한 민족해방진영이 출현한것도 바로 이 시기다. 민족해방진영은 1955 반동회의를 개최했고 1961 불복불가담운동으로 나아갔으며, 2000년대 라틴아메리카를위한볼리바르동맹(ALBA)의 중요한 역사적전통의 하나가 되고있다.

2차세계대전과 그이후의 세계정세변화로 심화된 정치위기와 1929대공황이래 여전한 경제위기를 모면하기 위해 제국주의진영은 <냉전>책략을 고안하고 <마샬>정책을 실시하고 아세안(ASEAN)을 조직하는 한편 1949 나토(NATO)를 결성하며 1950 코리아전을 일으켰다. 3년간 약500만명의 코리아인희생자를 내고 온강토를 초토화시킨 코리아전으로 <냉전>은 현실화된 책략이 됐다. 이후 제국주의진영은 핵억제력을 갖춘 사회주의진영과는 <냉전>을, 핵억제력을 갖추지못한 민족해방진영과는 <열전>을 벌였다.

제국주의가 일으킨 전쟁을 그강도로 구별한다면 <냉전>은 저강도전쟁이고 <열전>은 고강도전쟁이다.

제국주의는 가령 1990년대이후 30여년간 조선을 상대로 <총포성없는전쟁>·<보이지않는전쟁>을 벌였고 이는 지금도 계속되고있다. 이런 전쟁의 기본형태는 미제국주의를 중심으로 다국가가 연합해 벌이는 합동전쟁연습, 침략전쟁연습이다. 미제는 조선을 상대로 그런 침략전쟁연습을 2003~22 132회, 2023 123회, 2024 134회식으로 가속적으로 확대하고있다.

제국주의는 한편으로 핵공갈을 해대고 다른한편으로 <평화>의 간판아래 침략전쟁을 계속하면서 세계지배야욕을 관철해왔다. 제국주의는 채찍과 당근의 양면(dual track)술책을 쓰고 점령군에 <평화유지군>모자를 씌우며 교활하게 책동하고 있다.

제국주의는 나토를 1949 결성한 이래 계속 강화하며 <동진>시켰다. 북대서양에서 남대서양과 지중해를 거쳐, 페르시아만과 인도양으로 진출하고 마침내 태평양에 이르렀다. 미국은 최소 80개국에 750개기지를 두고있으며 159개국에 약17만 3000여명의 병력을 배치하고있다.

라틴아메리카에 촘촘히 배치된 나토기지들은 <나토의대서양화>가 완성됐다는 뚜렷한 징표다. 2018기준 미국은 파나마와 푸에르토리코에 각각 12개의 군사기지, 콜롬비아에 9개, 페루에 8개, 온두라스에 3개, 파라과이에 2개의 군사기지, 아루바, 코스타리카, 엘살바도르, 쿠바(관타나모), 페루에도 군사시설등 이지역에 총 76개의 기지를 두고있다.

미국은 일본과 <한국>의 수뇌들과 2023.8 미캠프데이비드회의를 열고 <아시아 판나토>를 조직했다. <나토의태평양화>는 2024.7 워싱턴나토서밋에서 정치적준비, 2024.6~8 <프리덤에지>·<림팩>·<을지프리덤실드>합동침략전쟁연습으로 군사적준비를 완료했다.

2022.6 마드리드나토서밋에서 러시아와 함께 중국을 전략적타격목표로 설정하고, 2024.7 워싱턴나토서밋에서 <인도태평양전략>을 구현하더니, 2025.6 헤이그나토서밋에서는 국방비를 GDP5%까지 확대하기로 의결하며 사실상 <유럽의군국주의화>를 선언했다.

현시기 제국주의는 나토를 3차세계대전의 전쟁사령부로 삼고있다. 나토는 G7과 함께 반제진영의 중국과 러시아가 미국등 제국주의진영에 맞서 거부권을 행사하면서 마비된 유엔안보리를 대신하고있다. 나토에 맞서 상하이협력기구(SCO)가 힘을 키워가고 G7에 상대해 브릭스가 장성하면서 제국주의진영은 더욱 초조해하고있다. 상하이협력기구성원국들의 총면적은 세계영토의 25%, 총인구는 세계인구의 절반이다.

제국주의진영은 <냉전>의 양극체제에서 소련·동유럽에서의 반혁명으로 만들어진 1극체제가 다극체제로 전환되자 <신냉전>의 신양극체제를 만들려고한다. 이는 중국·러시아·조선·이란을 <신침략자의축>·<신악의축>으로 매도해 <냉전>때처럼 와해전략으로 이겨보겠다는 마지막발악이다.

제국주의진영은 <신냉전>구도를 형성하기 위해 동유럽에서 우크라이나전, 서아시아에서 팔레스타인전을 일으켰고 동아시아에서 <한국>전·대만전을 일으키려고하고있다.

제국주의는 전쟁중인 동유럽과 서아시아, 전쟁이 임박한 동아시아의 3대전장에서 파쇼를 앞세우고있다. 우크라이나의 젤렌스키, 이스라엘의 네타냐후, <한국>의 윤석열은 제국주의의 주구며 전쟁돌격대인 희대의 파시스트들이다. 팔레스타인

의 예만 들면, 가자지구는 이스라엘시오니스트의 침공에 의해 2023.10이후부터 2025.7.1까지 5만6000여명이 학살됐고 건물의 약70%, 주택의 92%가 파괴됐다. 주민100%가 식량부족에 직면하고 그중 47만명은 <괴멸적기아>상태에 있다.

제국주의는 라틴아메리카의 쿠바·베네수엘라등 반제국가들과 아프리카의 사헬지역의 반제국가들을 상대로 가혹한 경제봉쇄정책을 실시하며 동시에 군사쿠데타와 <색깔혁명>을 끊임없이 시도하고있다. 제국주의의 봉쇄와 공작, 간섭은 모두 저강도전쟁의 일환이다. 라틴아메리카와 아프리카도 서·동아시아와 같이 제국주의와 <충포성없는전쟁>이 진행중이다. 2023.9기준 제국주의가 전세계에 부과한 제재는 모두 2만6000여건이며 이중 96%가 러시아·이란과 조선·베네수엘라등 9개국에 집중돼있다. 라틴아메리카에서만 미국이 조종·지원한 쿠데타를 열거하면, 1954 과테말라, 1964 브라질, 1964·2019 볼리비아, 1965 도미니카공화국, 1973 칠레, 1976 아르헨티나, 1980년대 엘살바도르, 1980년대 니카라과, 1991·2004 아이티, 2009 온두라스등 헤아릴수 없이 많다.

제국주의는 이미 세계지배력을 상실했다. 정치적으로 저주의 대상인 제국주의는 1944 브레튼우즈체제에서 2014 포르탈레자체제로 전환하며 경제적위기에서 벗어나보려했으나, 1989 <워싱턴컨센서스>의 신자유주의체제가 종말을 고하고 1985 일본·독일과의 <플라자합의>방식으로 중국을 눌러앉히려했으나 실패했다.

미국은 2001 세계무역기구(WTO)에 가입하고 어느새 G2로 떠오른 중국을 상대로 <디커플링>·<디리스팅>정책이 모두 통하지않게 되자 당황해하고있다. 중국은 <1대1로>정책을 실시하고 러시아등과 함께 브릭스를 결성해 제국주의진영의 봉쇄망을 돌파하고있다. G7대 브릭스는 세계인구에서 10%대 40%, GDP에서 45%대 30%다. 구매력평가지수(PPP)에서는 브릭스가 G7을 앞서고있다. 브릭스에는 최근 베네수엘라, 쿠바, 카자흐스탄, 태국, 말레이시아등이 가입의사를 피력하고있다.

제국주의진영의 <인도태평양전략>은 본질상 <신봉쇄정책>이다. <냉전>시기 <봉쇄>정책의 현대판이다. <아시아태평양전략>에서 <인도태평양전략>으로의 전환은 제국주의진영이 중국을 포섭하느냐의 차이이다. 제국주의진영은 대소·대러시아전략으로 <거대한체스판전략>, 대중전략으로 <소수민족분리전략>을 구사해왔다. 지정학적도해로 보면, 각각 프랑스·독일·폴란드·우크라이나로 이어지는 <Ω>형과 내몽

폴·신장·티벳·홍콩·대만으로 이어지는 <C>형이다. 이를 통합하고 발전시켜 <아시아태평양전략>의 <W>형을 추진했다가 지금은 중국을 배제한 <인도태평양전략>의 <U>형으로 확정해 진행중이다.

<인도태평양전략>은 한마디로 중국·러시아·조선·이란을 <신침략자의축>으로 규정하는 <신봉쇄정책>이며 이를 군사적으로 뒷받침하는것이 <아시아판나토>·<스쿼드>·<오케스>등의 군사동맹들이며 이를 모으면 <나토의태평양화>가 된다.

인도는 전통적으로 친사회주의불록불가담국가로서 브릭스창립멤버다. 인도가 비록 중국을 견제하기 위해 <쿼드>에 들어갔으나, 2024.7 모디총리가 워싱턴나토서 밋에 불참하고 재선이후 맨처음 러시아 푸틴대통령과의 회담을 위해 모스크바로 날아간것으로 알수 있듯이, 제국주의진영에 포섭되지않는다. 제국주의진영이 오랫동안 중국견제용으로 인도를 경제적으로 견인하고 제국주의호전세력은 카슈미르 분쟁을 이용해 인도·파키스탄국지전을 야기했지만 인도는 독자적이면서도 균형적인 외교원칙을 견지하고있다.

## 2. 세계반제진영은 평화의 수호자

3차세계대전을 일으킨 제국주의진영에 맞서 반제진영이 형성됐다. 반제진영에는 사회주의진영만이 아니라 민족해방진영도 포함돼있다. 제국주의진영은 3차세계대전의 도발자고 반제진영은 평화의 수호자다.

뜻을 이루기 위해서는 힘을 키우고 일을 잘해야한다. 평화라는 목표를 이루기 위해서는 수단인 역량을 강화하는 한편 그역량을 잘 발휘하는 방법이 중요하다. 목표와 수단, 방법의 전일적체계가 전략전술이다.

평화는 목표이자 방법이다. 평화를 지키기 위해서는 비평화적방법을 쓸수 있다. 평화를 위협하는 불의의 전쟁에 맞서 평화를 수호하는 전쟁은 정의다.

전쟁은 혁명의 전야고 혁명만이 공고한 평화를 담보한다.

오늘 반제진영은 평화를 지키기 위해 제국주의진영의 끊임없는 전쟁도발에 전쟁억제력을 강화하며 <전략적인내>로 응수하고있다.

평화는 세계대전의 정세에서 반제진영의 가장 중요한 목표다. 제국주의호전세력은 전쟁을 일으키고 반제진영은 그전쟁을 막기 위해, 평화를 지키기 위해 최선을

다한다. 그럼에도 어쩔수 없이 전쟁을 막을수 없다면, 반제진영은 그전쟁을 최대한 일내에 끝내고 하루빨리 평화를 이룩하는것을 최대목표로 삼는다.

전쟁은 혁명의 계기인만큼 반제진영은 전쟁이 일어나면 평화를 이룩하며 나아가 이평화를 공고히 하기 위해 혁명으로 나아간다. 반제진영은 제국주의와 파쇼가 일으킨 전쟁에 맞서 반제반파쇼투쟁으로 민족·계급해방의 결정적시기를 앞당긴다. 반제반파쇼의 기치를 든 혁명만이 제국주의점령군을 철거하고 그파쇼주구를 청산할수 있고, 제국주의와 파쇼가 일으키는 전쟁을 근원적으로 방지할수 있다. 공고한 평화를 이루기 위한 국내적조건은 오직 혁명만이 담보한다. 전쟁은 혁명의 전야면서 동시에 공고한 평화의 전야다.

3차세계대전정세에서 반제진영은 평화를 위해, 해방과 통일을 위해 제국주의와 그파쇼주구에 맞서 끝까지 투쟁한다.

현전쟁정세에서 해방은 기본적으로 민족해방이고 민중해방이다. 이미 일어나고 있는 동유럽과 서아시아에서의 전쟁만이 아니라 임박한 동아시아에서의 전쟁도 본질은 해방전이다.

우크라이나전은 나토의 러시아침공을 막기 위한 러시아의 예방전쟁이고 우크라이나신나치와의 반파쇼전쟁이며 우크라이나내 러시아계를 비롯한 민중의 해방전쟁이다. 러시아와 우크라이나를 거의 같은 민족이라고 본다면 제국주의의 전쟁기계 나토에 맞서 러시아민족의 해방을 위한 전쟁, 우크라이나신나치의 억압에 맞서 우크라이나민중의 해방을 위한 전쟁이다.

러시아에 팽창주의전략이 없지않지만 그기본목적은 일관되게 방어다. 몽골과 나폴레옹프랑스와 히틀러독일의 침공경험은 모스크바주변의 평화지대에서 먼 카르파티아와 캅카스등 외곽산맥을 중시하게 했다. 브레진스키의 악명높은 <거대한체스판전략>도 카르파티아산맥을 돌아 프랑스·독일·폴란드·우크라이나를 하나로 연결하며 반러시아전선을 형성하자는것이고, 그렇기에 2022.9 우크라이나의 나토가입신청과 2023.3에 예정된 우크라이나신나치부대 아조프대대의 돈바스침공은 러시아에게 <레드라인>이 아닐수 없다. 러시아는 우크라이나영토에서도 <노보로씨야>로 불리는, 전통적으로 러시아민족이 개척한 땅의 일부를 차지하고있을뿐이다. 러시아가 2014 마이단쿠데타로 오데사학살이 일어나고 그뒤로 8년간이나 돈바스전으로 수많은 러시아계민중이 목숨을 잃을때도 <전략적인내>입장을 견지하며 평

화적해결을 위해 노력했다는것은 부인할수 없는 사실이다. 러시아는 2022.2때부터 내내 우크라이나전을 <특수작전>이라고 부르며 전면전을 원치않고있다는 뜻을 분명히 하고있다.

팔레스타인전은 팔레스타인민중의 해방전이다. 1948이래 최근까지 총5차례의 서아시아전은 대부분 팔레스타인을 둘러싸고 일어났다. 2023.10 <알아크사홍수>작전은 이스라엘시오니스트와 제국주의의 체계적인 전쟁도발책동에 맞서 불가피하게 실행됐다. 가자지구민중속에서 조직된 하마스의 저항역량은 총5차례의 서아시아전역사에서 처음으로 팔레스타인해방전을 중심에 놓게 했다. 앞으로 서아시아전이 종결되고 이스라엘시오니즘이 끝장나면 이과정에서 이스라엘시오니스트와 제국주의에 의해 당한 팔레스타인민중의 희생은 <강에서바다까지의자유>, 팔레스타인해방이라는 고귀한 결실로 빛날것이다.

팔레스타인전은 발발과 동시에 서아시아전으로 확대됐다. 수니파와 시아파라는 종파는 달라도 반제반시오니즘의 대의에서 하나인 이슬람세력은 이란을 중심으로 <저항의축>을 형성하고 팔레스타인해방전에 함께 했다. 이과정에서 레바논의 헤즈볼라가 이스라엘시오니스트의 집중공격을 받아 심대한 타격을 입었고, 시리아의 반제정권인 아사드정권이 무너졌다. 예멘의 안사르알라군은 여전히 건재하지만 제국주의와 시오니스트의 공격을 계속 받고있다.

2025.6 이스라엘시오니스트와 미제국주의는 이란의 핵시설을 폭격했다. NPT에 가입하고 IAEA의 사찰까지 받는 이란의 핵시설을 멋대로 폭격하는데에 어떤 정의와 평화가 있겠는가. 이란은 이런 극단적상황에도 <전략적인내>입장을 견지하며 신중히 대응했고, 그결과 이스라엘시오니스트와 미제국주의의 대이란전쟁도발책동은 일시적이거나 멈추지않을수 없게 됐다. 이스라엘의 네타냐후는 전쟁을 지속하고자 했고 이란의 하메네이는 전쟁을 중단하자고 했다. 이란-이스라엘전에서 이스라엘은 불의의 전쟁을 벌였고 이란은 정의의 전쟁으로 맞섰다.

서아시아에서 전쟁의 화근은 이스라엘시오니즘과 제국주의고 이전쟁에 맞서 평화를 지키는것은 이란을 비롯한 <저항의축>이다.

이미 진행중인 동유럽전·서아시아전과 달리 임박한 동아시아전은 해방에 통일의 과제가 중첩돼있는것이 중요한 특징이다.

통일은 조국통일, 갈라진 민족이 하나가 되며 영토완정을 이루는것을 말한다. 영토완정은 반둥회의에서 의결한 평화10원칙의 중요내용중 하나다.

코리아는 반만년간 단일민족국가였고, 대만은 원주민인구는 2%고 나머지98%는 중국본토에서 이주해왔다. 코리아의 분단문제와 중국의 대만문제는 전적으로 외세에 의해서 비롯됐다. 미제국주의가 코리아남단에 점령군으로 들어오지않고, 중국 문제에 개입하지않았다면 존재하지않았을 문제다. 따라서 이문제의 해결은 민족내부의 분열문제를 해결하는 조국통일의 성격을 띠뿐 아니라 외세를 철거하거나 그 개입을 배격하는 민족자주·민족해방의 성격도 함께 띤다.

하여 전쟁의 성격에서, 우크라이나전이 반제반파쇼전·해방전·예방전이고, 팔레스타인전이 반시온반제전·해방전인데 비해 대만전은 반제전·민족해방전·조국통일전이고, <한국>전은 반파쇼반제전·평정전이 된다.

조선은 민족해방전·조국통일전을 2024.1 현시대적조건에 맞게 평정전으로 발전시켰다. 미제국주의와 <한국>파쇼가 대조선전쟁을 도발하면 즉시 제국주의의 연속과 파쇼의 억압을 끝장내는 결정적인 반격으로 조선의 숙원인 영토완정을 실현하는 평정전을 전개하겠다는 뜻이다.

영토완정과 평정은 본질상 같은 의미지만, 평정이 비평화적방법만을 상정한것과 달리 영토완정은 평화적방법과 비평화적방법을 모두 상정하고있다는 차이가 있다. 조선과 중국이 과거부터 지금까지 일관되게 영토완정을 전략적노선으로 견지하면서도 유사시 조선은 평정전, 중국은 민족해방전·조국통일전을 전개하겠다는 뜻을 분명히 하고있다.

조선에게 평정은 2021.1 개정된 조선노동당규약전문에 나오듯이 <전국적범위에 서사회의자주적이며민주주의적인발전>에 해당한다. 이는 조선이 2018~19 미국과의 평화협상에 최선을 다한후 그한계를 절감하며 확정한 <새로운길>을 과학적으로 표현한것이다. 실제로 제국주의는 2022.2 우크라이나전, 2023.10 팔레스타인전을 일으키며 기어이 3차세계대전을 도발했다. 이에 조선은 2024 미제국주의와 그파쇼주구의 대조선전쟁도발이 결정적으로 벌어질것에 대비해 2024.1 최고인민회의시정연설에서 평정을 선언했다. 대조선전쟁도발이 2025 들어서도 여전히 지속되고있으므로 조선은 2025.1 최고인민회의시정연설을 생략하는 방식으로 전체의 역사적인 시정연설내용이 전략적으로 유지되고있음을 확인했다.

조선과 중국은 제국주의와의 온갖 전쟁도발책동에 전쟁억제력을 강화하는 한편 <전략적인내>로 최대한 전쟁을 막고 평화를 지키려고 노력해왔다. 러시아와 이란도 동아시아전이 터지기전에는 확전을 삼가는 <전략적인내>입장을 견지하고있다.

조선과 중국, 러시아와 이란의 반전평화의 전략적노선은 단한번도 변한적이 없다.

평화는 힘으로 지킨다. 힘·역량은 평화목표를 실현하기 위한 수단이다. 평화를 지키기 위해 말도 필요하지만 기본은 힘이다. 평화수호에 외교와 군사가 모두 동원되지만 결정적인것은 역시 군사다. 제국주의와 파쇼, 침략자들은 언제나 힘을 내세웠다. 침략과 억압이 아니면 제국주의가 아니고 파쇼가 아니다. 침략과 억압은 말로 하는것이 아니라 힘으로 한다. 말로 하는듯 보여도 언제나 힘이 깔려있다.

오늘 미제국주의는 더이상 유일패권국이 못된다. 이미 정치·경제·문화적패권을 상실하고 군사적패권도 크게 약화됐다. 유엔안보리는 유명무실하고 브릭스·상하이 협력기구의 힘이 날로 장성하고있다. 무엇보다 러시아·중국만이 아니라 조선까지 수소탄·극초음속미사일을 갖춘 핵미사일최강국대열에 들어갔다. 이란도 극초음속 미사일로 무장한 미사일강국이다.

반제진영의 핵무력은 제국주의의 핵전쟁도발에 맞서는 평화적인 핵무력, 핵전쟁 억제력이다. 실제로 인류역사상 유일무이한 핵공격은 미제국주의에 의해 일어났고, 사회주의국가와 민족해방세력에 대해 밥먹듯이 핵공갈로 전쟁위기를 고조시켜온 장본인도 미제국주의다. 미제국주의는 1950년대 코리아전쟁때부터 조선을 핵공격하겠다고 협박했다. 힘에는 말이 통하지않는 법, 전쟁을 막기 위한 전쟁억제력이야말로 평화를 지키는 힘, 평화의 방패다.

현3차세계대전의 정세는 한마디로 제국주의진영대 반제진영의 대결전이다. 제국주의진영은 3차세계대전을 일으킨 전쟁의 원흉·도발자고 반제진영은 그전쟁을 막는 평화의 수호자다.

반제진영이 반전평화의 전략적노선을 관철하기 위해서는 무엇보다 힘이 있어야 한다. 제국주의진영의 핵전쟁에 맞서는 핵전쟁억제력을 갖추지못한다면 인류는 미증유의 재난을 겪게 된다.

반제진영의 주도역량중 주력국가들이 모두 핵미사일최강국인 이유가 여기에 있다. 러시아와 중국만이 아니라 조선은 이핵미사일력에 오랫동안 국력을 집중해 키워왔으며, 그결과 미국·유럽등 제국주의국가들은 상호확증파괴(MAD)의 공포속에 감히 핵전쟁을 도발하지못하고있다.

제국주의호전세력의 의도와 달리 동유럽에서의 전쟁이 우크라이나전에 한정되고, 서아시아의 이란전이 더 확대되지못하는것은 우연이 아니다. 또 마찬가지로 이

유로, 동아시아에서 <한국>전과 대만전이 일어나지 못하고 있는 것이다. 제국주의호전세력에게 동아시아전은 3차세계대전을 본격화시킬 결정적인 지역전쟁이고, <한국>전은 그동아시아전의 뇌관이다.

제국주의호전세력은 실제로 2024 가을·겨울을 <한국>전을 도발하는 결정적계기로 계획했으나, 조선의 전쟁억제력과 <전략적인내>, <한국>민중의 영웅적항쟁으로 무산됐다. 2022 우크라이나전과 2023 팔레스타인전과 달리, 2024 코리아는 제국주의와 그파쇼주구의 결정적인 전쟁도발을 막아내며 평화를 지켜냈다.

반제진영의 역량은 주도역량과 보조역량으로 편성된다. 주도역량은 3대주력국가, 조선·중국·러시아와 1개그룹, 이란등<저항의축>으로 이뤄진다. 보조역량은 그 외 쿠바·베네수엘라등 라틴아메리카반제세력과 사헬지역반제국가등 아프리카반제세력을 비롯한 모든 세계반제세력이 망라된다. 주도역량은 모두 반제전쟁을 전개하거나 전개하기직전인 국가들이다. 현대전은 핵전·미사일전만큼 핵·미사일무장능력이 중요하다. 제국주의호전세력이 각종 첨단무력을 동원해 침략하거나 도발하는 조건에서 반제진영의 주력국가, 주도역량이라면 반드시 그에 맞는 전쟁억제력을 갖추고있어야 전쟁을 막고 평화를 지킬수 있다.

역사적으로 해방과 혁명의 투쟁과정은 전민항전, 곧 무장투쟁과 대중투쟁으로 전개됐다. 무장투쟁은 군인조직, 대중투쟁은 민중조직이 수행했다. 군대는 정규군과 비정규군인 유격대로 이뤄졌고, 정규군은 정규전, 유격대는 유격전을 전개했다. 민중은 노동자·농민등 각계각층의 대중단체가 조직되고 그연대체로 통일전선체가 조직됐다. 단체와 통일전선체를 하나로 모아 전선이라고 한다면, 전민항전은 군인의 군대와 민중의 전선으로, 양대조직을 축으로 진행된다. 여기서 전쟁에서 군대는 주도역량, 전선은 보조역량을 이룬다. 그리고 이 군대와 전선을 통일적으로 영도하는 정치적기관이 바로 당이다. 제국주의와 그파쇼주구가 바로 이당·군대·전선에 파쇼탄압을 집중하는 이유가 다른데 있지않다. 반제진영내 주력국가들은 예외없이 모두 당·군대·전선의 역량이 강한 나라들이다. 조선이 크지않은 인구·영토에도 불구하고 반제진영의 최강국대열에 들어선 이유는 당·군대·전선의 역량이 막강해서다. 조선이 일심단결력·불패군력을 피땀을 흘려 키워오지않았다면, 벌써 미제국주의의 핵공격을 받아 방사능으로 오염된 잿더미로 됐을것이다. <단결한민중은결코패배하지않는다>는 구호는 조선민중의 심장속에 각인돼있다.

현시기 반제진영의 가장 중요한 과제중 하나는 이란을 지지엄호하는것이다. 제국

주의호전세력은 이란을 반제주도역량중 약한고리로 보고, 타격의 예봉을 집중하고 있다. 제국주의호전세력은 동아시아전이 계획대로 2024말에서 2025초에 터지지 않자, 2025 여름부터 이란핵시설을 폭격하며 서아시아전을 확대하려고 광분하고 있다. 이미 러시아와 중국, 조선은 반제진영내 같은 주도역량중 하나인 이란을 군사·외교·경제적으로 지원하며 제국주의호전세력과 맞서고있다.

2022 우크라이나전과 2023 팔레스타인전을 계기로, 친러세력과 친팔레스타인 세력간의 연대를 전략적으로 강화하는것도 중요하다. 제국주의는 반러프로파간다와 친이스라엘프로파간다상의 논리적모순으로 그나마 유지되는 알량한 <반전>명분마저 잃어버렸다. 이스라엘시오니스트의 잔인무도한 가자지구민중에 대한 학살은 시오니스트와 그배후인 제국주의의 침략적본성을 적나라하게 드러내며 전세계적반시오니스트캠페인을 불러일으키고있다. 이럴때일수록 제국주의가 우크라이나전과 팔레스타인전을 일으킨 동일한 전쟁원흉이라는 사실을 부각하며 반제진영내 주도역량인 러시아와 이란등<저항의축>의 연대만이 아니라 이기회에 20억이슬람세력을 반제진영으로 확고히 묶어세우는것이 중요하다.

반제진영은 제국주의진영내 비호전세력과 의 전술적공조를 놓치지말아야한다. 통일전선에는 해방과 혁명의 전과정에서 일관되게 견지하는 전략적통일전선, 소여시기에 한정돼 전개하는 전술적공동전선이 있다. 식민지·반식민지에서의 민족통일전선은 전략적통일전선이고 2차세계대전때 나치등세계파쇼세력과 1960년대이후 각국군사파쇼세력에 반대하는 반파쇼전선은 전술적공동전선이다. 전략적통일전선을 일시적으로 형성하려하거나 전술적공동전선을 항구적으로 형성하려는것은 각각 좌경관문주의와 우경개방주의의 오류를 범하는것이 된다. 통일전선과 유사하지만 구별되는 전술적공조는 상대진영내의 분열과 모순을 심화시키기 위해 공동의 적을 타격하는데서 공동보조를 취하는것이다. 이전술적공조는 전술적공동전선과 달리 회의·합의·선언이 필요없다. 전술적공조를 전술적공동전선수준으로 대하거나 아예 그의의를 부정하는것은 각각 우경개방주의와 좌경관문주의의 오류를 범하는것이 된다. 지금 유럽등 각지에서 극우적전통을 갖고있으면서도 전쟁에 반대하고 러시아를 옹호하는 세력, 이른바 <신우파>가 있는데, 이들은 전술적공조의 대상이다. 제국주의비호전세력의 대표격인 트럼프세력도 마찬가지다. 푸틴대통령과 시진핑주석이 트럼프를 챙기고 김정은위원장이 2018~19 2번의 회담과 1번의 회동을 가진 이유가 있는것이다. 트럼프는 취임이후 러시아, 이란과 협상을 전개했고 인도·

파키스탄국지전중단을 중재했다. 대만전이 터져도 관세로만 보복하겠다고 하거나 조선을 두고 〈핵보유국〉이라고 공언하며 〈주〈한〉미군감축안〉을 검토하는것도 우연이 아니다. 실제로 트럼프가 대선에 당선된후부터 〈한국〉에서의 대조선국지전도 발발이 약화되고 〈한국〉군사쿠데타도 극단적단계로 폭발하지않았다. 대조선국지전도발과 〈한국〉군사쿠데타가 실패한것은 물론 본질에서 조선의 전쟁억제력·〈전략적인내〉와 〈한국〉민중의 영웅적항쟁에 있지만, 제국주의진영내 호전세력과 비호전세력간의 모순도 무시할수 없다.

평화목표를 달성하기 위한 방법은 2가지가 있다. 평화적방법과 비평화적방법이다. 반제진영은 평화목표를 달성하는데서 평화적방법을 위주로 하면서도 비평화적방법도 배제하지않는다. 이비평화적방법을 배제하는 평화주의는 본질상 투항주의다. 평화는 진리지만 평화주의는 오류다.

평화목표를 달성하기 위한 수단에 군대와 민중이 있는것처럼 그방법에도 비평화적방법과 평화적방법이 있다. 비평화적방법은 군대, 평화적방법은 민중이 전개한다. 군대는 재래전과 첨단전을 전개하고, 민중은 대중투쟁을 전개한다. 대중투쟁은 그수준에 따라 개혁에 멈추는 대중항쟁, 혁명으로 나아가는 민중항쟁으로 나뉜다. 무장투쟁과 대중투쟁을 합쳐서 전민항전이라고 부른다. 코리아전과 베트남전에는 이를 〈인민전쟁〉이라고도 불렀다.

제국주의호전세력은 3차세계대전을 일으키면서 그주요전장인 동유럽의 우크라이나, 서아시아의 팔레스타인과 동아시아의 〈한국〉과 대만에서 전쟁의 기본방식을 대리전으로 규정했다. 대리전은 반제진영의 영토의 근거리에서, 주로 그 영토완정의 대상지에서 제국주의의 주구인 파쇼를 앞세워 소모전으로 벌어진다. 우크라이나의 신나치와 이스라엘의 시오니스트, 〈한국〉의 파쇼, 대만의 분리주의자는 모두 제국주의가 키우고 그명령에 따라 움직이는 철저한 하수인이며 극단적인 쇼비니스트다. 우크라이나에서 러시아어를 쓴다고 살해하고 가자지구에서 어린아이와 여성이 이스라엘군대에 의해 학살된것은 우연이 아니다. 〈한국〉에서 44년만의 군사쿠데타가 일어나고 대만이 갈수록 파쇼화되고있는것도 같은 맥락이다.

민중을 상대로 한 불의의 폭력에 맞서 민중은 정의의 폭력으로 맞서야한다. 진정한 평화를 이루기 위해서는 정의의 전쟁을 감수해야한다. 1919 일제치하 식민지조선에서 민중은 한때 평화적방법으로 해방을 이뤄보겠다고 전국적인 평화시위를 전

개했다가, 무참히 무리죽음을 당하는 비극을 경험했다. 조선민중이 무장을 들고 항일무장투쟁을 시작한것은 필연적귀결이다. 조선민중은 15년간의 간고한 항일무장투쟁을 전개한 끝에 조국해방을 맞이했다.

다시말하지만, 제국주의호전세력은 파시스트를 앞세운 대리전으로 반제진영의 주도역량, 러시아와 이란, 중국과 조선을 소모시키려한다. 그러나 국지전과 원정전, 혼합전을 전개하며 반제진영의 역량을 소모시킬수 있다는 제국주의호전세력의 타산은, 현실이 보여주듯이 오류로 입증됐다. 제국주의호전세력은 이대리전에서의 패배를 기정사실로 여기면서 전투에서 지고 전쟁에서 이기겠다, 3대전장에서의 전쟁후과를 이들 나라에 떠넘기며 <신침략자의축>·<신악의축>으로 매도하며 <신냉전>·<신봉쇄정책>을 펼치면 그만이고 사실상 이긴것이라고 <정신승리>를 하고있다. 러시아에게 우크라이나, 중국에게 대만, 조선에게 <한국>은 반드시 해방돼야하는 영토완정의 최우선 대상들이다. 이란등<저항의축>에게 쿠드스는 이슬람의 최고 성지중 하나고 팔레스타인땅은 시오니스트에게 강제로 점령된곳이다. 이역사적과업을 완수하며 공고한 평화를 이룩하기 위해 어떤 부담도 감내하겠다는것이 이들 나라들의 공통된 사명의식이고 확고한 투쟁의지다.

이3대전장에서 해방위업이 완수되며 공고한 평화가 이룩되는것이야말로 반제진영의 위대한 승리, 제국주의진영의 치명적패배다. 그결과 반제진영은 2차세계대전 이후처럼 새로운 대고조기를 맞으며 승승장구할것이고 제국주의진영은 서산낙일처럼 급격히 퇴조할것이다. 제국주의의 정치·경제위기가 가속화되며 진영안의 내부모순이 격화될것이다. 이미 36조달러의 천문학적국가부채를 안고있는 미국은 달러패권, 기축통화지위를 잃으면서 하이퍼인플레이션을 겪게 될것이다. 나토에서 탈퇴하는 나라들이 속출하고 브릭스에 가입하는 나라들이 폭증할것이다. 이때쯤 되면 유엔은 민주화의 숙원을 달성하며 세계평화의 수호자로서의 본래임무를 되찾게 될것이다.

### 3. 평화를 위한 연대

단결과 연대는 평화와 해방을 위한 투쟁의 가장 중요한 원칙이며 모든 승리의 비결이다. 단결은 같은 이념과 정견을 가진 세력들간의 연합이고 연대는 다른 이념과 정견을 가진 세력들간의 연합이다. 상대적으로 단결이 보다 공고한 연합이다. 단결

과 연대를 합쳐 때로 단결, 때로 연대라고 부른다.

평화는 저절로 이뤄지거나 구결로 이뤄지지않는다. 평화는 오직 힘과 투쟁으로만 이뤄진다.

평화를 이루기 위해서는 무엇보다 힘이 있어야한다. 평화를 실현하기 위한 역량은 1국가안에서와 세계에서라는 2가지범주로 분류할수 있다. 1국가안에서는 국내 평화운동역량이고 세계에서는 세계평화운동역량이다. 평화를 사랑하고 옹호하는 평화애호세력은 1국가범위에 한정되지않는다. 3차세계대전의 정세속에서 평화를 위한 역량은 매개국가차원의 강화를 기본으로 세계차원의 강화를 지향해야한다.

매개국가안에서와 세계적범위에서의 평화를 위한 역량강화에서 기본방법중 하나가 단결과 연대다. 국가간의, 당·단체·전선간의 단결과 연대는 평화세력의 힘을 강화시키고 그만큼 전쟁세력의 힘을 약화시킨다.

평화세력의 공동의 적은 제국주의와 파쇼다. 매개국가안에서와 세계적범위에서 제국주의와 파쇼는 하나로 연결돼있는만큼, 그에 반대하는 평화세력도 하나로 단결하고 연대해야한다. 평화세력은 민주세력, 진보세력, 혁명세력과 단결하고 연대해야한다. 이념과 정견이 달라도 공동의 적은 동일하다. 평화와 민주·진보·혁명=본질에서 차이가 없다. 역사가 입증하듯이, 공고한 평화는 오직 민중의 정권만이 담보한다.

평화세력과 평화지향세력의 연대도 중요하다. 광의의 평화세력을 협의의 평화세력과 그외 평화지향세력으로 구분하는것은 평화지향세력의 제한성을 인정하면서도 역시 반평화세력, 전쟁세력과 맞서 공동전선을 형성하고 공동행동을 전개할수 있다는 확신에 기초한다. 이확신은 오랜 실천과 역사속에서 검증된 과학적확신이다. 평화세력과 평화지향세력은 단체와 전선들간의 연대일 경우에는 전략적통일전선, 정당들간의 연대일 경우에는 전술적공동전선을 형성한다.

평화를 위한 국가들간의 세계적차원의 연대의 역사에서 인류가 이룩한 성과를 계승하고 혁신해야한다.

2차세계대전에서 세계반파쇼세력이 승리하며 1945 건설된 유엔은 제국주의진영의 <냉전>책동과 유엔안보리의 전횡으로 총회가 유명무실해지는 비민주적운영으로 표류하고있다. 3차세계대전에서 제국주의호전세력이 결정적타격을 입고 전세계적범위에서 평화운동·진보운동·혁명운동의 새로운 대고조가 일어날때, 유엔성원

국들의 전략적인 과제인 <유엔민주화>운동은 결정적전기를 맞게 될것이다.

1955 반동회의는 아시아·아프리카등 주로 식민지역사를 경험한 국가들이 모여 평화10원칙을 발표했다. 이는 기본적인권과유엔현장의목적과원칙존중, 국가의주권과영토완전존중, 인권평등과대소국가들의평등인정, 내정간섭금지, 나라의자주적행사권리존중, 집단적방위를한대국의특수이익에이용하지말며다른나라에압력을가하지말것, 다른나라의영토완정과정치적독립을침범하지말것, 평화적방법에의한분쟁해결, 상호이익과협조촉진, 정의와국제주의적의무존중등으로서 모두 반동회의의70주년이 되는 2025 오늘의 현실에도 국제관계에서 평화를 보장하기 위해 그대로 준수해야하는 기본원칙이다.

반동회의를 계승하며 1961 불록불가담국가정상회의가 결성돼 <냉전>시기 전쟁을 반대하고 평화를 수호하는데서 중요한 기여를 했다. 1979 아바나선언에서는 제국주의·식민주의·신식민주의·인종주의등 모든 형태의 외국침략·점령·지배·간섭·패권과 투쟁하며 불록불가담국가들의 독립·주권·영토완정·안보를 보장할데 대해 강조했다.

2001 알바가 차베스에 의해 발의되고 2004 베네수엘라와 쿠바의 협정으로 공식 창립됐다. 제국주의의 신자유주의에 맞서는 이 라틴아메리카민중의 공고한 연대는 경제분야에서 시작해 정치·군사분야로 확장됐다. 현재 제국주의의 폭압적경제봉쇄 속에 시련을 겪고있지만 평화와 해방을 지향하는 그사상, 볼리바르혁명사상은 차베스정권에서 마두로정권으로 계승되며 끊임없이 심화발전하고있다.

평화를 위한 연대의 대상에서 제국주의는 포함될수 없다. 제국주의는 평화의 적, 평화를 위한 연대의 투쟁대상이다. 과거 흐루시초프가 범했던 <평화공존>론의 허구와 오류는 역사속에서 실천적으로 확증됐다. 소련·동유럽에서의 반혁명= 평화·해방·혁명운동에서 견지해야할 원칙에서 이탈하는것으로부터 시작됐다. 평화를 위협하는, 전쟁의 화근인 제국주의와의 무원칙한 타협은 볼피코 수정주의적이고 기회주의적인 오류를 낳고 반제진영의 분열을 야기하며 결국 제국주의의 핵공갈앞에 굴복하고 투항하게 된다. 전쟁을 반대하는 원칙은 곧 제국주의를 반대하는 원칙이다. 원칙에서 벗어나면 문제가 생기고 결국 패망하게 된다.

오늘 국제공동주의운동내에 새로운 수정주의·기회주의세력이 등장해 이른바 <제국주의피라미드>론을 제기하며 전세계 모든 국가가 제국주의라는 황당한 궤변으

로 반제진영내부를 교란, 분열시키고있다. 국제공동주의운동이 권위있는 국제연대체가 있음에도 불구하고 하나의 목소리로 제국주의를 규탄하며 평화와 해방, 혁명을 향해 단결하고 투쟁하지못하게 하는 근본원인중 하나가 여기에 있다. 반제의 가치를 들고 전진하는 평화·해방·혁명운동은 그에 반대하는 수정주의·기회주의와의 치열한 사상전을 동반한다. 부식들은 세계 부딪힐수록 밝은 빛을 낸다. 3차세계대전 전의 정세가 격화될수록 진리는 오류와의 투쟁속에 더욱 밝은 빛을 낼것이다.

2022.2 우크라이나전이 발발했으나 수정주의·기회주의세력에 의해 국제공동주의운동의 국제연대체가 제역할을 수행하지못하는 정세속에 2022.10 파리에서 전세계 공동주의세력과 반제세력이 모여 1회반제국제컨퍼런스를 열고 역사적인 파리선언을 발표하며 세계반제플랫폼을 결성했다. 세계반제플랫폼은 2022.12 세르비아 베오그라드, 2023.3 베네수엘라 카라카스, 2023.5 〈한국〉 광주·서울, 2023.11 그리스 아테네, 2024.7 미국 워싱턴DC, 2024.11 세네갈 다카르, 2025.6 네덜란드 헤이그에서 총8차례 반제국제컨퍼런스를 연속개최하고 동시에 세계반제공동투쟁도 힘차게 전개했다.

세계반제플랫폼은 3회반제국제컨퍼런스를 볼리바르혁명과 알바의 중심지인 베네수엘라 카라카스에서 차베스서거10돌기념식과 결합하며 뜻깊게 진행했다. 세계반제플랫폼은 볼리바르혁명과 반제반파쇼의 기치아래 온갖 난관을 뚫고 민중정권인 꼬무나와 라틴아메리카민중의 공고한 연대체인 알바를 강화하며 사회주의를 향해 전진하는 마두로정권을 일관되게 지지해왔다.

최근 열린 세계반제플랫폼의 헤이그행사에서는 〈유럽의군국주의화〉를 경고하고 제국주의〈전쟁기계〉·3차세계대전사령부 나토를 반대하는 선언·성명·결론을 발표하며 나토해체와 세계평화가 이뤄지는 그날까지 세계반제플랫폼은 견결히 투쟁할것이라고 재확인했다.

전세계 80개이상의 정치조직들이 파리선언에 서명하며 함께하는 세계반제플랫폼의 모든 활동과 투쟁은 세계반제대중투쟁, 반수정주의·기회주의사상전, 국제공동주의운동강화의 3대목표를 지향하고있다. 과학적정세분석에 기초한 혁명적전략수립을 기본과제로 삼고있는 세계반제플랫폼은 〈만국의프롤레타리아여단결하라〉와 〈단결한민중은결코패배하지않는다〉는 2대구호를 제창하며 정의와 자주를 향한 불굴의 투쟁을 계속할것이다.

역사와 현실이 증명하듯이, 반제진영은 제국주의진영을 명분과 역량, 작전에서 압도하고있다.

반제의 기치, 평화와 해방, 혁명의 기치를 높이 들고 전진하는 세계민중의 최후승리는 필연이다. 반드시 전쟁세력은 패배하고 평화세력이 승리한다.